

Giới thiệu Chích Thị Nhất Tràng Du hí

So với Vương Bài Hãn Phi, Manh Phu Dưỡng Thành thì Chích Thị Nhất Tràng Du hí mang đến cái nhìn hoàn toàn khác biệt so với những cô nàng mộng mơ muốn tìm kiếm tình yêu đẹp như tiên. Bên ngoài thì xa hoa, mờ mờ, lạnh lẽo nhưng càng chiêm nghiệm càng thấy những điểm đặc sắc mà tác phẩm mang lại.

***

Quan hệ của bọn họ chỉ là một cuộc giao dịch.

Chu Sĩ Tranh muốn giao lưu với một tình nhân có khả năng quán xuyến công việc nhà, mặc dù cậu không rõ vì sao khách làng chơi lại muốn duy trì quan hệ với trai bao đến một năm, nhưng ít ra Lí Cẩn vẫn cảm thấy chính mình chỉ cần chuyên nghiệp và xứng đáng với chức vụ.

Lí Cẩn lúc làm giường sự rất nhiệt tình phối hợp, nhưng Chu Sĩ Tranh vẫn cảm thấy chưa đủ, cái anh muốn không phải là một con búp bê ngoan ngoãn phục tùng, Lí Cẩn lại giống như nước, đoán không ra, bắt cũng không được.

Rõ ràng chỉ là một hợp đồng bao dưỡng đơn giản, Lí Cẩn không ngờ Chu Sĩ Tranh bề ngoài luôn làm như không có việc gì, nhưng nam nhân này lại bất ngờ nói ra “Rất lâu trước kia chúng ta có quen biết.”

***

Sau khi chiêm mộ những tình khúc mang dư âm đầy tình mộng về truyện tình yêu thì bạn đọc có thể khám phá truyện online hay – Vợ Yêu Nữ Cảnh Sát Của Thượng Tướng, để khám phá cốt truyện mới lạ và thưởng thức chuyện tình yêu hấp dẫn khác.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Tràng Du hí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Cho nên tôi chỉ có thể nhờ cậu, nhân viên nam trong công ty biết xuống bếp nấu nướng không nhiều lắm, tuy rằng cậu vẫn luôn tiếp khách nữ, bất quá tôi biết cậu là người song tính luyến, cũng không phải hoàn toàn không thể tiếp nhận nam nhân. Tiền thù lao của công việc này so với bình thường tốt hơn vài lần, đồng dạng cũng có nhiều hạn chế, ví dụ như phải tới sống chung trong nhà đối phương, phải giúp đối phương để ý chuyện nhà, xuống bếp lấy lòng đối phương.....ân? A, đúng vậy, vị khách nhân này không phải muốn trai bao, mà là một người vợ, hơn nữa trong một năm quan hệ..... chỉ được phục vụ một khách nhân duy nhất. Số tiền cũng quá lớn, cậu hẳn không cự tuyệt đi?”

Thanh niên đi trên đường kéo chặt khăn quàng trên cổ. Bánh xe trên vali tiếp xúc với mặt đường phát ra âm thanh ma sát, cậu dừng lại trước một tòa nhà, lấy ra chìa khóa quản lý đã đưa trước đó, mở cửa lớn. Trong phòng im lặng không một tiếng động, hiển nhiên chủ nhân không có ở nhà, cậu bật đèn, đặt hành lý ở góc tường, cởi áo khoác cột trên thắt lưng.

Bởi vì bị bao dưỡng nên cứ như vậy mà tham gia vào cuộc sống hằng ngày của một người xa lạ, tuy có chút lúng túng nhưng tập mãi cũng thành thói quen. Đi vào căn phòng này không phải là cậu mà chỉ là cậu với thân phận trai bao.

Quét dọn phòng xong, làm tốt bữa tối, vị chủ nhân căn phòng cậu chờ đã lâu cuối cùng đã trở lại. Trên người còn đeo tạp dề, Lí Cẩn cũng không vội cởi ra mà trực tiếp đi ra huyền quan, tiếp nhận cặp xách và áo khoác của đối phương, mỉm cười hỏi: “Đã đói bụng chưa? Em đã chuẩn bị những món anh thích ăn.”

Đối phương nhìn cậu một cái, hơi cúi đầu hôn tới..... hóa ra đối phương muốn nghiệm thu vấn đề này trước?

Lí Cẩn cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, cậu đã sớm chuẩn bị tinh thần cho mọi việc sẽ xảy ra, cơ thể cũng đã tắm rửa sạch sẽ. Cậu vươn tay, đang định sờ lên mặt nam nhân thì sửa đổi phương hướng, nhẹ nhàng khoát lên vai đối phương, duy trì tư thái ngoan ngoãn của tình nhân nên có, cũng không chủ động cưỡng thế.

Bàn tay to của nam nhân vuốt ve lỗ tai cậu, bên gáy, lưng, cuối cùng dừng lại ở mông..... nhưng không phải loại vuốt ve tràn ngập tình dục, mà là cổ ý hay vô tình cân nhắc cảm giác. Lí Cẩn nhu thuận mặc cho người ta hút lấy cánh môi, đầu lưỡi, phát ra một tiếng hừ nhẹ khó nhận. Tay đối phương nhất thời thu về.

“Về phòng.” Nam nhân ra lệnh như vậy.

Lí Cẩn khép mắt, trên mặt có chút nhiệt, tưởng tượng chính mình hiện tại đang bày ra tư thái ngưng ngừng trước mặt người khác, không khỏi có chút buồn cười.

Lúc bị ấn lên giường, hạ thân đồng thời cũng bị tập kích. Ngón tay cách lớp quần dài vuốt ve cậu, có cảm giác gãi đúng chỗ ngứa, tình dục rất nhỏ nhanh chóng đã bị khơi gợi. Lí Căn im lặng thờ dài, cẩn thận đem mặt chôn vào vùng cổ và gáy nam nhân, dùng âm thanh run rẩy phát ra tiếng rên rỉ.

Nam nhân đang hôn lỗ tai cậu.

Trước dùng đầu lưỡi trên đầu, tiếp theo đó mút lấy vành tai, dùng răng nanh cắn nhẹ giống như đang ma xát, Lí Căn căng cứng cơ thể, cơ thể đã qua huấn luyện rất nhanh tràn ra một chút chất lỏng, lạnh lẽo thấp ướt quần lót.

“Hôm nay làm những gì?” Đối phương đột ngột hỏi.

Lí Căn có chút sùng sốt, nhưng rất nhanh khôi phục, thử nói: “Anh đoán xem?”

“Trừ bỏ quét dọn và nấu cơm, em còn làm gì?” Đối phương tựa hồ không sinh khí.

Lí Căn khẽ mỉm cười một chút, dùng âm thanh bị tình dục đã biến thành có chút khàn khàn dứt quãng trả lời: “.....buổi chiều quét dọn xong, xem TV một chút, sau đó tắm rửa.....ngô!”

Xương quai xanh bị cắn mạnh một chút, cậu sợ run cả người, thân thể bắt đầu nóng dần. Nam nhân cũng không buông tha, tiếp tục truy vấn: “Rồi sau đó?”

“Tắm xong..... nấu cơm.....rồi mới, rồi mới chờ anh.....” Cậu thờ dốt, dùng âm thanh gần như cầu xin nhỏ giọng nói: “Chờ đã lâu.....”

“Lần sau không cần dùng loại sữa tắm có mùi này.”

Đối với bộ dáng yếu ớt của cậu, nam nhân chỉ đáp lại như vậy. Tiếp đó tựa như Lí Căn gọt hoa quả khi chuẩn bị bữa tối, cuối cùng bị lột sạch những thứ che đậy trên người cậu.

Đầu tiên là cà vạt, tiếp đó là áo sơ mi, quần dài và quần lót đồng thời bị kéo xuống, không biết xuất phát từ cái gì, lúc cởi bỏ chiếc tạp dề màu trắng, động tác của nam nhân lại vô cùng dịu dàng gần như là trang trọng kéo nút thắt con bướm ở sau thắt lưng, thể là tạp dề rớt ra, rốt cuộc không còn gì che đậy.

Cơ bụng bằng phẳng đã qua huấn luyện, coi như có chút cơ bắp, xuống chút nữa là lớp lông mao và tính khí, tầm mắt nam nhân nhìn chăm chăm nơi đó, Lí Căn có chút chần chờ mở đùi ra. Cậu biết rõ cơ thể mình cũng không khó xem, đối với đồng tính luyến ái mà nói khẳng định là có lực hấp dẫn, chính là cậu không ngờ được hành động âm thầm hòa theo của cậu làm thái độ của đối phương đột nhiên trở nên vội vàng.

Ngón tay thô to dính thuốc bôi trơn, vừa xoa vừa bóp thử tiến vào bên trong, lúc ngón tay tiến vào Lí Căn đồng thời phát ra một tiếng thờ hỗn hển. Đối phương cứ nhiên lại dùng ngón cái tiến vào, mặc dù có thuốc bôi trơn để cậu thích ứng nhưng vẫn có chút đau đớn, nhưng đối phương đã muốn chờ không kịp, sau khi rút ngón cái ra, ngón trỏ cùng ngón giữa lập tức sáp nhập, cấp bách lại dứt khoát không ngừng trườn sáp, lúc Lí Căn ý thức được đối phương rút ngón tay ra đồng thời cũng bị xô xuyên vào thật sâu. Vật cứng trắng kiện chôn trong cơ thể bất động, thông đạo nhỏ hẹp bị kéo giãn làm cậu đau đến nhủm mảy.

Cậu đột nhiên nhớ lại, trước kia cũng có người nói cơ thể cậu rất quái lạ, rõ ràng chiều cao rất cân bằng nhưng nơi đó lại không hề tỉ lệ thuận với nó mà lại vô cùng nhỏ hẹp, ‘giống như tùy tiện cắm vào sẽ lập tức phá hư’.....kỳ thật, chỉ cần tập thành thói quen thì cũng không phát sinh chuyện gì. Buổi chiều khi tắm xong, cậu ở trong phòng tắm cũng đã dùng dụng cụ tự mang tới để khêu khích trương cơ thể, bởi vậy mặc dù bị tiến vào có chút đau đớn nhưng lại không hề tạo ra thương tổn.

“Cứng quá.....”

Bởi vì không biết đối phương có thích loại ngôn từ dâm đẳng như vậy không, Lí Căn liền thử dùng khẩu khí có phần oán trách lại có phần trên chọc nói. Phản ứng của đối phương chính là bắt đầu xoa bóp tính khí đã có chút cứng rắn của cậu, cảm nhận nơi đang cần nuốt anh không thể khổng chế mà co rút lại, mới khàn khàn nói: “Thật sự cứng như vậy?”

“Rất cứng, đau lắm.....” Tiếng nói cậu gần như nghẹn ngào. Kỳ thật cũng không cần giả vờ, bởi vì đau đớn cùng khó chịu đều là phản ứng chân thật.

Bất thành linh, gương mặt đang chôn trên gối bị đối phương kéo lại, ánh mắt đối diện nhau, Lí Căn cơ hồ có thể cảm nhận được ánh mắt đối phương có chút đắm chiêu nhìn mình thật sâu, cuối cùng người nọ mới nói: “Mở miệng, anh muốn hôn em.”

Cậu phối hợp làm theo, đầu lưỡi giao triền, cắn bó cùng nhau, giống như là người yêu chân chính.....

Nam nhân mãnh liệt cày cấy trên người cậu, cuối cùng Lí Căn cũng có cơ hội tình tứ đánh giá đối phương. Tuổi tác không kém mình nhiều lắm, nhiều nhất cũng chỉ vài tuổi, mái tóc chính tề đã trở nên hỗn độn, đôi mắt bình tĩnh giống như đã thú lóe ra tinh quang, vẻ mặt ẩn nhẫn lại toát ra một tia vui sướng mong manh.

Hạ thân không ngừng bị xâm phạm đã sớm vô lực chống cự, ngược lại còn gấp gáp ngâm lấy đối phương, dường như muốn đem con mồi nuốt vào càng sâu.....ý thức trống rỗng, qua một thời gian, cậu mới phát hiện ra tiếng rên rỉ bị buộc đến cực hạn cùng tiếng thờ dốt của mình không ngừng vọng lại.

Nam nhân cuối cùng cũng bắn tinh, Lí Căn theo dự kiến của mình, hai tay gắt gao ôm chặt nam nhân.

Có lẽ vì mệt mỏi, nên vội vàng tắm rửa cùng ăn bữa tối xong, nam nhân đứng dậy trở về phòng ngủ, trước khi đi còn dặn dò cậu đang dọn dẹp chén bát: “Buổi tối đến phòng anh ngủ.”

Đồng giường cộng chằm hoàn toàn không có vấn đề, nhưng nếu thói ngủ của đối phương quá kém thì đó có thể là một vấn đề lớn.

Lí Căn yên lặng thu thập đồ ăn, thoáng nhìn qua đồng hồ, mới mười giờ, cậu vẫn chưa buồn ngủ, thế là mở TV, tùy tiện chọn một tiết mục có vẻ thú vị, đương nhiên cũng không quên vặn nhỏ âm lượng, tránh làm ồn đến người trong phòng.

Cậu tựa vào sofa, chờ xem bộ phim thần tượng phát lại. Trong lòng tuy rằng muốn nôn khi xem phim thần tượng về hôn nhân hợp đồng, hơn nữa đề tài tình yêu lãng mạn cũ rích không thực tế chút nào, nhưng cẩn thận nghĩ lại, là nam nhân mà mình cũng đang làm vợ của một nam nhân khác, hơn nữa cũng chính là loại quan hệ hợp đồng, cậu không khỏi tự giễu một chút.

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn ngủ, đại khái là thói quen của đối phương, Lí Căn thay đồ ngủ, nhẹ nhàng leo lên giường, lúc này đối phương lại mở mắt, nhìn cậu vầy vầy tay. Lí Căn bỏ qua, lập tức bị ôm lấy.

Ôm ấp của nam nhân thực ấm áp, lồng ngực dày rộng..... thực làm người ta không quen.

Lí Căn cố nén xúc động muốn chạy trốn, đem mặt vùi vào ngực đối phương, nghĩ muốn hấp thu càng nhiều độ ấm hơn nên nhẹ nhàng cọ một chút, lập tức bị ôm càng chặt hơn—quả nhiên, phần lớn nam nhân đều thích dạng tình nhân giống như tiểu động vật luôn cần phải yêu thương chăm sóc.

Không phải bất mãn, chỉ là tâm tình có chút phức tạp. Lí Căn nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, bình yên ngã vào lồng ngực đối phương. Dưới ánh đèn mờ lung, đường cong gương mặt nam nhân giống hệt như pho tượng đá, lạnh khốc cương trực, dường như không có bộ phận nào nhu hòa một chút, tưởng mạo này.....chỉ có thể nói là rất có khí khái đàn ông, tuy rằng không tệ nhưng vẫn chưa thể gọi là tuấn mỹ.

Người này tên là Chu Sĩ Tranh.

Trừ bỏ điểm này, cậu còn biết đối phương thích ăn gì, sở thích là chơi tennis, công tác là dạy học ở trường đại học. Cậu cũng không tò mò vì sao người này lại muốn mua một trai bao, dù sao những chuyện này kỳ thật không cần lý do, nhưng đối phương mua chính là một tình nhân mang về nhà trao đổi tình cảm, điểm này quả thực cổ quái.

Thông thường, những đại gia bình thường không giới hạn một đối tượng duy nhất, mà tận lực ném thử tất cả các loại hình, bất quá Chu Sĩ Tranh muốn chính là một người vợ, vì thế một năm này, ăn cơm, ngủ và tất cả những khoảng thời gian rỗi đều phải đối mặt với anh, Lí Căn cảm thấy đối phương sẽ rất nhanh chán ghét. Cho dù không chán, cũng sẽ không còn nhiệt tình như lúc ban đầu.

Rõ ràng là khách làng chơi cùng trai bao, lại giống như các cặp vợ chồng chung sống năm bảy năm, đến lúc đó nhất định sẽ rất xấu hổ. Bất quá cũng có thể là cậu nghĩ quá nhiều.....dù sao, hôm nay cũng chỉ mới là ngày đầu tiên.

Cậu nhìn gương mặt đang ngủ yên ổn của đối phương.

Mệt mỏi suốt cả ngày cũng bắt đầu ập tới, cậu cũng rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức vừa kêu lên một tiếng nhỏ, cậu liền tỉnh lại nhanh chóng ấn nút tắt báo thức. Nhẹ nhàng bò xuống giường, nhanh chóng rửa mặt chải đầu, đeo tạp dề bắt đầu xuống bếp chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi quyết định nhận công việc này, ngoài trừ những tư liệu được công ty cấp, cậu lên mạng thu thập tất cả tư liệu về Chu Sĩ Tranh xem qua một lượt, còn tạo một tài khoản giả vờ làm sinh viên của đối phương để lấy được một vài tin tức. Tuy rằng cảm thấy hành động của mình có chút giống kẻ biến thái, nhưng dù sao cũng là vì công việc, cậu cảm thấy không có gì đáng trách.

Lịch giảng dạy của đối phương cũng dễ dàng tìm thấy, bởi vì trang web của trường không bị hạn chế, Lí Căn biết đối phương hôm nay có lớp bắt đầu lúc 9 giờ.

Bánh mì thịt xông khói và rau xà lách, bên cạnh còn có trứng chiên vàng ươm, khoai tây nghiền trộn với phô mát, hơn nữa cũng vừa pha xong cà phê, nhìn thế nào cũng là một bữa cơm phong phú. Tuy là lần đầu tiên chuẩn bị bữa sáng kiểu Tây Âu, bất quá cũng không tệ lắm, Lí Căn trong lòng thầm khâm phục tay nghề của mình, đồng thời đi vào phòng gọi đối phương rời giường.

Bởi vì nơi làm việc chỉ cần đi bộ 15 phút là tới nên hiện tại là 8 giờ, Chu Sĩ Tranh còn chưa tỉnh ngủ. Lí Căn bò lên giường, nhẹ nhàng đẩy nam nhân, nói: “Mau dậy ăn sáng, sắp tới giờ anh đi làm rồi.”

Chu Sĩ Tranh mơ màng mở mắt, ngơ ngác nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng mới chậm chạp ngồi dậy xuống giường, đến phòng tắm rửa mặt. Lí Căn xếp gọn chăn bông xong đối phương cũng vừa lúc đi ra, dùng âm thanh có chút mơ hồ nói: “Sớm an.”

“Sớm an.” Lí Căn cười trả lời: “Bữa sáng là bánh mì thịt xông khói, lần đầu tiên em làm, nếu không ngon thì anh bỏ qua nhé.”

“Àn.” Nam nhân kiệm lời đáp lại.

Trong lúc Chu Sĩ Tranh ăn sáng, Lí Căn dùng ánh mắt kín đáo lại mang theo tia nóng bỏng nhìn đối phương, một lúc lâu sau đột nhiên vươn tay chùi một ít khoai tây nghiền dính bên khóe môi đối phương, có chút buồn cười nói: “Dính trên miệng.”

Cậu cũng không vội thu tay lại mà bình tĩnh trộm nhìn Chu Sĩ Tranh, cơ hồ nhìn thấy trên mặt anh toát ra chút không được tự nhiên. .... việc này rất buồn nôn đi? Lí Căn suy nghĩ thu tay lại.

Hai người yên lặng ăn xong bữa sáng, đối phương thay tây trang, Lí Căn đi theo sau đối phương ra huyền quan, mới nghĩ có nên có một nụ hôn chia tay không thì đối phương đã muốn quay đầu lại hôn cậu, đó là một nụ hôn dài thật sâu và nóng bỏng, mặc dù Lí Căn một thân thân kinh bách chiến cũng miễn cưỡng có chút khó hô hấp, không đề cập tới nụ hôn thôi, bàn tay còn bắt đầu không an phận dao động trên người cậu, nhẹ nhàng xoa bóp những nơi mẫn cảm, cuối cùng dừng lại sau thắt lưng, độ ấm nóng rực làm cậu có chút thất thần.

“Anh đi.”

“Trên đường cẩn thận.”

Lí Căn không còn tâm tình để xem xét về mặt đối phương, chỉ biết lúc này ánh mắt mình nhất định là rất ướt át, bộ dáng muốn bị ôm lên giường, bởi vì đối phương ít nhiều cũng có chút mắt kiểm soát, hành động rõ ràng có chút chần chờ. .... tuy rằng không biết đối phương đánh giá những mặt khác thế nào, nhưng luận đến giường sự, chính mình hẳn là có thể đạt tiêu chuẩn.

Cậu đi vào phòng tắm, rõ ràng đang là mùa đông lại dùng nước lạnh rửa mặt, hữu hiệu làm nguội lạnh nhiệt độ quá mức trên người. Tuy rằng quả thực vì nhìn thấy ảnh chụp của đối phương mới đồng ý hợp đồng này, bất quá cậu hiểu được chính mình tuyệt đối không thể thâm nhập quá sâu, dù sao, quan hệ cả hai chỉ là giao dịch mà thôi.

Chu Sĩ Tranh không có ở nhà, có nghĩa là cậu có tự do tuyệt đối, Lí Căn phát hiện trên đầu giường không biết Chu Sĩ Tranh từ khi nào đã lưu lại tài khoản và mật mã, vì thế quyết định ra ngoài mua sắm. Hợp đồng có ghi rõ, Chu Sĩ Tranh sẽ chỉ trả các chi phí sinh hoạt một năm này, cùng với những chi phí khác, bởi vậy Lí Căn dùng tiền của anh cũng không cảm thấy chột dạ.

Ra khỏi tàu điện ngầm, đầu tiên cậu tới hiệu sách, mua một vài quyển sách bán chạy nhất hiện tại, sau đó chọn thêm vài quyển sách dạy nấu ăn, tiếp đó mua tạp đề mới cùng một vài đồ dùng, cuối cùng là tới siêu thị. Chờ đến khi xách bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm về nhà cũng đã gần hai giờ chiều.

Cậu tùy tiện ăn một chút khoai tây nghiền trộn pho mát buổi sáng còn lại, mở TV, hiện tại vừa vặn thời gian phát lại bộ phim chiếu vào giờ vàng, Lí Căn say mê xem một bộ phim được biên soạn lại từ một bộ tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng. Chờ đến khi chạng vạng, chuẩn bị bữa tối xong không bao lâu, Chu Sĩ Tranh liền đúng giờ trở về. Tiếp nhận cặp xách và khăn quàng cổ của đối phương, cậu cảm thấy mình thật sự xứng với chức vụ chủ phu trong gia đình.

“Đúng rồi, hôm nay em có mua sữa tắm mới, là mùi chanh, anh thích không?”

Người kia vừa bận rộn dọn cơm mức canh vừa hỏi như vậy. Chu Sĩ Tranh nói không nên lời, đành phải gật đầu. Kỳ thật không phải anh chán ghét mùi sữa tắm, anh cũng đang dùng nó, nhưng nguyên nhân không thích đối phương dùng giống mình bởi vì người mình tưởng niệm đã lâu lại xuất hiện trước mắt, lại nhiễm hương vị trên người mình, nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất phiền tình.

Lúc ở câu lạc bộ nhìn thấy ảnh chụp của cậu trong danh sách, anh quả thực hoài nghi chính mình nhầm lẫn, nhưng sau đó hỏi quản lý một chút mới biết người này đã làm nghề này nhiều năm, được đánh giá rất tốt, trong lòng lập tức vừa chua xót lại đắng chát, cảm giác thứ trần quý trong mộng của mình tựa hồ đã biến mất. Hỏi thêm mới được biết người này là song tính luyến nhưng không tiếp khách nam, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thế là anh chọn cậu.

Lúc Chu Sĩ Tranh về nhà, người kia đeo tạp đề ra đón anh, anh kích động cơ hồ có chút luống cuống, căn bản không làm theo dự định định thường thức tay nghề đối phương trước, ngược lại kéo người nọ vào phòng.

Một Lí Căn nhu thuận, một chút cũng không giống Lí Căn.

Tuy xa lạ nhưng so với đối phương trong trí nhớ, lại có thêm loại thú vị mới mẻ. Anh nghĩ tới đối phương bị thời gian và con người tôi luyện thành bộ dáng hiện tại, không biết vì sao, trái tim dường như bị hung hăng néo một chút. Nhưng khi anh chú ý tới đối phương khi không nhìn anh, ánh mắt lại trở nên lạnh như băng, anh biết, đối phương đang diễn trò, ý đồ thử đùa giỡn kim chủ anh. Phát hiện này làm anh kinh ngạc, sau đó lại vô cùng sung sướng — thật ra không phải diễn xuất của đối phương kém, chính là anh so với tưởng tượng còn hiểu rõ đối phương hơn.

Hung hăng chiếm giữ, hôn môi, thậm chí lưu lại tinh dịch bên trong cơ thể. .... mặc kệ làm thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Rõ ràng chỉ mới ở cùng nhau ngày thứ hai, ăn xong cơm chiều, Chu Sĩ Tranh vẫn không nhìn được áp đối phương lên sofa trong phòng khách.

Quần áo phân tán tứ tung, âm thanh cơ thể va chạm lớn đến mức làm người ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, anh ôm lấy thắt lưng Lí Căn, bắt đối phương càng mở rộng đùi, chính mình lại càng tiến vào thật sâu, tính khí trướng đến phát đau bị dừng đạo mềm mại không ngừng an ủi, Lí Căn nằm dưới thân dùng cánh tay muốn che mặt, đồng thời thất thần rên rỉ, loại khoái cảm chiếm giữ đối phương càng làm anh thêm khó nhịn. Tuy rằng biết bộ dạng chân chính của đối phương khi ở trên giường không phải bộ dáng hiện tại nhưng anh cũng nhịn không được kích thích bốc cao.

“Không được, không thể bắn bên trong. ....” Lí Căn nức nở nói, thân hình lại giống như muốn hấp dẫn người ta mà không ngừng vận vẹo.

“Vì sao?”

Lí Căn không trả lời, hạ thân không ngừng co rút, gương mặt tuần tú đỏ rực, đôi mắt nửa mở nửa khép, giống như từ phía sau chiếm được khoái cảm

thật lớn, hai tay bám trên lưng anh, ngẫu nhiên có khi khó nhìn mà lưu lại vết móng tay. Chu Sĩ Tranh cuối cùng vẫn bắn ở bên trong.

Lần thứ hai ở trong phòng, trên giường lớn mềm mại, anh để Lí Căn cười trên người mình, chủ động để vật kia ra vào cơ thể mình.

Chu Sĩ Tranh biết rất rõ, tứ chi đối phương vô cùng linh hoạt, thể lực cũng rất tốt, vì thế bộ dạng vụng về hai chân mềm nhũn ngồi trên người anh nhất định không phải thật sự. Lí Căn giống như cẩn thận cử động thắt lưng, nuốt vào thứ kia, chính là có chút gấp gáp thứ đó nhất thời trượt ra ngoài, cứng rần ướt át nằm giữa hai chân, lúc này thứ lúc trước bị bắn vào trong cơ thể cũng chậm chậm chảy ra, Lí Căn khó xử nhìn anh—người mình thích đang dạng hai chân ngồi trước mặt mình, xấu hổ cùng khẩn cầu nhìn mình, ai có thể tiếp tục nhẫn nại được?

Ít nhất Chu Sĩ Tranh không thể.

Cùng nhau tắm rửa sạch sẽ, trở lại giường, Chu Sĩ Tranh ôm chặt đối phương không tha. Lí Căn tựa hồ có chút khó xử vì động tác của anh nhưng không hề cự tuyệt, chỉ nhu thuận nằm trong ngực anh. Không biết im lặng bao lâu, dưới ánh đèn mờ lung, Chu Sĩ Tranh đột nhiên muốn trò chuyện.

“Trước kia em thế nào?”

“Em? Thực bình thường a, như bình thường, tốt nghiệp trung học, tốt nghiệp đại học không có gì đặc biệt.”

“Vì sao lại làm việc này?”

“Không vì sao cả. Thật ra, chính là có người hỏi có muốn làm hay không nên em đồng ý.”

“.....”

“Anh không cần suy nghĩ lung tung, Em không phải bởi vì trả nợ gia đình hay là thân nhân sinh bệnh gì đó mà làm việc này, vì thế không cần nghĩ em đáng thương.”

“Àn.”

“Đúng rồi, trước kia anh có giống như bây giờ không, thoát nhìn là dạng ưu sinh? Em luôn thích dạng người như vậy. ....”

“.....hóa ra em thật sự không nhớ rõ.”

“A?”

“Rất lâu trước kia chúng ta đã quen biết.”

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Tràng Du Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Buổi tối hôm đó, Lí Căn cuối cùng nói một câu: “Em không có ấn tượng gì về anh” chấm dứt đề tài.

Cậu hiếm khi mới có lúc lo nghĩ như vậy. Trong trí nhớ tìm tòi hồi lâu, nhưng vẫn nghĩ không ra, chính mình rốt cuộc lúc nào đã nhận thức người này. Lí Căn không có đến một người bằng hữu, từ nhỏ học quốc trung đến trung học rồi đại học, không có ai có thể lưu lại dấu vết trong trí nhớ cậu, cho dù từng có vài người ít ỏi làm được nhưng cuối cùng vì thời gian trôi qua cũng làm cậu quên đi. Những người này trong quá khứ của cậu bây giờ bất quá cũng chỉ là một bóng dáng mơ hồ không rõ mà thôi.

Chu Sĩ Tranh tuổi tác so với cậu cũng chỉ lớn hơn một chút, hoặc là cùng khóa, vì thế rất có khả năng là bạn học, hoặc là học trưởng. Nhìn bộ dáng của đối phương cũng không phải loại lêu lổng ăn chơi trác táng, nhưng mà Lí Căn hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Nam nhân bên người đã muốn ngủ rồi.

Giống như những lời nói ra chỉ là thuận miệng, cũng không quan trọng.

Cậu đột nhiên phát hiện ra chính mình không hiểu nam nhân này chút nào. Rõ ràng đã bắt đầu hợp đồng bao dưỡng, ngay hôm nay lại nói ra lời này, như vậy nguyên nhân đối phương bao dưỡng mình cũng rất khả nghi. Rõ ràng nhận ra mình lại còn bao dưỡng, cùng với bao dưỡng xong mới nhận ra hoàn toàn là hai vấn đề khác nhau.

Vài ngày sau, Chu Sĩ Tranh vẫn là bộ dáng như không có việc gì, tựa hồ không tính toán nhắc lại chuyện này, Lí Căn cũng vui vẻ coi như không có gì xảy

ra.

Vào ngày nghỉ, Chu Sĩ Tranh cũng không ngủ nướng, ngồi trên bàn xem báo chờ cậu chuẩn bị bữa sáng. Tuy rằng mùa đông nhưng hiếm có một ngày nắng đẹp như hôm nay, Lí Căn hâm nóng cháo, chuẩn bị vài món ăn sáng, phối hợp với bánh quẩy mua về, hai người ăn bữa sáng kiểu Trung Quốc.

Com nước xong, Chu Sĩ Tranh hỏi: “Hôm nay em có phải làm gì không?”

Lí Căn nghĩ thầm, quả nhiên tới rồi. Bởi vì đang là ngày nghỉ, đối phương đại khái hi vọng có hoạt động cùng nhau, dù sao lúc mua cũng nói là muốn một tình nhân, cần phải ra ngoài hẹn hò đi. Lí Căn đoán ra bắt đầu nhưng không nghĩ ra quá trình và kết thúc.

“Chiều hôm nay anh có một trận đấu tennis, em cùng đi đi.”

“Cần em chuẩn bị gì không?”

Chu Sĩ Tranh lắc lắc đầu.

Tuy rằng cảm thấy chính mình như anh hùng không đất dụng võ nhưng phải diễn hoàn vai của mình, Lí Căn cuối cùng vẫn thay một bộ trang phục nhẹ nhàng, đi theo sau đối phương.

Ngồi trên xe bán tân bán cựu, lúc đầu còn cảm thấy tới một nơi gần như vậy cũng lái xe có điểm kỳ quái, nhưng sau đó nghĩ lại, đối phương đánh tennis xong có thể còn muốn đi nơi khác, lập tức cảm thấy thư thái.

Năm phút sau, đậu xe trong bãi đỗ xe sau vườn trường xong, Chu Sĩ Tranh mặc trang phục thể thao xuống xe, trên vai trái đeo vợt tennis, tay trái cầm một túi đồ, tay phải giao chìa khóa xe cho Lí Căn xong thì lập tức nắm lấy tay cậu.

Trước công chúng, hai người đàn ông trẻ tuổi nắm tay nhau. ....

Mặc dù không biết ngược ngừng, nhưng Lí Căn vẫn không khỏi toát ra một tia không được tự nhiên cùng xấu hổ, nhưng rất nhanh sau đó cậu đè ép mờ tình tự này xuống.

Ngày nghỉ trong sân trường cơ hồ không còn người nào, xa xa trên sân bóng rổ có mấy người trẻ tuổi đang chơi bóng. Hai người ngón tay giao triền, Lí Căn cơ hồ có thể cảm nhận được đối phương đang căng thẳng, tuy rằng gương mặt không chút thay đổi nhưng độ ấm trong lòng bàn tay có chút lạnh, thậm chí còn có chút ẩm ướt. Rõ ràng lúc trên giường luôn giỏi như vậy, lúc nắm tay lại còn có thể mắc cỡ sao?

Hai người trầm mặc đi qua nửa sân trường, cuối cùng ngừng lại bên sân chơi tennis.

“Sĩ Tranh, ai vậy?” Có người qua hỏi.

“Bạn trai tôi.”

Bị người quen của Chu Sĩ Tranh vây quanh, từ đầu tới đuôi, Chu Sĩ Tranh cũng chỉ nói mấy từ này. Lúc đối phương đi vận động làm nóng người, lưu lại một mình Lí Căn bị mọi người tò mò vây quanh.

“Cậu thật là bạn trai anh ta?” Một nam nhân xem ra cùng tuổi với anh ta vừa hỏi vừa cẩn thận đánh giá cậu.

Lí Căn không được tự nhiên gật đầu, không phải rụt rè, chỉ là đối mặt với thái độ thân thiện của mọi người có chút không được tự nhiên. Chẳng lẽ tất cả mọi người nơi này biết Chu Sĩ Tranh là đồng tính luyến ái cũng có thể tiếp nhận sao? Xã hội này từ lúc nào đã thoáng như vậy.

Tuy rằng có cảm giác không được tự nhiên, nhưng vẫn nhanh chóng nắm bắt tình hình trả lời mọi người, thế mới biết trận đấu hôm nay do các giáo viên tự tổ chức, quy mô cũng không lớn, mà Chu Sĩ Tranh là đại diện tài trợ một đường vào thẳng chung kết, đấu trận chung kết với đại biểu của ban thể dục.

“Quen biết Sĩ Tranh cũng khá lâu, bắt quá chưa thấy anh ta kết giao với ai, không ngờ tới anh ta lại thích loại hình như cậu. Cậu khá cao, đại khái chỉ thấp hơn anh ta một chút đi, chúng ta trước kia thường đánh cược xem anh ta rốt cuộc sẽ kết giao với dạng người nào. ....bắt quá có thể tìm được người như cậu, không uổng phí anh ta cô đơn nhiều năm như vậy, ha ha.”

Người bên cạnh còn nói liên miên cần nhường một chút về chuyện của Chu Sĩ Tranh, nhưng Lí Căn đã muốn thất thần.

.....nói là bạn trai cũng đúng a, tuy thật ra là bạn trai ‘mua được’ ..... Không biết vì cái gì, cậu đột nhiên có chút tức giận, cũng không biết bởi vì đối phương không nói một tiếng đã dẫn cậu đến công khai, hoặc là để mình cậu trong đám người xa lạ, tuy rằng hai người bình thường cũng không quá đề tâm, nhưng bị động so với chủ động dù sao cũng bất đồng, cách đó không xa truyền tới tiếng bóng đập xuống nền đất làm cậu giật mình hoàn hồn, mới phát hiện ra trận đấu của Chu Sĩ Tranh đã bắt đầu.

Cuối cùng Chu Sĩ Tranh thua sít sao. Nhìn ra đối phương không để chuyện thắng bại trong lòng, rất có phong độ mà tới bắt tay với đối thủ, nói vài câu mới đi về phía cậu. Lí Căn vội vàng lấy khăn mặt đưa qua, Chu Sĩ Tranh lau mồ hôi, nói với cậu: “Anh đi tắm, em ở đây chờ anh.”

Lí Căn gật đầu, đưa túi xách đưa qua cho đối phương. Không biết qua bao lâu, Chu Sĩ Tranh cuối cùng cũng quay lại, trên người đã thay y phục hằng ngày, mang theo hơi thở khoáng khoáng nhẹ nhàng sau khi tắm rửa. Cậu đứng lên, trước khi Chu Sĩ Tranh đưa tay tới đã chủ động nắm lấy tay đối phương.

Sau khi lên xe, Chu Sĩ Tranh liếc cậu một cái tựa hồ muốn nói gì, nhưng không còn kịp rồi, Lí Căn đã nghiêng thân, dựa sát tới hôn đối phương.

Hai gò má cậu hồng hồng cùng ánh mắt có chút mộng lung, nhìn sao cũng giống như bị tư thế oai hùng khi chơi bóng của đối phương làm say mê đến thần trí không rõ đi? Không giống cũng không quan tâm, cậu không quan tâm nhiều như vậy. Kéo dây kéo xuống, Lí Căn trực tiếp dùng mặt cọ sát bộ phận vẫn chưa nổi lên phản ứng kia. Chu Sĩ Tranh giật giạt tay, tựa hồ muốn làm gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm. Rõ ràng là bên trong xe, tuy là trong bãi đỗ, nhưng bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi lại, Chu Sĩ Tranh vẫn như cũ rất nhanh có phản ứng. Khí quang gắng gượng bị ngâm lấy, Lí Căn dùng nộn thịt sâu trong khoang miệng bao lấy đối phương, mặc dù nuốt quá sâu sẽ có cảm giác buồn nôn nhưng cậu có thể kiềm chế.

Phát hiện Chu Sĩ Tranh đã tới cực hạn, cậu ngược lại thả chậm động tác, chậm rãi hút đầu khất, một giọt chất lỏng trong suốt lập tức tràn ra.

“Àn.....” Nam nhân phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

Lí Căn ngừng đầu nhìn đối phương, ngờ ngác một lúc lâu. Ánh mắt Chu Sĩ Tranh nhìn cậu vừa khó nhìn lại vừa khổ sở, tình dục ở bên ngoài, thậm chí còn có thêm vài phần dụ hoặc khó có thể kiềm nén—anh ta cứ nhìn như nhìn thấy thứ mình đã tìm kiếm từ rất lâu, tình cảm này không giống như phát sinh trong mấy ngày ngắn ngủi ở chung.

Không biết vì cái gì, cậu thể nhưng không dám nhìn lại Chu Sĩ Tranh, ý nghĩ muốn đùa giỡn đối phương cũng nhanh chóng biến mất vô tung, cậu cúi đầu hung hăng mút, vật nọ nhanh chóng sung huyết đứng thẳng, giống như cực thích sự âu yếm của cậu, ngẫu nhiên còn phản khởi mà rung động. Cậu vốn định nuốt dịch của đối phương, đỡ phải dọn dẹp, nhưng bọn họ vẫn chưa đủ ăn ý, Chu Sĩ Tranh hung hăng đâm sâu vào vài cái lập tức rút tính khí ra ngoài, Lí Căn đem mặt chôn giữa hai chân đối phương, cọ sát vật đã tiến tới cực hạn trước mắt, bất quá sau một hồi trên mặt mình biến thành một mảnh ẩm ướt. Kỳ thật cậu có thể dùng phương thức đơn giản mà xử lý tính dịch đối phương, nhưng như vậy quả thực không có tình thú, cũng không thích hợp với tôn chỉ công việc.

Thẳng đến khi chấm dứt hết thảy, Lí Căn mới lên lút liếc mắt trộm nhìn nam nhân. Chu Sĩ Tranh đã muốn khôi phục bình thường, đáy mắt không còn nửa phần cảm xúc, sắc mặt hồng nhuận hô hấp có chút ồ ồ, nâng tay vỗ về chơi đùa lỗ tai cậu, trừng phạt nhéo một chút.

“Em thật là.....” đối phương cũng không nói xong nửa còn lại, kết thúc hóa thành tiếng thở dài.

Anh rút khăn giấy, thay Lí Căn lau đi dấu vết trên mặt, động tác ngoài ý muốn bình thản ôn nhu, gương mặt vẫn còn chút tàn dư sau khi thỏa mãn. Lí Căn tiếp nhận tờ giấy, tùy ý lau vài cái trên mặt mình, thấp giọng nói: “Em đi rửa mặt chút.....”

“Không cần.”

Lí Căn kinh ngạc, nhưng đối phương đã xuống sửa sang lại quần áo, sau đó khởi động máy. Chu Sĩ Tranh chờ cậu tới một khách sạn không xa, hai người cầm chìa khóa tiến vào thang máy. Từ khi dừng xe trong bãi đỗ khách sạn, thậm chí trong quá trình giao tiếp với tiếp tân, trừ bỏ tất yếu thì hai người đều không nói chuyện, trong thang máy, Lí Căn muốn tìm đề tài gì đó để làm không khí thoải mái hơn một chút, ngừng đầu lại bị vẻ mặt của đối phương làm hoảng sợ.

Biểu tình Chu Sĩ Tranh vô cùng ảm đạm, lại có ngậm ý khát vọng. Anh thậm chí còn không thèm nhìn tới cậu, chỉ có hai tay nắm chặt nhau có chút dùng sức, giống như chỉ cần nhìn cậu một cái, tất cả nhần nại tới giờ sẽ lập tức sẽ bị phá vỡ, bởi thế chỉ có thể dùng tiếp xúc duy nhất để phát tiết cảm xúc một chút.

Rõ ràng chính mình chỉ là trai bao, cũng không thể cự tuyệt đối phương, Chu Sĩ Tranh vì sao lại có cảm giác bức thiết như vậy? Lí Căn nghĩ tới cảm thấy có chút buồn cười. Hai Người vào phòng, trong nháy mắt đóng lại cửa phòng, Chu Sĩ Tranh tiến tới hôn cậu, nụ hôn vừa sâu lại vừa hung hãn, nhưng cũng cực kỳ ngắn ngủi.

“Đi tắm.”

Anh nhần nại đến cổ đều có chút đỏ ửng, nhưng vẫn bình tĩnh nói. Lí Căn nghĩ mình đại khái bị không khí bức thiết lại ảm đạm nại này cuốn hút, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đến phòng tắm tẩy sạch cơ thể, làm tốt những việc vệ sinh tất yếu, đại khái vì nơi này không có vật phẩm bôi trơn mà có chút buồn bức, nhưng cũng không muốn dùng mấy thứ sửa tắm linh tinh gì đó, may mà sau khi rời khỏi phòng tắm, nhìn thấy mấy thứ trong tay Chu Sĩ Tranh, mới giật mình, hóa ra đối phương đã sớm có chuẩn bị. Cậu tuy rằng không thêm đề ý chút nào tới việc cơ thể xích lửa của mình bị nhìn thấy, nhưng theo vai diễn mình đang đóng, vẫn ra vẻ rụt rè cầm lấy khăn tắm quấn quanh cơ thể.

Chu Sĩ Tranh ngồi bên mép giường, nhắc cậu lên giường một phen, sau đó vội vàng đem được bôi trơn tiến vào bên trong cơ thể cậu. Bởi vì khuếch trương chưa đủ, Lí Căn có chút đau, một bên ra vẻ then thưng hơi khép chân lại, một bên lại ra vẻ vô ý mà dùng bắp chân cọ xát tay đối phương. Thế là ngón tay nam nhân nhất thời lại xuyên xò càng sâu. Lí Căn thở dốc, lập tức bị hôn, không chỉ là môi, thậm chí mặt, cái mũi, còn có lỗ tai đều nhất nhất bị thô lỗ hôn hoặc mút lấy, tiếp đến là cổ rồi ngực, bụng, bắp chân, cơ hồ không bỏ qua nơi nào, bởi vì đối phương quá nóng bỏng, nên Lí Căn cũng rất nhanh bị kích thích, hạ thân trường đến khó nhìn, chỉ cảm thấy nơi không được chạm tới, tịch mịch đến phát cuồng.

“Sĩ Tranh.....” Cậu nhỏ giọng kêu, sau đó lại phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn. Nháy mắt âm thanh vang lên cơ thể lập tức bị sáp nhập.

Chu Sĩ Tranh đâm vào rất sâu, lực đạo cũng rất mạnh, nhưng tốc độ lại vô cùng thông thả, giống như tất cả những bức thiết lúc trước chỉ là giả, tiểu huyết chỉ bị đơn giản khuếch trương sao có thể chịu đựng ma sát thô bạo như vậy, cơ hồ là run rẩy siết chặt, siết chặt giống như chưa từng bị xâm phạm, chưa từng bị chiếm lĩnh.

“Nhẹ..... nhẹ một chút.....” Lí Căn thấp giọng cầu xin, tiếng nói có chút khàn khàn, thậm chí còn có vài phần giọng mũi.

“Em bảo cái gì?” Nam nhân chậm rãi hoạt động.

“Sĩ Tranh.....ân.....”

Ước chừng là bị lấy lòng, Chu Sĩ Tranh phóng nhẹ lực đạo, chậm rãi ma sát, đẩy vào lại rút ra, ôn nhu xâm phạm, bởi vì bị đối đãi rất cẩn thận, cửa vào không bao lâu sau bắt đầu co giãn ra, da thịt mềm mại bên trong thậm chí còn co rút lại ngậm mút đối phương, giống như khát cầu nhiều hơn, càng muốn bị mạnh mẽ va chạm khi dễ hơn.

Hai chân quần trên eo đối phương, hai tay ôm lưng anh, Lí Căn lúc này trừ bỏ thờ dốc cũng chỉ có thể nhẹ nhàng hôn đầu vai đối phương. Kỳ thật cậu có điểm muốn tự an ủi chính mình, nhưng nghĩ lại đây đang làm việc, lại cố nén lại dục vọng của mình. Không biết qua bao lâu, Chu Sĩ Tranh áp thấp thân hình, đẩy nhanh tốc độ hơn, cơ bụng rắn chắc vừa lúc ma sát tinh khí của cậu, nơi mẫn cảm bị hung hăng ma sát, phía sau lại bị mạnh mẽ xâm chiếm, thắt lưng Lí Căn run rẩy, cơ nhiên có vài phản cảm giác đạt tới cao trào. Đương nhiên, cậu cũng không nhẫn nại, bất quá sau một lúc lâu, gương mặt nóng bừng chôn sâu bên cổ anh, không nhìn được mà thờ gấp, ngón tay vô lực bấu trên lưng đối phương, hạ thân đứt quãng bắn ra một dòng chất lỏng, dính trên người cả hai.

Cao trào qua đi, Lí Căn buông lỏng tay, cả người nằm phịch trên giường, hai chân bị nâng lên rất cao, đặt trên vai đối phương, phía sau vì bị mạnh mẽ xâm chiếm mà trở nên đỏ ửng, nóng rực khó nhìn, từ góc độ này cậu có thể trực tiếp nhìn thấy tinh khí tráng kiện của đối phương sáp nhập vào bên trong cơ thể mình, không biết vì cái gì nhưng lại cảm thấy có chút lúng túng, đơn giản nhắm mắt lại.

“Vì sao không dám nhìn?” Chu Sĩ Tranh đột nhiên hỏi.

“.....”

“Trả lời anh.”

Cậu đỏ mặt lắc đầu, không nói chữ nào, trong lòng thầm biết chính mình thoát nhìn nhất định giống như đang thẹn thùng.

Chu Sĩ Tranh không truy đến cùng, chính là trở người cậu lại, lấy cái gối chèn dưới eo, từ phía sau một lần nữa hung hăng xò xuyên cậu. Tuy rằng cả người đều uể oải, nhưng đối với loại ma sát khi bị xâm phạm mạnh mẽ như vậy vẫn có cảm giác, kim không được phát ra tiếng kêu rên rất nhỏ, cuối cùng trong một phút đối phương phát ra tiếng thờ dốc nặng nề, cậu cảm nhận được một dòng chất lỏng nóng rực lấp đầy trong cơ thể, cự vật vui trong cơ thể mình vẫn cứng cáp như cũ, tựa hồ vẫn còn phấn kích mà rung động.

Lí Căn hơn run rẩy, cảm giác nơi giao hợp ẩm ướt nóng rực làm người ta cảm thấy thẹn. Cậu đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Chu Sĩ Tranh ‘chúng ta từ rất lâu trước kia đã quen biết’, không hiểu sao rung mình một cái. Tuy rằng cậu vẫn không hiểu được đối phương, nhưng cậu có thể khẳng định, thể lực của Chu Sĩ Tranh tốt lắm. Sau khi đấu một trận tennis, còn có khí lực cùng cậu đẩy đưa trên giường khách sạn cả buổi chiều, Lí Căn đã mệt tới mức cơ hồ không mở mắt nổi, ngay cả tắm rửa cũng không kịp liền trực tiếp tiến vào giấc ngủ.

Trong khi mơ màng tựa hồ có một giấc mộng, nhưng cậu không thể nhớ được, những cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc, dường như đã thấy ở đâu đó. Cậu nhanh chóng quên chuyện này ra sau não, trở mình một chút, như dĩ vãng, kim chủ của cậu từ phía sau ôm cậu, ngủ thực sâu.

Cơ thể có cảm giác đã được vệ sinh qua, ước chừng Chu Sĩ Tranh hảo tâm giúp cậu lau người, Lí Căn đưa mặt tiến gần lại, mặc dù chỉ là một giao dịch tiền bạc, nhưng ấm áp như vậy vẫn làm cho người ta cảm thấy hoang mang. Cậu biết rõ người này cũng không yêu mình, chính mình cũng không thương anh, nhưng gắt gao ôm chặt nhau ở cùng một chỗ như vậy, không biết vì sao làm người ta sinh ra ảo giác bọn họ kỳ thật là yêu nhau.

Lí Căn cũng không ngủ tiếp, ngồi dậy xuống giường, đem quần áo hai người vắt lung tung trên mặt đất thu thập lại, xem giờ một chút, đã chạng vạng rồi, bọn họ còn chưa ăn cơm trưa, Lí Căn có chút đói bụng, tuy rằng muốn gọi phục vụ khách sạn, nhưng nghĩ có thể đối phương có thể có an bài khác, cậu liền từ bỏ ý tưởng này.

Nam nhân trên giường trở người, phát ra âm thanh không rõ, Lí Căn ngồi xuống mép giường, cúi người nhẹ nhàng vuốt tóc đối phương, ôn nhu hỏi: “Sao thế?”

“.....mấy giờ rồi?” Chu Sĩ Tranh mơ hồ hỏi, bộ dáng vẫn còn buồn ngủ.

“Gần 5 giờ rồi.”

Chu Sĩ Tranh thông thả bò xuống giường: “Em tắm chưa?”

“Chưa.”

“Anh vừa nãy không có giúp em rửa sạch bên trong.”

“Đi.....”

Lí Căn sững sốt, lập tức theo sau Chu Sĩ Tranh đi vào phòng tắm. Tuy rằng cơ thể không có cảm giác, nhưng nếu không rửa sạch, qua một đoạn thời gian sẽ chảy ra, đến lúc đó nếu trước mặt công chúng nhất định sẽ rất xấu hổ. Cũng may Chu Sĩ Tranh không có ác thú thích nhìn người ta tẩy trừ, vọt vào phòng tắm rửa xong liền chạy ra, để lại cậu có không gian một mình tẩy trừ. Lí Căn không tính toán để đối phương chờ đợi, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất làm sạch cơ thể, sau đó liền mặc quần áo đi ra ngoài. Chu Sĩ Tranh cầm áo khoác cậu đưa tới, đồng thời hỏi: “Em không thoải mái sao?”

“A?”

“Mặt thực đỏ.”

Lí Cẩm thoáng xấu hổ, tiếp nhận áo khoác mặc vào, vội vàng nói: “Không có việc gì, chỉ là nước có chút nóng thôi.” Cậu vội vàng thay đổi chủ đề: “Bây giờ làm gì?”

“Đi ăn cơm.”

Tuy rằng trình tự tựa hồ có chút ngược, bất quá..... đây quả nhiên là hẹn hò à?

Từ khách sạn nghỉ ngơi, xong đi ăn tối rồi đi xem phim, nhìn sao cũng là hành trình hẹn hò của tình lứa. Lí Cẩm phát hiện ra có chút kinh ngạc, sau đó cũng nhanh chóng tiêu tan. Cậu nên sớm biết, nguyện ý dùng tiền để mua bạn trai chứ không phải trai bao, ở phương diện tình cảm ít nhiều cũng có nhu cầu, nhìn qua Chu Sĩ Tranh thoát nhìn không giống người thiếu người yêu thích, nhưng có nhu cầu tình cảm cũng không có gì đáng trách.

Xem bộ phim kinh dị không có chút đáng sợ nào, nhưng ở trong rạp chiếu phim tối om, Lí Cẩm vẫn giữ vững chức nghiệp, thủy chung rúc vào trong lòng ngực đối phương giả vờ một bộ dáng sợ hãi, nhưng ý lại vào tình nhân vẫn có thể đi. Xem xong bộ phim cũng đã hơi trễ, Chu Sĩ Tranh lái xe về nhà. Lí Cẩm lần đầu ngồi trên xe đối phương, không khỏi có chút tò mò, được sự đồng ý của đối phương mở ra ngăn chứa trước mặt ghế phó lái, bên trong có nửa gói thuốc lá, một quyển tạp chí, một cái kính râm, còn có một ít thứ linh tinh. Cậu đeo thử kính mắt một chút rồi bỏ xuống, cầm lấy tạp chí.

Chu Sĩ Tranh bỗng nhiên nói: “Kỳ thật bộ dáng em đeo kính lúc trước cũng không khó nhìn, vài năm nay đã làm phẫu thuật chữa cận thị sao?”

Kính mắt trong tay rơi xuống trên đùi, Lí Cẩm không ý thức được về mặt mình đã trở nên khảm trương.

“Anh, anh biết.....”

“Phải.” Chu Sĩ Tranh thẳng thắn trả lời.

Cậu nhìn nam nhân trước mắt, miễn cưỡng áp chế kinh ngạc, duy trì trấn định, trong lòng có vô vàn mối nghi ngờ. cuối cùng tất cả đều tập trung vào một câu hỏi: “Anh.....là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chu Sĩ Tranh cũng không trả lời câu hỏi của cậu. Hai người về đến nhà, Chu Sĩ Tranh bảo Lí Cẩm tựa hồ có điểm bất an trở về phòng nghỉ ngơi, chính mình thì tiến vào thư phòng, khóa cửa lại, ngồi xuống sofa..... cậu không nhận ra anh. Lúc hai người gặp mặt nhau, Lí Cẩm lộ ra vẻ mặt hoàn toàn xa lạ, Chu Sĩ Tranh đã phát hiện ra điểm này, đồng thời trong lòng cũng tràn ngập tâm tình phức tạp. Anh cảm thấy may mắn vì cậu đã quên mình, đồng thời cũng vì cậu đã quên mà cảm thấy không hài lòng, cảm xúc mâu thuẫn tới cực điểm, bởi vậy anh có lúc sẽ hi vọng Lí Cẩm nhớ ra, có lúc lại hi vọng cậu quên hết mọi chuyện trong quá khứ.

Trong trí nhớ của Lí Cẩm, Chu Sĩ Tranh cũng không sắm vai diễn tốt đẹp gì, bị quên đi cũng là chuyện đương nhiên, nhưng mà nghĩ tới những năm gần đây, chỉ có một mình mình tâm tâm niệm niệm đối phương, nhớ rõ từng câu nói khi hai người ở chung, anh còn có những cảm giác rất đặc biệt.

Bất quá mặc kệ tâm tình của anh thế nào thì cũng không còn quan trọng nữa. Hiện tại, anh đã có được cậu.....cho dù chỉ là tạm thời.

Nhớ lại buổi chiều hai người phóng túng trong khách sạn, Chu Sĩ Tranh cảm thấy có cảm giác tâm dương khó nhịn, Lí Cẩm đại khái nghĩ rằng anh thích loại hình nhu thuận, nên vẫn luôn biểu hiện rất ngoan ngoãn, mặc kệ cậu làm gì cậu cũng sẽ không cự tuyệt, cho dù yêu cầu cậu nuốt tinh dịch không sạch sẽ, cậu cũng không bài xích.

Lí Cẩm như vậy phi thường đáng yêu, nhưng Chu Sĩ Tranh vẫn cảm thấy không được thỏa mãn. Anh muốn không phải cứ nhu thuận nghe theo, anh càng muốn có nhiều thứ bất đồng như Lí Cẩm, có lẽ là phản nghịch, có lẽ là lạnh lùng, có lẽ là ngậy thơ, tóm lại, anh muốn không phải là một con búp bê chỉ biết phục tùng. Bất quá, điểm này hiện tại có lẽ còn chưa được, Lí Cẩm vẫn còn phòng bị với anh. Cho dù đã lên giường vài lần, thậm chí còn nuốt tinh dịch của nhau nhưng Chu Sĩ Tranh vẫn nhận ra Lí Cẩm không hề thả lỏng đề phòng, giữa bọn họ, chẳng qua chỉ là quan hệ giữa kim chủ cùng trai bao mà thôi.

Nhưng mà Chu Sĩ Tranh cũng không vì thế mà tức giận, quan hệ mới của bọn họ chỉ mới bắt đầu vài ngày, kế tiếp còn suốt một năm, anh có rất nhiều

thời gian để làm Lí Cẩn thay đổi. Nghĩ đến đây, Chu Sĩ Tranh đứng dậy, trở về phòng, ôm lấy người trên giường đã muốn say ngủ—— hoặc là đang giả vờ ngủ.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Chu Sĩ Tranh dậy rất sớm, người trong lòng ngực vẫn còn đang say ngủ, cuộn tròn cơ thể, tiếng hít thở tương đối vững vàng. Chu Sĩ Tranh nhìn không được đánh giá gương mặt của đối phương, kỳ thật anh vẫn còn nhớ rõ diện mạo thời niên thiếu của Lí Cẩn, bất quá đối phương hiện tại hiển nhiên đã có thay đổi, gương mặt trở nên thành thực hơn, thoát nhìn vừa xa lạ vừa quen thuộc, làm anh cảm thấy vô cùng cảm khái. Anh ấn một nụ hôn lên mặt đối phương, đại khái là bị ngứa, Lí Cẩn hơi giật mình, tựa hồ muốn né tránh, rõ ràng là nam nhân gần 30 tuổi, làm ra loại động tác này thoát nhìn vẫn thực đáng yêu. Chu Sĩ Tranh nhìn không được lại hôn xuống trên mặt Lí Cẩn vài cái, lúc này thật sự làm đối phương tỉnh lại.

Lí Cẩn mở mắt ra, còn buồn ngủ, tầm mắt vẫn còn mê mang, giống như hoàn toàn không nhận ra anh là ai, hàm hồ nói một câu ‘đừng nháo’, sau đó một lần nữa nhắm mắt lại, rúc vào ngực anh đồng thời cũng hướng vào sâu trong chăn bông mà tiến vào. Tựa hồ còn tham luyện thứ âm áp kia.

Chu Sĩ Tranh đột nhiên có chút ghen tị, xem bộ dáng của đối phương hiển nhiên là có thói quen cùng nam nhân ngủ chung, cho dù năm đó kết quả là chia lìa, nhưng anh lúc nào cũng nhớ đến cậu, bởi thế cho dù trên lý thuyết đã xa cách nhau nhiều năm như vậy, Lí Cẩn không có khả năng còn hướng nội ngày thơ như năm xưa, nhưng vẫn cảm thấy không vui.

Chu Sĩ Tranh buông lỏng nam nhân đang say ngủ, xuống giường, kéo một góc rèm cửa nhìn xem bên ngoài. Cảnh sắc bên ngoài âm u, có một chút mưa nhỏ, nhưng có xu hướng dần dần nặng hạt. Không biết vì cái gì, nhìn thấy những đám mây đen ở chân trời, còn có những hạt mưa bụi tí tách không ngừng bên ngoài, Chu Sĩ Tranh đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lắm, bên ngoài trời đang mưa, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở lại trong phòng, tốt nhất là ở trên giường, không đi đâu cả.

Anh thả bức rèm lại như cũ, trở lại trên giường, ôm người kia tiếp tục ngủ. Không biết qua bao lâu, Chu Sĩ Tranh tỉnh lại lần nữa, người trong lòng vẫn còn ngủ say nhưng bất đồng lúc trước, chính là trong chăn bông anh cảm nhận có thứ gì đó cứng rắn áp trên đùi mình, Chu Sĩ Tranh lập thức hiểu được nó là gì. Cả hai đều là nam nhân, trạng thái phản khởi lúc sáng sớm này cũng thường xuyên gặp phải, anh hoàn toàn có thể lý giải.

Chu Sĩ Tranh đưa tay qua, cách một tầng quần ngủ, đụng chạm tới vật cứng kia. Bộ vị kia cứ như một sinh vật sống, tùy theo những đụng chạm như có như không của anh mà phản ứng ngày càng kịch liệt, chu Sĩ Tranh ngẫu nhiên sẽ tăng lực đạo một chút, Lí Cẩn đang say ngủ thậm chí có lúc vô thức co xát, hòa theo anh. Ngón tay linh hoạt không ngừng nhu động nơi mẫn cảm, nhưng bởi vì cách một tầng vải dệt nên loại kích thích này mặc dù thoải mái nhưng dù sao vẫn không đủ, Lí Cẩn tỉnh lại, vô thức phát ra một tiếng thở dốc khàn khàn.

“Anh……” Cậu có điểm hoang mang ngược mắt lên.

Chu Sĩ Tranh không cho đối phương có cơ hội nói chuyện, lập tức ngăn chặn bờ môi đối phương. Lí Cẩn từ chối một chút, đẩy anh ra, có chút xấu hổ cùng quần bách nói: “Em còn chưa đánh răng……”

“Anh không ngại.” Chu Sĩ Tranh thân nhiên nói sau đó lại cúi xuống hôn đối phương.

Lí Cẩn thoát nhìn như do dự muốn giãy dụa nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, hai tay ôm lấy bả vai Chu Sĩ Tranh. Cho dù biết sự ôn nhu này chỉ vì anh là ‘kim chủ’ nhưng Chu Sĩ Tranh vẫn cảm thấy rất vừa lòng. Anh áp lên người Lí Cẩn, vội vàng cởi áo ngủ đối phương, hai tay gấp gáp vuốt ve chạm vào da thịt bóng loáng, mang theo cảm xúc vô cùng cơ khát, hết lần này tới lần khác âu yếm đối phương, nụ hôn cũng không ngừng in dấu trên môi đối phương, thậm chí dần dần lan tràn xuống dưới, để lại những dấu hôn ngân trên cổ và ngực đối phương.

Hô hấp Lí Cẩn trở nên dồn dập. Chu Sĩ Tranh khá vừa lòng, bất động thanh sắc rút ra khoảng cách, đem chăn bông vướn bên kéo qua một bên, tự mình cởi bỏ quần áo ngủ. Lí Cẩn nằm nguyên một chỗ, dùng tầm mắt rất khó hình dung nhìn anh, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Anh cởi áo, quần ngủ cùng với quần lót, cả người trần như nhộng mới bắt đầu muốn chạm vào đối phương, nhưng người vẫn đang nằm im đột nhiên có hành động. Lí Cẩn bò tới gần, cúi đầu thấp xuống khẽ liếm nhẹ lên tính khí của anh, so với hầu hạ anh thì càng giống đang cố ý khiêu khích hơn, Chu Sĩ Tranh cơ hồ có thể cảm nhận được, tính khí cứng rắn của mình phản kích mà tràn ra một chút chất lỏng, dòng chất lỏng lập tức bị đầu lưỡi mềm mại áp áp nhẹ nhàng liếm mát sạch sẽ.

“Sĩ Tranh……” Đối phương ngửa đầu trộm nhìn anh, giọng nói có điểm khàn, cậu đang cố ý quyến rũ anh. Ý thức được điểm này ngay lập tức Chu Sĩ Tranh đẩy ngã đối phương lên giường, vội vàng kéo quần ngủ đối phương, không chú ý nhiều liền đem tính khí của mình tiến vào khe hở giữa hai chân đối phương sau đó áp chặt hai đùi đối phương bắt đầu ma xát.

Lí Cẩn nằm trên giường lớn mềm mại, trong khoảng thời gian ngắn có chút hoảng hốt. Cậu rất ít khi dùng phương thức này làm tình, tính khí đối phương chôn giữa hai chân mình, mỗi lần thúc tới lại cô tình ma xát tới tính khí cùng túi da, cậu có chút vô thức, thuận theo bản năng mà phối hợp với đối phương, nhả nạt cảm giác quý dị vì bị ma sát, cố gắng kẹp chặt đối phương. Không bao lâu sau chợt nghe thấy Chu Sĩ Tranh khàn khàn rên lên một tiếng, cơ rút đột nhiên đình chỉ, giữa hai chân có thứ gì đó nóng hổi lan ra, Lí Cẩn nghĩ được một chút mùi tanh quen thuộc, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra.

Bất quá bất ngờ chính là hứng thú của Chu Sĩ Tranh vẫn chưa biến mất, Lí Cẩn bị kéo đứng lên, mới nghĩ định chuẩn bị cảm lấy tính khí đối phương thì tay đã bị đè lại…… Chu Sĩ Tranh đột nhiên cúi người, ngậm lấy nơi từ sớm đã có phản ứng của cậu, dùng khoang miệng ma xát mát chặt, Lí Cẩn run rẩy cả người, phát ra một tiếng thở dốc. Hai người mấy ngày nay lên giường cũng không ít, ngẫu nhiên Chu Sĩ Tranh cũng sẽ phục vụ cho cậu, để cậu ném một chút ngon ngọt, Lí Cẩn nhìn ra đối phương cũng không chán ghét làm chuyện này vì thế tựa đầu vào đầu giường, yên tâm hưởng thụ hầu hạ của kim chủ.

Chẳng qua, Chu Sĩ Tranh không chỉ vui đầu thay cậu khẩu giao, ngón tay cũng bắt đầu tìm tới tiểu huyết phía sau, vuốt ve huyết khẩu, ý đồ khuếch trương cho cậu. Lí Cẩn cố gắng thả lỏng cơ thể, cảm giác số lượng ngón tay của đối phương tiến vào trong cơ thể ngày càng nhiều, thỉnh thoảng ma xát tới nơi nhạy cảm nhất thời cả người mềm nhũn, mặt đỏ tai hồng.

“Sĩ Tranh. .... ngừng, ngừng một chút. ....” Cậu khẩn cầu nói.

Nhưng mà Chu Sĩ Tranh không để ý tới, chỉ không ngừng liếm mát, ngón tay ở hậu huyết thậm chí còn bắt đầu không ngừng đâm vào, chỉ vài phút sau Lí Căn đã kìm không được mà phát tiết trong miệng đối phương. Mà Chu Sĩ Tranh cũng không tránh đi, thậm chí còn nuốt hết số chất lỏng này, cuối cùng dùng ngón tay chùi đi một ít tàn dư bên khóe môi.

Lí Căn thờ hồn hèn tùy ý đối phương lật người mình lại, xò xuyên cơ thể cậu.

Cực vật thô to chen vào huyết khẩu, xâm lấn từng tác da thịt bên trong cơ thể, Lí Căn chôn mặt vào gối, chịu đựng đau đớn, trong nhất thời có chút buồn cười, động tác Chu Sĩ Tranh vô cùng ôn nhu, dường như sợ làm tổn thương cậu nên cẩn thận từng li từng tí, phản phát có hương vị cả hai giống như người yêu của nhau, loại tương tượng vô văn này làm cậu nhìn không được mà bật cười.

“Có chuyện gì?” Người phía sau hỏi.

“Không có gì.” Cậu đáp.

Đợi cho đối phương cuối cùng hoàn toàn tiến vào, Lí Căn thở sâu một hơi, có chút ngạc nhiên. Không biết vì sao, Chu Sĩ Tranh so với ngày càng thêm phần khởi, bộ vị kia cũng trương to đến dọa người, chôn sâu trong cơ thể thậm chí làm cậu có cảm giác bị kéo căng đến thở không nổi.

Chu Sĩ Tranh chậm chậm lướt động, Lí Căn nhất thời không nhìn được phát ra một tiếng nước nổ mất mặt.

“Khóc?”

Lí Căn lau đi chút ẩm ướt trên mặt, giọng nói khàn khàn: “Lớn qua. ....không được. ....”

Lúc này cậu quả thực không phải đang diễn trò, tuy rằng Chu Sĩ Tranh có cẩn thận bôi trơn cho cậu trước đó nhưng động tác rốt cuộc có chút vội vàng, cậu hiện tại có thể tiếp nhận đối phương cũng đã thực miễn cưỡng huống chi là chịu đựng cảm giác khi đối phương trừu sáp. Ngoài ý muốn nghe thấy cậu nói như vậy, Chu Sĩ Tranh không lui ra ngoài, nhưng cũng không tiếp tục động nữa.

“Lí Căn. ....”

“Ân?” Cậu cố chịu đựng đau đớn, chỉ có thể khẽ trả lời.

“Đối tượng lần đầu tiên lên giường của em là dạng thế nào?” Ngỡ khí Chu Sĩ Tranh vô cùng bình thản.

Loại thời điểm này, anh ta tự nhiên lại còn có tâm tình nói chuyện phiếm? Lí Căn thoáng ngẩn ra, có chút khó khăn trả lời: “Em không nhớ.”

Cậu biết, người bình thường đối với nụ hôn đầu hoặc là đối tượng đêm đầu nhất định sẽ lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhưng mà Lí Căn cũng không phải người bình thường. Trong trí nhớ của cậu, phần lớn đều chỉ là những bóng mơ hồ, nếu còn tồn tại cũng chỉ là hình ảnh mờ nhạt, cậu cũng không nhớ rõ diện mạo hay tên tuổi những người đó, cũng không nhớ bất kỳ điểm gì chỉ biết những người này quả thực có tồn tại.

Bây giờ nhớ lại, cho dù là đối tượng đêm đầu, Lí Căn căn bản cũng không nhớ được gương mặt đối phương, chỉ nhớ đại khái là một nam nhân, tuổi lớn hơn mình một chút, không còn gì nữa. Đối với trả lời của cậu, Chu Sĩ Tranh cũng không hỏi gì nữa.

Lí Căn đột nhiên có chút muốn quay đầu lại, nhìn xem hiện tại anh có biểu tình gì. Tuy rằng đối phương hẳn là nhất thời hứng khởi mới hỏi vấn đề này nhưng nghĩ lại Chu Sĩ Tranh nhận thức mình trong quá khứ, cậu cảm thấy có cảm giác rất mơ hồ. .... có lẽ cậu với Chu Sĩ Tranh sinh ra một chút ngoài ý muốn cũng tốt lắm.

Có gì đó đụng chạm lên lưng cậu. Lí Căn cứng đờ cả người, một lát sau mới ý thức được thứ mềm mại gì đó là đầu lưỡi của Chu Sĩ Tranh. Đối phương chậm rãi hôn lên lưng cậu, dùng âm điệu không chút để ý hỏi: “Thế còn đối tượng nụ hôn đầu?”

Cậu lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Nhưng Lí Căn vừa nói đến đây thì không biết vì cái gì, Chu Sĩ Tranh bất ngờ hung hăng đâm mạnh, địa phương yếu ớt không ngừng bị ma xát, Lí Căn nhìn không được căng cứng cả người, ngâm chặt cực vật cứng rắn kia. Trừ bỏ đau đớn bên ngoài, kỳ thật cũng không phải không có khoái cảm, nhưng mà bị cảm giác xâm phạm này áp chế hết thảy. Cảm giác hành động của đối phương ngày càng mãnh liệt, hô hấp Lí Căn cũng trở nên dồn dập, theo bản năng muốn thối lui một ít, nhưng bàn tay đối phương đã kìm chặt thắt lưng cậu, không để cậu trốn tránh, nơi giao hợp với nhau đã ướt sũng nhưng không thể giảm bớt được cảm giác bỏng rát đau đớn này.

Lí Căn nhìn không được mà rên rỉ, bởi vì biết được đối phương nghe thấy, nhưng động tác lại tựa hồ bao gồm cả tức giận, cậu có chút khó hiểu mà chớp mắt. Nhưng mà rất nhanh sau đó cậu không còn thời gian để suy nghĩ việc này. Động tác Chu Sĩ Tranh ngày càng gấp gáp kịch liệt hơn, cậu chỉ có thể tận lực thả lỏng cơ thể, tránh việc bị tổn thương. Sau khi mọi việc chấm dứt, Chu Sĩ Tranh thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Bị chà đạp xong nằm bẹp trên giường, cả người bủn rủn vô lực, nơi kia vẫn còn ần ần đau, nhưng mà đối phương chính là kim chủ, Lí Căn vội vàng lộ ra một nụ cười khẽ lợng giải. Bất quá, thật đúng là. ....đau quá.

Lúc Chu Sĩ Tranh mất đi lý trí giống hệt như dã thú, ôn nhu lúc trước hoàn toàn biến mất, không chút lưu tình mà xông tới chiếm đất không ngừng xâm phạm, phảng phất như muốn đem cậu nuốt vào trong bụng, không chỉ lưu lại không ít dấu hôn trên người, thậm chí còn không ngừng mát và vuốt ve hạ

thân cậu, ép buộc cậu phát tiết, tới cuối cùng tính khí cậu căn bản không thể đứng lên nổi, dưới áp lực của đối phương chỉ có miễn cưỡng tiết ra vài giọt dịch.Nhưng mà cho dù như thế Chu Sĩ Tranh cũng không buông tha cậu, hai người ở trên giường quần cả buổi sáng, tới gần giữa trưa, Chu Sĩ Tranh cuối cùng cũng chịu kết thúc.

Hô hấp dần bình tĩnh lại, Lí Căn mở mắt ra nhìn đồng hồ báo thức, đứng dậy nói: “Em đi chuẩn bị cơm trưa. ....”

“Không cần, em cứ nằm nghỉ đi.” Chu Sĩ Tranh nhủ nhủ mày, để cậu quay về giường nằm, chính mình đứng dậy rồi đi.

Sau khi đối phương đi rồi, Lí Căn cuối cùng mới có dịp nhìn kỹ cơ thể mình, trên người tràn ngập hôn ngân, giữa hai chân dính đầy tinh dịch, trên người đều là hương vị của đối phương. .... nói ngắn gọn, vô cùng chặt vật.

Hiện tại nhớ lại, Lí Căn vẫn không thể hiểu vì sao đối phương lại kích động như vậy. Trong số những người cậu nhận thức, Chu Sĩ Tranh là người bình tĩnh nhất, không phải là loại người lỗ mãng hay xúc động như vậy, bất quá, bọn họ chỉ quen biết vài ngày, có lẽ cậu quan sát nhầm cũng không chừng.

Tóm lại, vì để tiếp tục công việc này, khi đối mặt với kim chủ cậu vẫn nên cẩn thận một chút. Tuy rằng đối phương có thể là người quen trong quá khứ, bất quá Lí Căn cẩn thận cũng không có ý muốn ôn lại chuyện cũ, mặc kệ trước kia có quen biết hay không, từng có quan hệ gì, hiện tại bọn họ đã ký hợp đồng mua bán, anh là kim chủ, cậu là trai bao, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy. Chính là biểu hiện của Chu Sĩ Tranh ít nhiều gì cũng đối cậu có chút đề ý, xuất phát từ trực giác, Lí Căn có thể khẳng định Chu Sĩ Tranh hơn phân nửa vì nhận ra cậu mới chọn, từ điểm này đại khái có thể suy ra quan hệ trước đó của hai người cũng không tầm thường. .... nếu chỉ là bằng hữu cùng khóa, hoặc chỉ là người quen biết, thì không có khả năng Chu Sĩ Tranh có ý bao dưỡng cậu.

Nhưng mà vô luận Lí Căn nghĩ cỡ nào cũng không thể nhớ ra, trong trí nhớ của cậu tựa hồ không có loại hình như Chu Sĩ Tranh, cậu thậm chí còn không thể xác định mình rốt cuộc quen biết đối phương từ khi nào. Cũng có thể có một khả năng khác, kỳ thật chính là Chu Sĩ Tranh đơn phương biết cậu, còn cậu căn bản chưa từng lưu lại ấn tượng gì. Vô luận là đáp án nào, Lí Căn cũng xác định một điều, chính mình không có hứng thú tìm tòi nghiên cứu. Quên thì cứ quên đi, cậu không tính toán nhớ lại. Quá nhiều trí nhớ chỉ làm đầu óc cậu thêm một mối, nếu đã muốn quên, vậy thì chứng tỏ Chu Sĩ Tranh cho dù từng tồn tại trong cuộc sống trước kia của cậu thì đại khái cũng không phải người quan trọng. .... biết điểm này là đủ rồi.

Chu Sĩ Tranh xuống lầu đi vào nhà bếp. Trong tủ lạnh chứa đầy nguyên liệu nấu ăn, đều là Lí Căn mấy ngày nay mua thêm. Từ sau khi cậu vào ở nhà này, gian phòng này tựa hồ có hơi thở trước đây Chu Sĩ Tranh không hề nghĩ tới, hương khí thực vật, quần áo giặt xong có hương vị không khí trong lành, còn có hương vị trên người anh. .... là mùi của gia đình, nó trở thành một hơi thở rất đặc biệt.

Trước kia trong căn nhà này không hề có hơi thở sự sống, Chu Sĩ Tranh sẽ không tự mình xuống bếp, quần áo cũng đưa đi giặt ủi, từ bỏ gian phòng khách, anh cũng rất ít sử dụng các phòng khác. Bất quá từ sau khi Lí Căn xuất hiện, tất cả đều thay đổi. Tuy rằng trước đó đã biết Lí Căn am hiểu gia sự, nhưng chân chính nhìn thấy, trong lòng vẫn có cảm giác không nói nên lời. Khi còn thiếu niên, Chu Sĩ Tranh đã vô số lần tưởng tượng qua tương lai của mình và đối phương, nhưng không thể tưởng tượng được, sau khi chia cách nhiều năm, loại ảo tưởng này lại có thể thực hiện dưới phương thức ký kết hợp đồng. Anh có chút tự giễu mỉm cười, mở tủ lạnh.

Bất đồng với Lí Căn, Chu Sĩ Tranh không xuống bếp nên chỉ biết làm vài món đơn giản, lấy từ tủ lạnh ra một ít bánh mì nướng với xà lách, trứng và thịt xông khói, có chút không tập trung mà rửa rau xà lách, bây giờ Lí Căn có lẽ đang nằm trên giường không thể động dậy đi. ....

Chu Sĩ Tranh hiểu rõ chính mình lúc này đã mất đi khống chế, hoàn toàn không chút lưu tình, chỉ có chuyện duy nhất đáng mừng là anh không lộng thương đối phương. Lúc ấy nguyên nhân làm anh mất đi khống chế kỳ thật rất đơn giản, bởi vì nghe thấy một câu ‘không nhớ rõ’ kia của Lí Căn, tuy rằng hiểu được chính mình không tồn tại trong trí nhớ đối phương, nhưng hiểu và chấp nhận dù sao cũng là hai việc khác nhau.

Anh chiên trứng, chuẩn bị một ít sand-wich đơn giản, làm thêm ly nước chanh sau đó đem vào phòng, nói với người đang nằm trên giường: “Ăn đi.”

Lí Căn ngồi dậy, tựa vào đầu giường, ngoan ngoãn tiếp nhận thức ăn, thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Đối phương trên người cái gì cũng chưa mặc, chỉ dùng chăn bông che lại hạ thân, Chu Sĩ Tranh nhìn hôn ngân chỉ chít trên cơ thể xích lỏa của đối phương, còn có bộ dáng suy yếu liền cảm thấy không thể kiềm chế được. Bất quá mấy chục phút trước, Lí Căn còn nằm trên chiếc giường này, ngoan ngoãn để mặc anh muốn làm gì thì làm. .... Chu Sĩ Tranh chuyển tầm mắt, nhìn chăm chú vào hư không một chút, cố gắng để chính mình không cần nghĩ tới phương diện kia nữa.

Lí Căn đại khái là thật sự đói bụng, một đĩa sand-wich đều ăn sạch sẽ, Chu Sĩ Tranh nhìn chén đĩa một chút, tiếp đó nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của đối phương. Còn chưa kịp nói gì đã nhìn thấy Lí Căn đặt chén đĩa lên đầu giường, có chút gian nan định leo xuống giường.

“Em muốn làm gì?” Chu Sĩ Tranh hỏi.

“Em muốn tắm một chút.” Đối phương thành thực trả lời.

Chu Sĩ Tranh lúc này mới nhớ lại trên người đối phương đều là mồ hôi cùng tinh dịch, đại khái rất muốn tắm rửa sạch sẽ một chút, anh vội vàng đỡ lấy đối phương, có chút không được tự nhiên nói: “Anh đỡ em qua.”

Lí Căn gật gật đầu, cả người cơ hồ rúc vào trong lòng anh, phảng phất cả người vô lực. Lại nói thêm, đáng người cả hai gần bằng nhau, chu Sĩ Tranh cũng không đủ lớn để ôm đối phương vào phòng tắm, nhiều lần cũng chỉ có thể nửa đỡ nửa ôm. Hai người vào phòng tắm xong, Lí Căn ngồi xuống trong bồn tắm lớn, mở vòi sen, sau đó lấy sữa tắm tẩy trừ cơ thể.

Chu Sĩ Tranh do sự một chút, chợt nghe đối phương cơ hồ có chút khách khí nói: “Anh ra ngoài trước đi, em tự mình tắm được.”

Lí Cẩm đã nói như vậy, Chu Sĩ Tranh chỉ có thể gật gật đầu, đi ra khỏi phòng tắm. Tuy rằng rất muốn tự mình tẩy trừ cho cậu, bất quá Chu Sĩ Tranh nhìn ra đối phương cũng không muốn để anh động thủ, bằng không luôn luôn ngoan ngoãn thuận theo ý mình sẽ không cố tình mở miệng bảo mình đi ra ngoài, vì thế Chu Sĩ Tranh hiểu rõ ý cậu mà rời đi. Đóng cửa phòng tắm lại, Chu Sĩ Tranh đứng ở đó một lúc lâu mới xoay người đi. Bởi vì phóng túng cả buổi sáng, sàng đan cùng chân đơn đều có chút khó coi, anh đổi một bộ mới, tùy ý nhét mớ đồ vào trong giỏ giặt quần áo. Bên ngoài vẫn còn mưa, không thể mở cửa sổ thông khí, Chu Sĩ Tranh liền mở điều hòa. Anh nhìn không khí u ám ngoài cửa sổ, đột nhiên nghĩ tới, chỉ có thời gian một năm. .... một năm sau, anh thật sự có thể buông người này sao? Từ nhỏ đến lớn, Chu Sĩ Tranh luôn là một người cố chấp, thích thứ gì cũng chưa từng thay đổi, anh xác định, từ sau khi chia tay, sau nhiều năm như vậy, anh vẫn thích Lí Cẩm. .... nhưng mà, hiện tại Lí Cẩm đã thay đổi, tuy rằng không biết vì cái gì lại biến thành dạng này nhưng Chu Sĩ Tranh lại càng si mê cậu hơn. Nay cũng không phải hiện tượng tốt.

Anh muốn.

Thậm chí ngay vừa rồi, anh còn không thể khống chế làm ra chuyện như vậy với Lí Cẩm, tuy rằng đối phương cũng không phát hiện ra dị trạng gì, nhưng anh vốn không nên kích động như vậy. .... nhớ lại chuyện xảy ra vừa nãy, còn có bộ dáng nhu thuận từ đầu tới cuối, tay anh đột nhiên run rẩy khe khẽ, hô hấp cũng dồn dập hơn, Chu Sĩ Tranh dùng sức siết tay, vội vàng lấy một cái chai trong ngăn tủ, lấy một viên thuốc nuốt vào. Một lát sau hô hấp của anh dần dần bình tĩnh lại, khôi phục lại trạng thái trấn định.

Chu sĩ Tranh bỏ lại chai thuốc vào ngăn tủ, hít sâu một hơi, anh không phải không thích bộ dạng nhu thuận của đối phương, ngược lại, chính bởi vì quá thích. ....tuy rằng biết bộ dáng kia chỉ là giả vờ, nhưng dạng Lí Cẩm này, lại vô cùng hữu hiệu kích động dục vọng đã ngủ đông từ rất lâu trong lòng anh. ....hơn nữa, anh biết rõ cứ như vậy cũng không phải biện pháp. .... bất quá chỉ ngăn ngừa vài ngày anh đã muốn lún vào nó ngày càng sâu.

“Anh đang làm gì?” Người từ trong phòng tắm tập tễnh đi ra, trên người quấn một chiếc khăn tắm, cả người ướt sũng, tóc ướt dán trên trán, gương mặt tuần tú mang theo tươi cười có chút vô tội, thoát nhìn có vài phần tâm tính trẻ con.

“Không có gì.” Anh đáp.

Đối phương thực sự giác thích lại gần, dừng lại bên cạnh anh, tựa hồ muốn nói gì, cũng như đang chờ anh nói chuyện. Chu Sĩ Tranh nhìn cậu, một lát sau thỉnh thoảng nói: “Anh không thích nam nhân nhu thuận.”

Đột nhiên nghe thấy thế, Lí Cẩm ngẩn người, không lập tức trả lời, hơi cúi thấp đầu, thoát nhìn tựa hồ đang suy nghĩ gì.

Những lời này quá đột ngột, bất quá nếu không nói, đại khái sẽ không còn kịp bởi vậy Chu Sĩ Tranh cũng không hối hận, chẳng qua, ít nhiều gì cũng có chút tò mò. .... mình nói như vậy, sau này Lí Cẩm sẽ dùng dạng thái độ gì để đối mặt với anh? Anh vô cùng hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Đây là một giấc mộng.

Chu Sĩ Tranh rất rõ chuyện này. Trong mộng chính mình vẫn còn bộ dáng mới hơn mười tuổi, vô cùng non nớt, cũng vô cùng cố chấp. Trong mộng Lí Cẩm đeo một cặp kính rất dày, cầm trên tay một trái bóng rổ, cười vô cùng rực rỡ, đứng bên dưới khung rổ, ngoắc tay ý bảo anh đi qua, Chu Sĩ Tranh không chút do dự nhanh chóng chạy về phía người kia.

Hai thiếu niên phơi nắng dưới mặt trời mồ hôi ướt đầm, ánh mặt trời gắt đến chói mắt nhưng bọn họ không có ai bảo ngừng lại. Một lần lại một lần, hai người chơi một chọi một trên sân bóng, bình thường người thua đều là Chu Sĩ Tranh, nhưng anh cũng không để ý.

Không biết vì cái gì, trong mộng thời gian dường như ngừng lại, thân hình mình nhỏ gầy chạy tới chạy lui trên sân bóng, tuy rằng mệt mỏi nhưng lại có cảm giác thỏa mãn khác thường. Có lẽ là bởi vì người đối diện kia vẫn nhìn anh, chưa từng dời tầm mắt. ....

Đối phương so với anh cao lớn hơn không ít, bên trong ánh mắt vô thức chứa đựng một tia triu mến cùng yêu thương. Kia hoàn toàn không giống như ánh mắt đang nhìn một nam sinh đồng khóa, có điều so ra càng giống như đang nhìn một con mèo nhỏ hay chó con không có nhà để về, tựa hồ muốn an ủi mà sờ sờ đầu anh, lại muốn chiều cổ yêu thương, cho dù như thế, Chu Sĩ Tranh cũng không cảm thấy sinh khí.

Bị người mình yêu mến dùng loại ánh mắt này nhìn, cho dù bên kia đại khái có một nửa là thương hại, anh vẫn cảm thấy chính mình vô cùng hạnh phúc.

Giấc mơ đến lúc này thì chấm dứt. Chu Sĩ Tranh nghe thấy tiếng vang của đồng hồ báo thức, chậm rãi mở mắt ra, đưa tay lên ấn chốt báo thức. Người bên cạnh vẫn còn say ngủ, hô hấp rất vững vàng, Chu Sĩ Tranh đưa tay chạm vào hai gò má cậu một chút, đối phương lập tức tỉnh dậy.

“.....Sớm an.”

Đối phương không mở mắt ra, chính là vừa nói như vậy, vừa cọ hai má vào vai anh, giống như mèo con. Này đại khái không phải diễn trò, chỉ là đối phương vẫn còn chưa tỉnh táo. Một lát sau, Lí Căn đột nhiên mở mắt, ngồi dậy, giật ra khoảng cách giữa hai người.

“Em đi chuẩn bị bữa sáng.” Đối phương có chút không để ý cào cào tóc, tự nhiên hôn lên mặt anh một chút: “Anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Chu Sĩ Tranh đáp.

Từ ngày anh nói mình không thích nhu thuận, Lí Căn liền thay đổi, thật không phải nói như vậy không tốt, chính là Chu Sĩ Tranh rất nhanh hiểu được Lí Căn vẫn như trước đóng một vai diễn, không phải là biểu hiện chuyên nghiệp, càng giống như quan hệ của bọn họ là một trò chơi, chẳng qua đối phương chỉ đang chơi một cách nghiêm túc mà thôi.

Từ ngày đó bắt đầu, đối phương giống như đột ngột thay đổi bộ dáng, giống như một con tắc kè hoa, phủ thêm một lớp da màu sắc bất đồng, biến thành một sinh vật bất đồng, nguyên bản là ôn nhu ngoan ngoãn, đột nhiên trở nên có tính công kích, lại càng thêm thẳng thắn nhiệt tình tùy tính, khi làm tình cũng chủ động hơn, lúc ân lúc hận, phăng phất có một chút giống như trong quá khứ lúc bọn họ quen biết nhau. ....

Nhìn đối phương như vậy, Chu Sĩ Tranh tuy rằng vẫn duy trì bình tĩnh như dĩ vãng, nhưng luôn nhìn không được mà phỏng đoán bên trong thái độ của đối phương rốt cuộc có bao nhiêu phần chân thật, lại có bao nhiêu phần giả dối. Sau đó Chu Sĩ Tranh có chút nhớ nhung.

Lí Căn đại khái giống như một dòng nước trong veo, khi tiến vào những chiếc lọ nó sẽ có hình dáng khác nhau, nhưng những thứ bên trong vẫn không thay đổi. Nói đến nữa thì dù sao Lí Căn cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp, cho dù có nguy trang về ngoài cỡ nào thì cũng bắt gặp để lộ ra một chút bản tính chân thật.

Bởi vậy, anh cũng không phỏng đoán thái độ đối phương nữa. Chu Sĩ Tranh rửa mặt xong, thay áo sơ mi quần tây, sau đó đi về hướng nhà ăn. Trên bàn đặt sẵn bữa sáng nóng hổi, xúc xích Đức và trứng, khoai tây nghiền và bánh mì bơ, còn có một ly cà phê nóng. Lí Căn thu dọn dụng cụ xong liền đi qua bàn ngồi xuống, rúc vào bên người anh. Cậu cố ý bấm dính vào anh, trong lòng Chu Sĩ Tranh hiểu được, nhưng cũng không có ý kháng cự.

Chu Sĩ Tranh cắt một khối bánh mì bơ, đưa tới miệng đối phương, Lí Căn lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt, khoe môi lộ ra tươi cười, hôn nhẹ lên môi anh một chút, giống như biểu đạt cảm tạ. Căn thận nghĩ lại, động tác của đối phương giống như mèo con vậy, nhưng mà, Chu Sĩ Tranh cũng không chán ghét, ngược lại càng cảm thấy thực mới mẻ.

Ăn xong bữa sáng, Lí Căn bị anh ấn lên bàn com. Tuy rằng muốn lên lớp, nhưng buổi sáng Chu Sĩ Tranh không có khóa, muộn một chút cũng không sao. Anh cời bỏ nút áo sơ mi của đối phương, mới nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng thì Lí Căn đã vòng chân lên thắt lưng anh, bấp dùi giống như đang dụ dỗ nhẹ nhàng cọ sát thắt lưng. Anh cứng đờ một chút, lập tức ấn nhún nhún.

“Sĩ Tranh. ....” Cậu gọi tên anh. Chu Sĩ Tranh chặn môi đối phương, bàn tay bắt đầu đụng chạm cơ thể đối phương, mới nghĩ muốn xâm nhập sâu hơn thì đã bị đẩy ra, tiếp đó bị ấn ngã vào trên ghế. Lí Căn mỉm cười một chút, khóa gối trên người anh, dùng cái miệng cọ xát hạ thân đã có phản ứng, giống như đang cố gắng quyến rũ.

Không kịp cời quần áo, cũng bắt chập những mặt khác, Chu Sĩ Tranh tùy tay vết bơ dính trên bàn làm vật bôi trơn, cơ hồ cấp tốc tiến nhập vào nơi mềm mại sắp kết nối hai người. Lí Căn ở bên tai anh thở dốc, vừa liếm lỗ tai, thỉnh thoảng còn dùng tiếng nói khàn khàn nói ra một vài từ ngữ dâm dăng, thậm chí còn nắn ni anh tiến vào sâu hơn nữa.

Chu Sĩ Tranh quả thực không thể nhịn được nữa, hung hăng xò xuyên qua đối phương, thế là bên tại lập tức truyền tới một tiếng thở nhẹ mang theo một tia thỏa mãn không biết là thật hay giả. Phần nào thật, phần nào giả, anh cũng không quản nữa. Vô luận là thế nào thì có những nơi không thể lừa người được, Chu Sĩ Tranh cầm lấy tính khí đối phương thành thạo xoa bóp, đầu ngón tay thô ráp mang theo những vết chai không chút lưu tình cọ cọ lỗ nhỏ trên đỉnh, một lát sau, đối phương đã ướt đầm, không ngừng tràn ra dịch trong suốt, làm cả tính khí ướt sũng.

Người đang khóa gối trên người anh cong lưng, không cam lòng yếu thế mà nhanh chóng ngậm chặt cự vật trong cơ thể, dùng đạo co rút lại, làm anh cơ hồ không khống chế được. Nhưng mà, cũng chỉ là ‘cơ hồ’ mà thôi, anh cũng không mất đi khống chế. Anh giữ lấy eo đối phương, còn Lí Căn ôm lấy vai anh, chủ động đưa phần eo, lặp lại động tác phun ra nuốt vào, thỉnh thoảng chân mềm nhũn sẽ tạm ngừng một lát, nhưng rất nhanh sẽ lại tiếp tục, từ góc độ của Chu Sĩ Tranh căn bản nhìn không tới địa phương đang giao hợp nhưng không cần nghĩ cũng biết tình cảnh này có bao nhiêu dâm mỹ.

Người kia phát ra tiếng rên rỉ phiến tình lại vừa buồn khổ, giống như cơ khát lại không chiếm được thỏa mãn, thậm chí lấy tay vuốt ve nơi đang liên kết cùng nhau, hô hấp Chu Sĩ Tranh chợt trở nên dồn dập hơn, phần gốc tính khí bị ngón tay đối phương vỗ về chơi đùa làm anh lại càng thêm phấn khởi.

“Sĩ Tranh. ....ngô, Sĩ Tranh. ....” Đối phương há miệng kêu to, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt ướt át mê mẩn. Bị gọi đến nóng bừng cả người, đang muốn hôn lên môi đối phương, ngay lúc này Chu Sĩ Tranh chợt nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, lập tức hồi phục tỉnh thần.

Ngay lúc này điện thoại lại vang, Chu Sĩ Tranh ngừng một chút, vươn tay qua cầm lấy điện thoại đang đặt trên bàn. Cuộc gọi này không thể không nghe, cho tới giờ tiếng chuông này chỉ dành cho đồng sự trong trường học gọi tới.

“Này?”

Tiếng nói người bên kia đầu dây có chút do dự, Chu Sĩ Tranh nghe xong hồi lâu mới hiểu được ý đối phương. Một giáo viên trong khoa xảy ra tai nạn bất ngờ, hi vọng anh có thể hỗ trợ dạy thay một buổi. Bởi vì thời gian lên khóa cũng không trùng, Chu Sĩ Tranh nhanh chóng đáp ứng. Nhưng mà, ngay lúc đối phương còn đang dặn dò anh một chút chuyện khi dạy thay, người ngồi trên người đột nhiên có động tác, không chỉ cúi đầu hôn lên bên gáy anh, thậm chí phần eo cũng nhếch lên, cổ tình cọ xát. Chu Sĩ Tranh nhìn xuống thờ dốc, gần như không tiếng động nói: “Đừng nháo.”

Lí Căn chính là mỉm cười, động tác lại càng kịch liệt. Cảm thấy nơi cứng rắn của mình được chậm chạp phun ra nuốt vào, bị một nơi mềm mại ấm áp gát gao ngấm chặt, da đầu Chu Sĩ Tranh cũng run lên, một dòng khoái cảm mãnh liệt dâng lên, làm anh cơ hồ có chút không khống chế được mình, quả thực muốn lập tức ngắt điện thoại, hảo hảo trừng phạt người không nghe lời này. Chu Sĩ Tranh miễn cưỡng duy trì cuộc đối thoại không muốn chút nào này, cũng không biết chính mình đang nói gì, người bên kia đầu dây có chút hoang mang hỏi: “Thầy Chu? Anh làm sao vậy. ....âm thanh có chút kỳ quái?”

Anh cắn chặt răng, cố gắng áp chế hơi thở dồn dập, giọng nói khàn khàn: “Tôi không sao.”

“Nga. .... như vậy, chiều hôm nay làm phiền anh dạy thay.”

“Tôi hiểu.” Anh cố gắng bật ra mấy chữ cuối cùng. “Gặp lại sau.”

Vừa cúp điện thoại xong, Chu Sĩ Tranh một giây cũng không chờ được, anh nhịn không được nữa mà giữ chặt thắt lưng Lí Căn, mạnh mẽ va chạm, Lí Căn phát ra vài tiếng rên rỉ hàm ý sung sướng, sau đó không thể phát ra thêm âm thanh nào, chỉ có thể hé miệng mà thở dốc, lông mi nhũn nhũn, vẻ mặt thoáng vụn vụn, phảng phất khó nhịn vừa đau đớn tiếp nhận xâm chiếm không ngừng tiến tới.

“Sĩ Tranh. ....”

Tiếng nói khàn khàn của đối phương thoáng vang bên tai. Chu Sĩ Tranh trong nháy mắt có chút hoảng hốt lập tức hồi phục tinh thần, ôm lấy, ngăn chặn mọi đối phương.

Sau khi chấm dứt hết mọi hoạt động thì nhà ăn thật sự là một mảnh hỗn độn, bởi vì thay đổi địa điểm vài lần, đồ vật này nọ cũng thay đổi vị trí, Lí Căn nằm trên sàn nhà, sắc mặt ửng hồng, dòn dập thở dốc, hai chân duy trì trạng thái mới này bị tách ra mà mở rộng, bên trong bắp đùi còn dính không ít bơ dùng để bôi trơn cùng với tinh dịch của cả hai, ướt sũng một mảnh vô cùng chặt vật, nhưng cũng vô cùng mê người.

“Anh nên đi làm đi.” Lí Căn nhẹ giọng nói: “Em sẽ dọn dẹp nơi này sạch sẽ.”

Chu Sĩ Tranh chỉ nhìn qua đối phương, không nói gì, đưa tay qua nâng đối phương dậy tiến vào phòng tắm, giống như đang cọ rửa đồ vật, dường như có chút xa lạ lại cẩn thận thay cậu tẩy trừ cơ thể. Lí Căn cảm thấy khó hiểu, nhưng cái gì cũng không hỏi. Chờ anh thay cậu tẩy xong, mặc vào quần áo sạch sẽ, Chu Sĩ Tranh mới sửa sang lại dáng vẻ một chút, cầm lấy túi xách đi làm.

Lí Căn nằm trên giường, nhớ lại một mảnh hỗn độn ở nhà ăn, có cảm giác tự làm bậy không thể sống. Mặc dù trong phim từng xem qua không ít tình cảnh này, có khi trên sofa, có cảnh trong phòng bếp, còn có một vài nơi khó mà tưởng tượng, khi nhóm diễn viên phát sinh quan hệ, điện ảnh luôn duy trì tình cảnh mãnh liệt lại xinh đẹp, nếu không phải tự mình trải qua, ai cũng không nghĩ tới việc thu thập hiện trường sau đó có bao nhiêu phiền toái.

Bất quá, nói đến chuyện này cũng là lỗi của cậu. Ai bảo cậu ở nhà ăn đi quyến rũ đối phương, rồi xuống kết cục như vậy hoàn toàn nằm trong dự đoán mới đúng. Lí Căn nằm một chút, sau đó đứng dậy dọn dẹp nhà ăn, bởi vì thường ngày sau khi Chu Sĩ Tranh đi làm, căn nhà này chỉ có một mình cậu, Lí Căn thu dọn sạch sẽ xong, tùy tiện ăn thêm chút gì đó xong liền nằm trong phòng khách, mở TV xem một bộ phim võ hiệp nhằm chán. Nói đến phim võ hiệp, lúc nào cũng chỉ có một màn đuổi giết tranh đoạt báo thù, cũ xi không có chút thú vị, Lí Căn xem một hồi liền bắt trí bắt giắc lẫn ra ngủ.

Dường như cậu mơ thấy một giấc mộng, tuy là mộng nhưng lại rất chân thật, giống như đây thật là một mảnh nhỏ trong trí nhớ, từng chi tiết đều rất rõ ràng. Không biết vì sao, trong mộng cậu cảm thấy có điểm khủng hoảng, giống như đang sợ hãi thứ gì đó sắp ập tới, tinh thần cảnh giác cao độ, nhưng trên thực tế đó chỉ là một giấc mộng đơn giản.

Trong mộng cậu là một học sinh quốc trung đang đi tới trường, đang muốn bước vào trường học, nhưng mà không biết vì cái gì cậu cứ đứng trước cổng trường, bất luận làm gì cũng không nhấc chân nổi, cứ như khi chơi trò chơi có bug xuất hiện, cậu bị đơ ở một chỗ không thể di chuyển, những người khác dường như không nhìn thấy cậu, cứ bước vào trường học. Biển người dần dần tiến vào, cậu cứ đứng im một chỗ, trong lòng lo lắng sợ hãi. .... theo bản năng cậu biết chính mình phải mau vào, nhưng bất luận làm gì hai chân cũng cứng ngắc không thể nhúc nhích, dần dần, tất cả mọi người đều biến mất, cậu vô cùng lo lắng nhưng vô kế khả thi. Ngay lúc này thì giấc mộng kết thúc. Lí Căn tỉnh lại, một lúc lâu sau mới phát hiện cả người mình đều là mồ hôi lạnh.

Hóa ra. .... chỉ là một giấc mộng.

Không biết vì sao nhận ra điều này làm cậu thờ dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng cũng chậm chạp khôi phục lại bình tĩnh. Cảnh tượng trong mộng chính là lúc mình học quốc trung, Lí Căn nhớ rõ đồng phục và tên trường. Chẳng qua, cậu không hiểu vì sao chính mình lại mơ thấy giấc mộng này. Suy nghĩ lại khoảng thời gian mình học quốc trung, nhưng cậu vẫn không thể nhớ được gì.

Cậu lau mặt, thờ dài một hơi. Nhìn lại đồng hồ, đã ba giờ, một lúc nữa nên bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Lí Căn đứng dậy đi vào phòng bếp, lấy ra một ít nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu công tác rửa rau. Những thứ cậu chuẩn bị đều là đồ ăn Chu Sĩ Tranh thích, cậu thì không sao cả, không kén ăn, món gì cũng được, cậu đặt rau xả lách rửa sạch qua một bên, tiếp đó bắt đầu xắt thịt. Cậu có chút không tập trung, vẫn còn đang nghĩ tới giấc mộng lúc này nên không cẩn thận cắt vào tay, ngón tay truyền tới một trận đau nhức, cậu vội vàng đưa ngón tay vào trong miệng, nhấm nhát hút một giọt máu tươi.

Cảnh tượng trước mắt dường như dung hợp với một cảnh trong kí ức, trước kia dường như cũng phát sinh chuyện này, có lẽ là cậu, cũng có lẽ là người khác, tóm lại là trên tay ngoài ý muốn mà bị thương, nhớ không rõ dường như cậu ngậm lấy ngón tay bị thương của đối phương, liếm đi giọt máu tươi sau đó hai người nhìn nhau mỉm cười, không khí yên lặng lại bình thản.

Đoạn kí ức này quá gần gũi mơ hồ không rõ, cậu không thể khẳng định nó đã phát sinh trong quá khứ hay chỉ do mình tưởng tượng ra. .... Lí Căn đột nhiên ngừng lại, không biết vì sao cậu chợt nhớ lại một chuyện rất lâu trước kia. Cũng không nhớ rõ rốt cuộc là xảy ra khi nào, nhưng trong ấn tượng,

từng có một người hôn cậu, cậu bối rối đẩy tay đối phương, vài ngày sau một bức ảnh bị công bố trong trường học, ảnh chụp không thấy rõ mặt hai thiếu niên, chỉ nhìn ra bọn họ đang hôn môi.

Lí Căn hiện tại cũng không nhớ được khi đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ cuối cùng hình như cậu đã chuyển trường, mà người hôn cậu cũng không nhớ mặt mũi ra sao. Đúng rồi, người nọ tên là gì? Bộ đáng thế nào? Lí Căn đột nhiên phát hiện chính mình cái gì cũng không nhớ.....

Bởi vì dạy thay nên Chu Sĩ Tranh tới hơn sáu giờ mới về tới nhà. Trên đường về, anh lái xe tới tiệm thuốc mua bôi trơn cùng đồ bảo hiểm. Tuy rằng cũng không muốn dùng thứ này, nhưng với tần suất lên giường của hai người, còn chuyện Lí Căn phải rửa sạch cơ thể sau đó, anh cảm thấy chính mình có lẽ nên khắc chế một ít sẽ tốt hơn. Chu Sĩ Tranh về tới nhà, như sờ liệu trong lòng truyền tới mùi thức ăn thoang thoang. Nhưng mà Lí Căn không có trong phòng bếp, cũng không có trong phòng khách. Anh vừa cời cà vạt, vừa đi về hướng lầu hai, không biết vì sao Lí Căn đang nằm nghiêng người trên giường, cơ thể cuộn tròn.

Anh đột nhiên chú ý tới miếng băng dán trên tay đối phương, có thể là bị thương.

“Lí Căn?” Anh khẽ đẩy bả vai đối phương. Người trên giường mở mắt ra, có chút buồn ngủ: “Là anh à.”

“Tay em bị sao thế.” Anh mặt không biểu tình hỏi.

“Lúc cắt thức ăn không cẩn thận cắt phải. ....” Lí Căn lười biếng ngồi dậy lắc lắc tay: “Không có việc gì.”

Anh nhìn nơi dán băng cá nhân, vô thức đề thấp tiếng nói: “Bôi thuốc chưa?”

“Vẫn chưa. ....” Đối phương lắc đầu: “Đi thôi, nên ăn cơm——ngô!” Lí Căn đột ngột phát ra một tiếng rên.

Trong lúc cậu nói chuyện, Chu Sĩ Tranh đã tóm lấy tay cậu, nhanh chóng xét miếng băng dán xuống, không khỏi đụng tới miếng vết thương vẫn còn chưa khép lại làm cậu đau đớn mà kêu lên.

“Anh làm gì vậy?” Lí Căn không hiểu nhíu mi.

Nhưng mà Chu Sĩ Tranh hoàn toàn không chú ý tới, lực chú ý của anh hoàn toàn tập trung tới miếng vết thương. Miếng vết thương nằm trên đầu ngón tay, tuy rằng không lớn nhưng có hơi sâu, làn da xung quanh vết thương đã có chút trắng bệch, thoạt nhìn đã biết chưa có xử lý tốt, chỉ vì vương vãi mới tùy tiện dán băng cá nhân lên.

“Sĩ Tranh?” Đối phương rõ ràng thực hoang mang.

Chu Sĩ Tranh kéo tay đối phương, đưa người vào phòng tắm, tẩy sơ qua miếng vết thương một lần, tiếp đó lại kéo người trở về phòng ngồi xuống, tự mình tìm kiếm mớ chai lọ trong một ngăn tủ, dùng bông băng lau đi giọt nước trên vết thương sau đó thoa lên một lớp thuốc mỡ.

“Miếng vết thương không cần băng lại, như vậy sẽ lâu lành.” Chu Sĩ Tranh vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Lí Căn im lặng một lát, cuối cùng thấp đầu nói: “Em biết rồi.”

Chu Sĩ Tranh lúc này mới chú ý tới đối phương có chút không thích hợp: “Em làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lí Căn đứng lên, mỉm cười một chút: “Đi thôi, thức ăn đều nguội hết rồi.”

.....Cậu lại đang nguy trang, Chu Sĩ Tranh nghĩ như vậy nâng tay lên giữ chặt cổ tay Lí Căn, nháy mắt tiếp theo anh liền hôn qua, gương mặt cả hai tiến gần như không còn khoảng cách, anh tình tường nhìn thấy trên mặt đối phương thoáng hiện lên vẻ mặt kinh ngạc nhưng lập tức hồi phục bộ dáng bình thường như không có việc gì, thậm chí còn nhắm mắt lại hơi mở miệng, nghênh đón nụ hôn của anh.

Rõ ràng biết đối phương nguy trang cùng không thành thực là chuyện đương nhiên, bởi vì quan hệ của hai người chỉ là một cuộc giao dịch, điều này hoàn toàn có thể lý giải, nhưng không biết vì sao, Chu Sĩ Tranh bỗng nhiên có cảm giác nôn nóng. Không nói được là vì sao, nhưng anh cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn không thể tỉnh táo lại, ngay cả hôn môi cũng vô thức trở nên có chút thô bạo lỗ mãng. Nhưng mà cho dù anh thô lỗ như vậy, Lí Căn vẫn đáp lại, dùng đầu lưỡi trêu chọc anh, những nơi bị đầu lưỡi đối phương chạm tới có chút ngứa. ....cả người Chu Sĩ Tranh nóng lên, bàn tay kiềm chặt sau gáy đối phương, làm nụ hôn càng sâu thêm.

Cơ thể hai người nóng bừng dính sát vào nhau, hơi thở giao hòa. Chu Sĩ Tranh chú ý tới Lí Căn vô thức ngửi được hương vị của mình trên người anh, không khỏi có chút thất thần. Nếu bọn họ là động vật, hiện tại trên người nhất định là tràn ngập hương vị động dục.

“Đừng nhúc nhích. ....” Anh miễn cưỡng nói, tiếng nói khàn khàn mang theo một tia ảm nẫn.

Lí Căn nghe lời không hề động, để mặc anh ôm, một lát sau, Chu Sĩ Tranh cuối cùng buông tay, thành công dùng lý trí khắc chế dục vọng. Nhìn ra được điểm này Lí Căn có chút nghi hoặc nhưng cái gì cũng không hỏi. Chu Sĩ Tranh cũng không tính toán phải giải thích, kéo đối phương xuống lầu. Hai người ngồi lên bàn ăn cơm, cũng không nói chuyện gì.

Nếu là người bình thường có thể sẽ cảm thấy không khí quá mức im lặng này có chút xấu hổ, nhưng Chu Sĩ Tranh cũng không cảm thấy không khí im lặng này làm người ta khàn trương, tương phản, anh lại đắm chìm trong bầu không khí thế này.

Người đối diện tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, có lẽ đang tìm đề tài, có lẽ muốn phá vỡ không khí im lặng nhìn về phía đối phương, yên lặng ăn xong bữa tối. Anh cũng không phải người nói nhiều, vì thế cũng không thể lý giải có phải đối phương muốn trò chuyện hay không. Đối với anh mà nói, chỉ cần đối phương còn ngồi đối diện trên bàn ăn, như vậy đã đủ rồi.

“Sĩ Tranh.”

“Có chuyện gì.”

“Cái kia.....” Lí Căn tựa hồ muốn nói gì nhưng lại đổi ý: “Không, không có gì.”

Chu Sĩ Tranh cũng không truy vấn, tự gấp một khối thịt bò đưa vào trong miệng nhấm nuốt. Một lát sau, anh giương mắt lên liền nhìn thấy bên môi Lí Căn dính một chút nước tương, cũng không hiểu vì sao, có lẽ căn bản không hề suy nghĩ đã tự nhiên vươn ngón tay chùi đi vết dơ kia. Về mặt Lí Căn vô cùng kinh ngạc, dường như bị động tác bất thành linh của anh làm hoảng sợ, nhưng nhanh chóng hồi phục tinh thần, lập tức cười nói: “Cảm ơn.” Sau đó bất lấy cổ tay anh, treu chọc mà vươn đầu lưỡi liếm đi vết nước tương dính trên ngón tay.

Chu Sĩ Tranh không ngờ sẽ phát triển thành như vậy, trên mặt thoáng chốc nóng lên. Anh cũng không phải một người dễ thẹn thùng, hôn môi làm tình cái gì cũng đã quen rồi, nhưng mà cử chỉ mang ý tức hăm xúc lại quá mức thân mật như vậy rất hiếm khi xuất hiện trong cuộc sống của anh, bởi vậy anh cảm thấy có chút không được tự nhiên, thậm chí cơ thể cũng căng cứng.

“Anh đỏ mặt.” Đối phương mang ý cười nói.

Chu Sĩ Tranh cúi thấp đầu, cái gì cũng không nói, tuy rằng nhiệt độ trên mặt nhanh chóng biến mất nhưng chỉ có anh biết, tốc độ trái tim đang đập vẫn rất nhanh so với bình thường. Cho dù biết đối phương cái gì cũng chưa phát hiện, cái gì cũng chưa nhớ ra nhưng anh vẫn có cảm giác trái tim mình đang bị siết chặt, có chút như vô lực cùng đau đớn. Trước kia Lí Căn cũng thường nói với anh như vậy, mang theo chút thân nhiên cười nhạo cùng hăm xúc, nhưng cũng không làm người ta cảm thấy chán ghét.

Chu Sĩ Tranh trong quá khứ cùng hiện tại khác nhau rất lớn, bởi vì tuổi tác cùng hoàn cảnh gia đình, anh là một thiếu niên hướng nội cùng vô cùng ngại ngùng, cùng với một người hướng ngoại cởi mở như Lí Căn hoàn toàn là hai thái cực, hai người hoàn toàn bất đồng cư nhiên lại có thể kết bạn cùng lui tới, có lẽ công lao nhờ Lí Căn chủ động cùng anh nói chuyện đi.

Cho tới bây giờ, Chu Sĩ Tranh vẫn còn nhớ nụ cười của Lí Căn khi đó, trong lòng vẫn còn thấy âm áp, cùng với cơn đau không thể xem nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lí Căn ghé vào trên giường, há to mồm thở dốc. Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị người từ phía sau tiến vào nhưng đây là lần đầu tiên Chu Sĩ Tranh tiến vào sâu như vậy, nơi nắn cảm không ngừng bị ma sát, cho dù là cậu cũng không thể kiềm chế nổi. Vật trường ngạnh dưới thân đã tràn ra một ít chất lỏng, nhưng hai tay đều bị trói bằng một sợi cà vạt buộc trên đầu giường, cậu căn bản không có biện pháp tự an ủi mình.

Có lẽ Chu Sĩ Tranh căn bản đã quyết định phương pháp giải quyết dục vọng chỉ nhờ vào phía sau. Tuy rằng không phải không có biện pháp, nhưng cần một khoảng thời gian khá dài, với tình huống của cậu hiện tại như tên đã lên dây mà nói quả thực là nước xa không cứu được lửa gần.

“Ấn.....” Cậu phát ra một tiếng rên nhẹ, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập.

Không biết vì sao, đêm nay Chu Sĩ Tranh đặc biệt nhiệt tình, cho dù trong lúc hai người đang giao hợp cũng không ngừng hôn lên cơ thể cậu, giống như hiện tại, cậu đang ghé vào trên giường, còn Chu Sĩ Tranh đang vừa hôn vừa cắn lên lưng cùng gáy cổ cậu, giống như đang nhấm nháp thức ăn vậy, hết hôn lại đến liếm cắn, Lí Căn quả thật rất muốn hỏi xem mình có hương vị thế nào. Bất quá, cũng không tới đi..... một người luôn bình tĩnh ít nói như Chu Sĩ Tranh cư nhiên lại có biểu hiện nhiệt tình như vậy, cho dù cả hai nhận thức nhau không lâu, cậu vẫn cảm thấy rất khó có thể tưởng tượng.

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn ngủ nhỏ, hình dáng của cảnh vật trong phòng bởi vì ánh sáng yếu ớt nên có chút mơ hồ, Lí Căn nhìn hai tay đang bị trói của mình, cảm giác một cơn đau đớn từ cổ tay truyền tới, đang định mở miệng cầu đối phương cởi bỏ cà vạt thì cả người lại bị động tác bất thành linh của đối phương mà run lên.

Rõ ràng chỉ mới làm được một nửa nhưng không biết vì sao Chu Sĩ Tranh lại đột ngột dừng động tác lại, vội vàng rút ra ngoài, nơi vốn đang được mạnh mẽ kéo căng bởi vì quá tình mà bắt đầu co rút, có loại cảm giác không thích hợp.....

Lí Căn miễn cưỡng quay đầu lại, đang định hỏi đối phương xảy ra chuyện gì thì chỉ thấy đối phương dùng răng nhanh xé một bao nhỏ, sau đó lấy vật bên trong ra bao lên hạ thân hình, sau đó như chưa từng tạm dừng, một lần nữa áp lên người, xâm phạm vào cơ thể cậu.

Cả người cậu cứng đờ, cố gắng thả lỏng, suông sẽ tiếp nhận cự vật của đối phương.

“Lí Căn. ....” Đối phương đột nhiên gọi tên của cậu.

“Ân?”

Nhưng đối phương không nói gì nữa, đại khái có lẽ cũng không phải gọi vì có chuyện gì muốn nói, chỉ là muốn gọi mà thôi.

Lí Căn muốn nói nhưng cảm giác được Chu Sĩ Tranh chậm rãi tiến nhập vào chỗ sâu, bắt đầu sáp nhập, ngẫu nhiên sẽ chạm vào nơi mẫn cảm làm Lí Căn không khỏi phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, Chu Sĩ Tranh nghe thấy âm thanh của cậu bất đồng với lúc trước, kế tiếp liền cứ ma xát vào cùng một nơi tựa hồ muốn làm cho cậu cảm thấy dễ chịu.

Khoái cảm từ phía sau truyền tới tràn ngập cả đầu óc, trừ bỏ những cơn đau bỏng rát xen lẫn khoái cảm sung sướng cậu đã không còn suy nghĩ được gì nữa, phân thân phía trước cũng vì luồng kích thích này mà buột chặt, nhưng mà vẫn chậm chạp không chiếm được giải thoát, Lí Căn không tự giác vận vẹo thắt lưng, nghĩ muốn đem đối phương nuốt vào càng sâu hơn.

“Thật là. .... thoải mái như vậy sao. ....” Bên tai truyền tới tiếng nói trầm thấp.

Cậu gật đầu lung tung, cảm giác được tiếng nói mình phát ra có chút nghẹn ngào rất mất mặt: “Thoải mái. ....”

Bàn tay Chu Sĩ Tranh dao động vuốt ve cơ thể cậu, va chạm ở hạ thân cũng không có phút nào ngừng lại, hết lần này tới lần khác, Lí Căn cắn chặt khớp hàm, đè nén lại âm thanh. Tuy rằng cậu cũng không cảm thấy phát ra tiếng rên rỉ là chuyện xấu hổ, bất quá trong tình huống không thể không chế bản thân mà vô tình bật ra âm thanh như vậy, cậu thà cắn răng nhịn xuống.

Hồ hấp nam nhân dồn dập phả vào bên tai, toàn thân Lí Căn run rẩy một trận, đầu óc trống rỗng. Hạ thân trào ra chất lỏng trong chớp mắt thấm ướt sáng đan, men theo bắp đùi chảy xuống dưới, chất lỏng trắng đục nhanh chóng làm ướt sáng đan với nhiều hình thù bất quy tắc.

Nam nhân hung hăng đâm mạnh vào phía sau vài cái, tiếp theo cũng không động nữa. Lí Căn biết đối phương cũng đang trong thời điểm then chốt, nhưng bởi vì đột ngột phát tiết mà thả lỏng, cơ thể không thể khống chế đột ngột co rút vài cái, siết chặt lấy tính khí đang phồng to, rước lấy một tiếng than nhẹ bất ngờ không kịp phòng bị của Chu Sĩ Tranh đang ghé vào bên tai cậu.

Một lát sau, Chu Sĩ Tranh rút mình ra, thuận tay cởi cả vạt đang trôi hai tay cậu. Lí Căn trở mình lại, cố gắng bình ổn hô hấp, dưới ánh đèn mờ ảo nhìn thấy Chu Sĩ Tranh ly khai một chút sau đó mới quay về giường ôm lấy cậu.

Trên người cả hai đều là mồ hôi ướt đầm, mặc dù có chút muốn đi tắm nhưng kim chủ có vẻ muốn nghỉ ngơi một phen, Lí Căn liền thức thời nuốt lời muốn nói trở về yết hầu.

“Thật sự thoải mái như vậy?”

Lí Căn ngăn ra, nhớ lại lúc này hình như đối phương cũng từng hỏi vấn đề này, nhưng bởi vì không hiểu vì sao đối phương muốn hỏi đến việc này, chỉ có thể ậm ừ trả lời: “Ân. ....”

“Cảm giác đó thế nào?” Chu Sĩ Tranh lại hỏi, trong đó có loại nghi hoặc mơ hồ, tựa hồ thật sự cảm thấy khó hiểu cùng hoang mang.

Lí Căn sững sốt một chút.

Đối phương rốt cuộc là thật tâm muốn biết đáp án hay chính là muốn tán tỉnh, cậu đột nhiên có chút không thể phân biệt được, cũng không có cách nào phán đoán.

“Đại khái là. .... vừa đau lại vừa thoải mái đi.” Hắn có chút chần chờ đáp. Suy nghĩ lại một chút, theo kinh nghiệm quan hệ đồng tính tới nay, tỉ lệ đau đớn cùng thoải mái đại khái chiếm một nửa, có lẽ đối tượng là ai cũng có liên quan: bất quá, đáng người cùng kỹ xảo của Chu Sĩ Tranh cũng không xê xích nhiều lắm, bởi vậy cho tới giờ hắn vẫn cảm thấy công việc này cũng không khó khăn lắm.

“Phải không. ....” Đối phương trầm ngâm, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó: “Lần sau, thử xem”

“Gi cơ?”

Lí Căn có chút kinh ngạc, muốn hỏi rõ một chút, nhưng mà Chu Sĩ Tranh đã muốn nhắm mắt lại, bộ dáng như muốn nghỉ ngơi, hắn đành phải nuốt lời nói trở vào. Dù sao, Chu Sĩ Tranh rốt cuộc muốn làm gì cũng là quyền lợi của anh, dù sao đối phương là kim chủ, hắn chỉ cần phối hợp là đủ rồi, nguyên nhân hay lý do linh tinh gì đó hoàn toàn không quan trọng.

Chu Sĩ Tranh mở mắt ra, hiện tại đã khá khuya, người bên cạnh đã ngủ say, hồ hấp vững vàng nằm nghiêng người bên cạnh mình.

Anh vươn tay chạm vào mái tóc cùng gò má đối phương, trong lúc mơ ngủ đối phương có chút giật mình, nhưng vẫn để mặc anh vuốt ve, hoàn toàn không có chút phòng bị nào, cũng không bài xích. Mặc kệ là hàng chân mày giãn ra hay đôi mi mắt khép chặt, ngay cả đôi môi khẽ nhếch. ....mỗi bộ phận của người này đều vô cùng đáng yêu.

Chỉ có lúc này, Chu Sĩ Tranh mới có thể cảm nhận giữa hai người hoàn toàn không có gì ngăn cách. Mà loại cảm giác này làm anh lưu luyến, lại cảm thấy sợ hãi. Đối với thứ gì đó mình không thể chiếm được hoặc không thuộc về mình, anh từ rất lâu trước kia đã hiểu được đạo lý không thể cưỡng cầu, nhưng mà, lý giải được cùng hành động vẫn không thể đồng nhất.

Nhìn Lí Căn đang say ngủ bên cạnh, cảm giác khao khát cứ thúc dục anh. Nếu có thể, anh thật sự muốn dùng xiềng xích khóa chặt đối phương, nhốt trong căn phòng này, làm đối phương không thể rời đi, chỉ có thể ở đây chờ đợi anh đến, đối tượng duy nhất có thể trao đổi cũng chỉ có duy nhất mỗi anh. Như vậy, thời gian sẽ chậm chạp vô thức thay đổi nhận thức của người ta, đối phương có lẽ sẽ trở thành không thể rời khỏi anh.

Bất quá, Chu Sĩ Tranh hiểu rất rõ. Loại ý tưởng này không thể thực hành được. Tạm thời không nói tới việc đó sẽ dẫn tới kết quả thể nào, nhưng mà nghĩ đến những phản ứng của Lí Căn, anh không thể bất chấp tất cả để mạo hiểm. Anh không thể chịu nổi chính mình đối mặt với ánh mắt sợ hãi hay phẫn hận của Lí Căn, nếu như vậy, Chu Sĩ Tranh thà rằng để đối phương xem mình là người xa lạ.

Vì thế..... hình thức ở chung hiện tại, kỳ thật là kết quả tốt nhất anh có thể có được.

Cho dù cảm giác vẫn chưa đủ, thậm chí khát khao có thể tiến thêm một bước, nhưng anh không còn khả năng để có mơ ước nhiều hơn nữa.

Người bên cạnh đột nhiên giật mình, Chu Sĩ Tranh hồi phục lại tinh thần, chăm chú nhìn đối phương. Không biết là cảm thấy lạnh hay vì nguyên nhân khác, Lí Căn mơ màng nhích tới gần anh, gương mặt dán lên bờ vai anh, Chu Sĩ Tranh cũng không nghĩ nhiều, theo bản năng ôm đối phương vào lòng.

Rõ ràng bình thường trong lòng luôn tràn ngập cảnh giác, cho dù thân cận cỡ nào cũng mang vài phần xa cách, nhưng thời điểm này lại chủ động nhích tới gần, quả thực giống như một con mèo nhỏ. Chu Sĩ Tranh bật cười, hôn lên mặt đối phương vài cái.

Chiếm được vài tiếng làm bữa mơ hồ, anh bắt giác lại ôm Lí Căn chặt hơn.

Sáng hôm sau tỉnh lại, đối phương cũng đã tỉnh, hai người còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, duy trì tư thế ôm nhau, một lúc lâu sau Chu Sĩ Tranh không lập tức buông tay ra, ngược lại vuốt mái tóc rối bù của đối phương.

“Sĩ Tranh?”

“Àn.....” Anh thuận miệng trả lời, thả tay ra.

Lí Căn lập tức ngồi dậy xuống giường, mỉm cười nói: “Em đi chuẩn bị bữa sáng.”

Chu Sĩ Tranh kiếm lời gật gật đầu, nhìn theo bóng dáng đối phương rời khỏi phòng ngủ.

Ăn xong bữa sáng, Chu Sĩ Tranh như bình thường lái xe đi dạy. Lí Căn ở nhà, trải qua một ngày như mọi ngày, bật TV, tiêu thời gian bằng những chương trình TV nhàm chán. Tối giữa trưa, cậu tùy tiện ăn hai lát bánh mì, coi như xong bữa.

Lại nói tiếp, cuộc sống bao dưỡng cũng khá nhàm chán. Trừ bỏ việc bồi dưỡng chủ trên giường, chuẩn bị ba bữa cơm, làm một vài công việc nhà đơn giản, đây chính là cuộc sống hiện tại của cậu.

Cậu thờ dài, nằm trên sofa, nhàm chán ấn điều khiển, đương lúc cậu nhàm chán muốn chết thì chuông điện thoại di động chợt reo vang.....cậu nhìn thoáng qua màn hình, người gọi tới là Chu Sĩ Tranh.

“A lô?”

“Là tôi.” Giọng nói đối phương có chút mơ hồ không rõ lắm: “Em hiện tại có rảnh không?”

“Có chuyện gì.” Nhận ra trạng thái đối phương dường như có chút bất thường, cậu lập tức ngồi bật dậy.

“Tôi có chút chuyện ngoài ý muốn, em biết lái xe không?”

“Biết.”

“Phiền em lái xe tới đây, tôi đang ở bệnh viện thành phố.”

“.....Em biết rồi.”

Bệnh viện?

Lí Căn sững sốt một chút, vội vàng chạy đi tìm chìa khóa, trong lòng có chút khẩn trương. Cũng không phải quá mức lo lắng cho Chu Sĩ Tranh, âm thanh của đối phương qua điện thoại rất bình tĩnh, không giống như đã xảy ra chuyện lớn gì; bất quá, nếu không có việc gì, vì sao đối phương lại ở bệnh viện?

Lái xe tới bệnh viện thành phố, nhìn thấy một bên chân Chu Sĩ Tranh không mang giày, trên mắt cá còn băng gạc, Lí Căn lập tức hiểu ra.

“Có chút chuyện ngoài ý muốn, chỉ bị trật chân thôi, không có việc gì.” Đối phương điềm nhiên như không có việc gì nói.

Thấy Chu Sĩ Tranh không có ý muốn giải thích nguyên nhân, Lí Căn cũng không hỏi nhiều, dựa theo chỉ thị của đối phương làm một ít việc lật vạt. Mắt cá chân của Chu Sĩ Tranh có chút sưng lên, đã được băng bó tốt lắm, miễn cưỡng có thể chống nạng đi được, Lí Căn đỡ đối phương lên xe, lái về nhà.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cậu rốt cuộc vẫn không thể nhịn được nghi hoặc trong lòng.

“Học trò ngã từ cầu thang xuống, tôi bị đè bên dưới.” Chu Sĩ Tranh lời ít ý nhiều nói.

Xem ra là bị liên lụy, thật sự không may. Lí Căn âm thầm nghĩ.

Hai người lái xe đến trường học một chuyến, Chu Sĩ Tranh không xuống xe, Lí Căn đi một chuyến tới phòng nghiên cứu của Chu Sĩ Tranh, lấy đồ đạc của anh; chờ đến khi về nhà Chu Sĩ Tranh ngồi xuống sofa trong phòng khách, cầm điện thoại nói chuyện, nghe ra hình như đang nói thương thế của mình với đồng nghiệp.

Lí Căn nhìn đồng hồ, đã muộn rồi, cậu vội vàng chạy vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Com chiều xong, cậu đỡ Chu Sĩ Tranh vào phòng tắm, giúp đối phương ngồi vào bồn tắm lớn, không chút ngưng ngừng cởi từng kiện quần áo, đặt qua một bên.

“Em về phòng ngủ đi, tôi có thể tự mình tắm.” Chu Sĩ Tranh không chút đổi sắc mặt, nhưng đôi chân mày lại thủy chung nhíu lại thật chặt.

Lí Căn có chút do dự, đối phương đã nói như vậy, hẳn là không có vấn đề gì đi, nhưng mà không biết vì cái gì, chú ý xem đối phương có khả năng nào đang cố nhịn đau hay không, rõ ràng có thể như bình thường tránh đi nhưng cậu lại phá lệ có chút chần chờ.

Nhưng mà dưới sự kiên trì của đối phương, Lí Căn chỉ có thể thỏa hiệp.

“Được rồi, em biết rồi.” Lí Căn nói, lại thêm một câu: “Nếu có chuyện gì thì cứ gọi em.”

Cậu cầm lấy quần áo đối phương đã cởi ra, đi ra khỏi phòng tắm. Để quần áo vào giỏ, cậu theo bản năng tìm kiếm xem trong túi tiền có vật nào bỏ sót lại hay không, theo dự đoán tìm được một ít tiền lẻ, một chùm chìa khóa, còn có một thẻ bảo hiểm y tế. Lí Căn cầm tấm thẻ lên, mặt trên còn có một tấm hình chụp, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Ảnh chụp này thoát nhìn đã chụp rất nhiều năm trước, ít nhất cũng hơn mười mấy năm trước, Chu Sĩ Tranh thoát nhìn vẫn là một thiếu niên, tướng mạo cũng không trần ngập hơi thở đàn ông như hiện tại, ngược lại có chút yếu ớt non nớt, tuy rằng so sánh ngũ quan vẫn có thể nhận ra đúng là một người, nhưng khí chất khác biệt quá thực quá lớn.

Cậu cẩn thận nhìn tấm hình kia vài lần, thời gian như đang ngừng lại. Không biết vì sao, gương mặt người trong hình càng xem lại càng quen mắt, trong lòng hiện lên một cảm giác kỳ lạ không thể nói nên lời, cũng không phải giống một ai đó, mà là cảm nhận trong ký ức của mình từng có sự xuất hiện của người này..... Rốt cuộc đã gặp đối phương ở đâu? Lí Căn vắt hết óc, nhưng cái gì cũng không nhớ ra.

Nghĩ không ra.

Cái gì cũng không nhớ lại được.

Trí nhớ của mình hoàn toàn không đáng tin, cái gì cũng không nhớ được.

Lí Căn đặt tấm thẻ xuống, nhu nhu huyết thái dương, tự ra lệnh cho chính mình quăng chuyện này ra sau đầu. Kỳ thật nếu như cả hai nhận thức nhau, cậu có thể đi hỏi Chu Sĩ Tranh, nhưng mà anh rõ ràng không có ý tứ muốn đề cập nhiều tới chuyện này, một khi đã như vậy, tạm thời coi như hai người vốn không quen biết, chỉ là hai người xa lạ đi. Huống hồ cho dù nhớ lại những chuyện trong quá khứ thì sao? Bọn họ nhiều năm nay thậm chí còn không liên hệ, cho dù có quan hệ, đại khái có lẽ cũng không phải người quan trọng.

Trong phòng tắm truyền ra từng đợt tiếng nước xối ào ạt, Lí Căn nhìn cửa phòng tắm, ánh mắt có chút phức tạp.

Bởi vì mắt cá chân bị thương nên Chu Sĩ Tranh xin phép trường cho nghỉ hai tuần, ở nhà tĩnh dưỡng. Bởi vì Chu Sĩ Tranh bị thương nên hoạt động ban đêm thường xuyên phát sinh cũng ngừng lại, Lí Căn trừ bỏ thỉnh thoảng quét tước phòng ở, cùng chuẩn bị ba bữa cơm, cơ hồ là không có việc gì làm.

Quả thực giống như đang nghỉ hè vậy, an nhàn tới mức làm cho người ta cảm thấy nhàm chán.

Chu Sĩ Tranh xin phép, nhưng cũng có những chuyện bận rộn riêng, ban ngày phần lớn sẽ tự nhốt mình trong thư phòng, đại khái là đang đọc sách hoặc soạn bài, trong tình hình như vậy, Lí Căn cũng không có việc gì làm. Cứ như vậy, cậu có chút hối hận lúc trước đã nhận công việc này, lúc ấy bởi vì quản lý thuyết phục nên cảm thấy có thể thử xem sao, bất quá, không ngờ cuộc sống này so với trong tưởng tượng của cậu còn nhàm chán hơn nhiều.

“Em có chuyện gì thế.”

Lúc hai người đang ăn cơm trưa, Chu Sĩ Tranh đột nhiên hỏi như vậy.

“Chuyện gì cơ?” Cậu nhất thời không hiểu đối phương có ý gì.

Sắc mặt Chu Sĩ Tranh không có biến đổi gì đặc biệt, so với bình thường cũng không có gì khác biệt: “Nhìn em có vẻ ỉu xiu.”

“Phải không.” Cậu bình tĩnh mỉm cười, không định tiếp tục đề tài này.

Chu Sĩ Tranh ngẩng lên nhìn cậu, một lát sau bưng chén canh lên uống, ra vẻ không tính toán nói tiếp nữa. Lí Căn khẽ thở nhẹ một hơi trong lòng, ăn com xong cậu thu dọn chén đĩa trên bàn một chút, lại không ngờ Chu Sĩ Tranh không giống như một tuần qua, sau khi ăn com sẽ quay về phòng sách, ngược lại lại ngồi trên sofa, bộ dáng như đang chờ cậu.

“Lại đây.” Đôi phương vững vàng nói.

Lí Căn ngần ra, lập tức đi qua, ngồi xuống bên cạnh nam nhân. Mới vừa định hỏi đôi phương có việc gì thì tay Chu Sĩ Tranh đã vươn qua, mạnh mẽ kéo cậu qua.

“A?”

Sự tình so với phán đoán của Lí Căn hoàn toàn không giống nhau.

Vốn nghĩ đôi phương muốn để mình ngồi lên đùi anh, bất quá Chu Sĩ Tranh lại đột ngột dùng sức áp đầu cậu xuống, để cậu gối lên đùi anh.

“Đây là..... anh muốn làm gì?” Lí Căn có chút hoang mang.

Nhưng mà, Chu Sĩ Tranh cũng không trả lời, hoàn toàn bỏ lơ vấn đề cậu đang thắc mắc, chỉ xoa đầu cậu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, thậm chí cũng không nhìn cậu, tựa hồ có chút không tập trung. Nhìn bộ dáng cổ quái của đôi phương, Lí Căn thức thời không động đậy nữa, cứ như vậy gối lên chân Chu Sĩ Tranh, một chữ cũng không nói.

.....Có chút kỳ quái.

Nếu không phải làm chuyện hoan ái, Chu Sĩ Tranh bình thường sẽ không cố ý thân cận với cậu; nhưng mà Lí Căn thật sự không nghĩ ra được, đôi phương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mái tóc được ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác cũng không tệ lắm, thậm chí còn có chút thoải mái, nhưng mà so ra thì chân của đàn ông rất rắn chắc, nói cách khác là cứng như đá vậy, nằm lên cũng không có cảm giác hưởng thụ gì, nhưng trái lại cậu không có cảm giác khó chịu.

“Từng nói qua chuyện yêu đương chưa?”

“.....Ân.”

Lí Căn có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn thành thực trả lời.

“Đối tượng là người thế nào?”

“Một cô gái, diện mạo thanh tú, nhận thức khi học đại học.”

“Chỉ nói yêu đương một lần thôi sao?”

“Ân.”

Bây giờ nhớ lại, quả thật chân chính kết giao cũng chỉ có mình cô gái kia. Tuy là đôi phương chủ động đề nghị kết giao nhưng Lí Căn cũng không cự tuyệt, nhưng sau khi hẹn hò một thời gian, cả hai thỉnh thoảng sẽ đi chơi, thậm chí còn cùng nhau qua đêm, nhưng đối với Lí Căn mà nói loại hình thức kết giao này làm cậu cảm thấy phiền phức hoàn toàn không thú vị, hơn nữa đôi phương cũng không phải đối tượng làm cậu động tâm, vì thế rất nhanh sau đó liền nói chia tay.

Sau đó, Lí Căn chưa từng cùng người khác kết giao, cho dù là có một vài đối tượng nhưng cuối cùng chỉ phát triển thành hình thức quan hệ thể xác.

“Vì sao chia tay?” Âm thanh Chu Sĩ Tranh trầm thấp bình tĩnh, nghe không ra cảm xúc gì.

“Bởi vì.....không thích cô ta đi.....”

Nói đến nguyên nhân chia tay cũng không phải chuyện kết giao không thú vị, hay những lần hẹn hò nhằm chán linh tính.... nói đúng hơn, chính là với cậu mà nói đôi phương có cũng được mà không có cũng không sao. Cậu cũng không quá thích đôi phương, đáp ứng cũng bởi vì không có lý do cự tuyệt, nhưng sau khi xác nhận loại kết giao này không có chút gì thú vị lại còn lãng phí thời gian, thì cậu không chút do dự đưa ra đề nghị chia tay.

Lúc ấy đôi phương bất khốc đồng ý chia tay, nhưng mà nhìn bộ dáng đáng thương của cô gái đang nức nở, Lí Căn không chút ngoài ý muốn phát hiện, trong lòng mình hoàn toàn không có một tia cảm xúc dao động.

Không biết từ khi nào bắt đầu, phần lớn mọi chuyện đều không gây ra nhiều cảm giác cho cậu lắm, cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác, nhiều khi nhìn thấy những người gặp phải thiên tai hiểm họa, trong lý trí hiểu chính mình hẳn là nên cảm thấy bi thương hoặc thương hại, nhưng quái dị chính là, cậu quả thật không có cảm giác gì, có lẽ mặt ngoài ngụy trang nhiều một chút, nhưng kỳ thật trong lòng cậu lại đang dùng ánh mắt lạnh lùng xem xét những người đó.

Đại khái trong lòng cậu vẫn có một bộ phận rất quan trọng trong tâm trí, chính là trong khi cậu vẫn chưa nhận ra nó đã lặng lẽ chết đi. Có lẽ mới đầu tình cảm cùng thành ý của đôi phương cũng làm mình cảm động, nhưng loại cảm xúc này rất nhợt nhạt, vì thế sau khi đáp ứng không lâu cậu liền cảm thấy hối hận.

“Như vậy, em chưa từng kết giao với đàn ông?”

“Không có.” Mặc dù biết đối phương không thể nhìn thấy, Lí Căn vẫn mỉm cười một chút.

Đàn ông, ... nguyên nhân chính vì cả hai chính là đàn ông, nên hiểu rất rõ đối phương là dạng sinh vật gì, vì thế mới chưa từng kết giao với đồng tính đi.

Bỏ tình yêu và cảm tình linh tinh gì đó không đề cập tới, hầu hết đàn ông đều chú trọng tới sự kích thích cùng sung sướng của cơ thể, khía cạnh này so với nữ giới còn cởi mở hơn, Lí Căn đương nhiên cũng không phải ngoại lệ; nếu như có thể không nói đến chuyện tình cảm vẫn có thể đụng chạm xác thịt, như vậy có sao lại không làm?

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lí Căn cũng không vội vàng tìm việc, sau đó nhận thức một vài đối tượng, lêu lổng một thời gian, mãi đến khi khoảng tiền trong tài khoản ngân hàng không đủ chi trả cho cuộc sống, mới được bạn bè giới thiệu tìm đến công việc hiện tại.

Đối với cậu mà nói, bản mình cũng không có gì không tốt; bản cơ thể và được trả tiền vẫn nằm trong phạm vi cậu có thể chấp nhận được, vì thế từ khi bắt đầu, công việc này cũng kéo dài tới nay, nhiều lúc cảm thấy chán ghét cũng muốn nghỉ, cũng có thể thỉnh thoảng nghỉ ngơi một thời gian, nhiều năm qua cũng đủ để cậu có một mối quan hệ thân thiết với quản lí, cũng có thể chọn khách nhân cho mình.

Mặc dù nhiều lúc cũng gặp phải những vị khách khó hầu hạ, nhưng trên thực tế mọi người chỉ cần có được phục vụ tốt mà thôi, chỉ cần có thể thành công che dấu cảm xúc và phản ứng của mình, cùng một vài lời nói dối lòng, việc lấy lòng khách nhân kỳ thật cũng không khó khăn lắm, vì thế công việc này kỳ thật cũng không có gì để bất bẽ.

Ít nhất, Lí Căn chính là cảm thấy tạm được.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chu Sĩ Tranh vuốt tóc đối phương, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải hỏi gì.

Kỳ thật trước khi lời nói phát ra, anh cũng không biết kỳ thật chính mình lại để ý tới chuyện này. Hỏi xong mới bất tri bất giác phát hiện ra, bình thường không thêm nghĩ tới, cũng không có nghĩa là chính mình không thêm để ý. Mà câu trả lời của Lí Căn cũng nằm trong dự đoán, anh cũng không ngoài ý muốn lắm, chính là cảm xúc có chút khác thường.

Mặc kệ đối phương rốt cuộc đã từng kết giao với bao nhiêu người, nhưng nghe được lý do chia tay của Lí Căn chính là “không thích lắm” thì trong lòng anh lại xuất hiện một tia mừng thầm. Cho dù Lí Căn không thích anh cũng không sao, dù sao thì Lí Căn cũng đồng dạng không thích những người khác, như vậy là đủ rồi.

Bây giờ nghĩ lại, nếu đối phương thực sự có người yêu thương, đại khái cũng rất khó tiếp nhận công việc này.

Tuy rằng không phải cố ý tìm kiếm, vốn chỉ định tìm một chút an ủi nhưng sau khi nhìn thấy ảnh chụp của cậu, Chu Sĩ Tranh đột nhiên cảm thấy, thứ gọi là vận mệnh cũng không phải không tồn tại, nếu không, một người không hề gặp mặt suốt hai mươi mấy năm, sao lại có thể cùng nhau sinh hoạt như hiện tại, hơn nữa còn giới thiệu với người khác đây là bạn trai của anh, cho dù là có kỳ hạn nhưng anh cũng đã rất thỏa mãn.

“Sĩ Tranh?” Có lẽ thấy anh thật lâu không nói lời nào, đối phương gọi.

Chu Sĩ Tranh đột nhiên đưa tay kéo đối phương ngồi dậy, ngăn chặn đôi môi khẽ nhếch.

Thần sắc của Lí Căn từ hoang mang biến thành thần nhiên, nhắm hai mắt lại, thuận thục đáp lại anh.

Bởi vì mắt cá chân bị thương nên Chu Sĩ Tranh cũng không tính đoán chuyển chỗ. Anh dựa vào trên sofa, nói với Lí Căn: “Em làm đi.”

“Làm?” Lí Căn ngẩn ra, có chút không xác định lắm: “Ý là chỉ em làm với anh. ....”

“Tùy tiện em muốn sao thì làm vậy, thô bạo một chút cũng không sao.” Chu Sĩ Tranh vô cùng bình thản nói, vốn là lời nói ve vãn lại bị anh nói máy móc như vậy.

“Vì cái gì. ....” Lí Căn vẫn mang bộ dáng trì độn không phản ứng kịp.

“Không vì cái gì cả.” Chu Sĩ Tranh sắc mặt không đổi trả lời, để Lí Căn bước vào căn nhà này, anh cũng đã suy nghĩ tới chuyện này. Đương nhiên, trọng điểm lo lắng cũng không phải là “muốn” hay “không muốn”, “làm” hay “không làm”, mà là chuyện khác.... tỷ như thời cơ, hoặc là tình cảnh nào, còn có tâm tình của anh nữa.

Đây là giấc mộng rất lâu trước kia Chu Sĩ Tranh vẫn luôn ao ước, tuy rằng khi đó hoàn toàn không có cơ hội thực hiện, nhưng hiện tại không giống như quá khứ nữa, hiện tại Lí Căn tạm thời là của anh, anh đương nhiên có thể yêu cầu đối phương làm như vậy, vốn định chờ thêm một đoạn thời gian nữa mới nhắc đến yêu cầu này, bất quá, anh đột nhiên không muốn kéo dài nữa.

Chu Sĩ Tranh từ trước đến nay chính là loại người dành những thứ tốt đẹp nhất lưu lại đến phút cuối cùng, nhưng mà, anh phát hiện ra chính mình không kiên nhẫn như mình tưởng,..... nhưng mà khi nhìn thấy Lí Căn, cho dù đối phương đang ở trước mặt đưa tay có thể chạm tới nhưng loại cảm giác tuyệt vọng không thể chiếm được cùng khát vọng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Muốn có được cậu.

Muốn ôm lấy cậu, cũng muốn được cậu ôm.....

Nhìn thấy bộ dáng do dự của đối phương, Chu Sĩ Tranh không cho đối phương có thời gian suy nghĩ, nâng tay kéo đối phương lên áp xuống một nụ hôn. Nụ hôn của anh như một chìa khóa mở chốt ổ khóa của Lí Căn, cậu trở nên nhiệt tình, nụ hôn cũng tăng thêm phần nóng bỏng.

Mặc dù không biết thái độ này rốt cuộc là giả vờ hay có bao nhiêu phần chân thật, nhưng mà Chu Sĩ Tranh cũng không suy xét nữa.

Thời điểm bị ôm Lí Căn đại đa số luôn ngoan ngoãn phối hợp, đương nhiên cũng nhiệt tình đáp lại; nhưng mà một khi đổi vai diễn, cảm giác lập tức trở nên khác biệt.

Chu Sĩ Tranh bị đặt trên sô pha, cảm nhận người kia không ngừng liếm mát bên gáy cổ mình, hô hấp không khỏi căng thẳng.

Từ đầu tới giờ, Lí Căn vẫn luôn bị anh đặt ở phía dưới, đại khái cũng không phải không nghĩ tới chuyện đổi vị trí đi. Tuy rằng không thể xác định là thật hay giả, bất quá thoạt nhìn đối phương tựa hồ cũng không bài xích đề nghị này.

Nút áo sơ mi từng cái từng cái bị cởi bỏ, Chu Sĩ Tranh cảm giác ngực mình lạnh lạnh, cơ thể vô thức siết chặt lại. Cho dù từng có kinh nghiệm nhưng bị đặt dưới thân một người đàn ông khác như hiện tại vẫn là lần đầu tiên.

Đôi môi Lí Căn lưu lại trước ngực anh, thông thả lại vô cùng cẩn thận mát nhẹ, khi hôn đến phần bụng rắn chắc, những nụ hôn dịu dàng biến mất, thay thế là những cái cắn nhẹ dứt khoát; nhìn những dấu răng không thuộc về mình xuất hiện ngày càng nhiều trên cơ thể, Chu Sĩ Tranh nhất thời có chút thất thần.....đối phương nằm trên người mình không ngừng đặt xuống những nụ hôn, tình cảnh như vậy quả thực giống như đang nằm mơ.

Đối phương tiến dần xuống dưới, khi đến bụng dưới, những nụ hôn dịu dàng lại quay về, nhìn thấy đối phương dùng cảm cổ tình cọ xát hạ thân của mình, Chu Sĩ Tranh quả thực có ảo giác bị cảm dỗ, bất quá mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc mà tiếp tục quan sát động tác của đối phương.

“Àn.....”

Anh nhất thời không nhìn xuống được, một tiếng hừ nhẹ khàn khàn phát ra từ cổ họng. Những nơi bị hôn xuống truyền ra một trận ngứa ngáy, bởi vì động tác rất nhẹ, từng trận ngứa truyền ra làm Chu Sĩ Tranh không thể chịu nổi.

Quần lót đã bị kéo xuống, đại khái vì lo lắng cho vết thương trên chân của anh, Lí Căn cẩn thận cởi bỏ quần dài, sau đó cúi đầu, vờn đầu lưỡi liếm lên hạ thân đã sớm đứng thẳng của anh.

Cùng với những cảm giác trong quá khứ hoàn toàn bất đồng, không giống như đang lấy lòng, mà càng giống như đang ném thử hương vị, đầu lưỡi tinh tế liếm mát từng tác da thịt, thậm chí ngay cả lỗ nhỏ phía trước cũng không bỏ qua, loại khoái cảm quá mức mãnh liệt này làm anh run rẩy cả người..... Chu Sĩ Tranh đột nhiên nhớ tới sáng hôm nay mình có tắm qua, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết có nên thử phào hay không, hạ thân bị liếm lại càng thêm cứng ngắc trường lên thật lớn, trên đỉnh tràn ra một chút dịch, Lí Căn vẫn tiếp tục liếm mát, tạo ra một vài tiếng vang tầm tã; cho dù không cảm thấy ngượng ngùng nhưng Chu Sĩ Tranh cũng bị bầu không khí tràn ngập dục vọng này cuốn hút, trên mặt dần nóng lên.

Sau một lúc lâu, Lí Căn cuối cùng cũng ngừng việc khiêu khích bắt đầu có ý tứ hạ hạ nhiều hơn, ngậm lấy vật to lớn đó thật sâu vào miệng, dùng khoang miệng âm áp không ngừng ma sát, liếm mát. Đột nhiên bị đối đãi như vậy làm Chu Sĩ Tranh phát ra một tiếng hừ nhẹ, tùy theo bản năng bắt lấy người kia đang vui giữa hai chân mình.

Ngón tay luồn vào những sợi tóc mềm mại, ý đồ muốn ngăn đối phương lại, bởi vì bị ngậm quá sâu, bất cứ lúc nào cũng có thể làm anh bắn ra; nhưng mà động tác của anh một chút tác dụng cũng không có, cho dù tóc bị kéo có chút đau nhưng Lí Căn lại bất chấp ngậm lấy anh càng sâu hơn, tựa hồ muốn cho anh đạt thêm càng nhiều khoái cảm hơn.

“Chờ..... chờ một chút.....” Chu Sĩ Tranh khàn khàn nói.

“Không.” Lí Căn quả quyết cự tuyệt, nâng mặt lên, bên môi còn sót lại chút nước bọt không kịp lau, vẻ mặt cứng đờ hoàn toàn bất đồng, không hề ngoan ngoãn nhu thuận, mà có thêm vài phần ý tứ phản kháng, vẻ mặt giống như lấy việc làm trái ý tứ của anh làm thú vui.

.....như vậy, kỳ thực cũng không phải ý tồi. Chu Sĩ Tranh mơ hồ nghĩ.

Lí Căn quệt môi, nuốt chất lỏng trong miệng xuống, Chu Sĩ Tranh ngồi phịch trên sô pha, hai chân mở thật to, từ sớm đã không còn bộ dáng bình tĩnh thường ngày nữa, vẻ mặt phấn khởi mang theo chút mệt mỏi cùng thả lỏng, lồng ngực hơi phập phồng, hô hấp dồn dập chậm chậm trở lại tần suất bình thường.

Tuy rằng không thể hiểu được đối phương vì sao đột ngột đưa ra yêu cầu như vậy, bất quá nếu đối phương là kim chủ, Lí Căn bất luận thế nào cũng không cự tuyệt, huống chi, đáp lại yêu cầu này, cậu cũng không có tổn hại gì.

Lí Căn buông tay ra, đi vào phòng mang theo bôi trơn cùng BCS, một lần nữa nằm lại trên người Chu Sĩ Tranh.

“Chờ.....chờ một chút.....” Tiếng nói có chút khàn khàn của Chu Sĩ Tranh truyền tới.

“Sao thế?” Cậu không chút để ý tới hôn lên phần bụng rắn chắc của nam nhân.

Chu Sĩ Tranh dùng cánh tay chống đỡ cơ thể ngồi dậy, vẻ mặt có chút không được tự nhiên: “Tôi đi tẩy trừ một chút.”

“Không cần, không có vấn đề gì.”

Nhìn bộ dáng căng cứng của đối phương, Lí Căn đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Cậu vừa nói như vậy, Chu Sĩ Tranh lập tức trầm mặc, cũng không tranh luận tiếp với cậu; một ý niệm đột ngột xuất hiện trong đầu Lí Căn, cậu vươn tay nhẹ nhàng chạm vào hai gò má đối phương, còn Chu Sĩ Tranh lập tức bị động tác của cậu hấp dẫn, vẻ mặt mơ hồ có một tia hoang mang.

Lí Căn chậm rãi áp sát vào anh, trên mặt cũng thu hồi nụ cười ngả ngớn, tận lực xây dựng bầu không khí thích hợp cho những việc sau đó; Chu Sĩ Tranh nhìn cậu, không biết vì sao trên mặt anh lóe ra một tia cảm xúc tinh tế, không giống như chán ghét, cũng không giống như thích thú, càng giống như đang suy đoán suy nghĩ của cậu.

Từ từ nhích tới gần nhau hơn, Lí Căn ngừng một chút, sau đó nhẹ nhàng chạm vào môi đối phương, mới đầu chỉ là những trận ma sát khe khẽ, một hồi sau đầu lưỡi mới vươn ra tiến nhập vào khoang miệng đối phương, mát thật dịu dàng.

Chu Sĩ Tranh khép mắt lại, hé miệng đáp lại, cổ họng phát ra những âm thanh thờ dốc, gương mặt dần dần đỏ ửng. Gương mặt không có biểu tình gì bất thường, chỉ có phần da thịt dưới xương gò má có chút đỏ ửng, hai mắt cũng phản phát mất đi tiêu cự, mê mang lại ảm ướt.

Lí Căn kết thúc nụ hôn, nương theo gương mặt hôn lên lỗ tai đối phương, dùng kỹ xảo để đối phương không thể nhìn thấy vẻ mặt mình. Cho dù trì nộn thế nào, không để ý thế nào, cậu cũng đã phát hiện ra..... hóa ra Chu Sĩ Tranh thích mình. Khó trách trong số nhiều người như vậy, Chu Sĩ Tranh lại chọn mình; ngẫu nhiên cậu làm một vài động tác thân thiết, Chu Sĩ Tranh lại có vẻ không được tự nhiên.

Chỉ qua vài giây, Lí Căn quyết định làm bộ như cái gì cũng không biết. Mọi quan hệ giữa bọn họ vẫn còn liên quan tới hiệp ước, cho dù phát hiện ra sự thật, đem chuyện này nói toạc ra cũng không phải giải pháp tốt; tốt nhất chính là làm như không biết gì, sau đó tiếp tục công việc này, đợi đến khi hợp đồng chấm dứt, cậu tự nhiên cũng không gặp lại Chu Sĩ Tranh nữa, đương nhiên cũng sẽ không vướng vào chuyện phiền não này.

“Sĩ Tranh.....” Cậu gọi khẽ bên tai đối phương.

Cả người Chu Sĩ Tranh chấn động, phảng phất giống như đột ngột tỉnh táo lại, dùng loại ánh mắt nan giải nhìn cậu. Nhưng mà, Lí Căn cũng không cho đối phương có nhiều thời gian suy nghĩ, mở nút lọ bôi trơn trượt ra tay, một ngón tay bắt đầu vuốt ve lối vào đang khép chặt; động tác của cậu vô cùng thông thả, một lát sau, ý thức được Chu Sĩ Tranh đã trầm tĩnh lại một đầu ngón tay dính ướt chất bôi trơn liền tiến vào bên trong.

Chu Sĩ Tranh phát ra một tiếng thờ gấp, bàn tay khăn trương chụp lấy cánh tay cậu.

“Chờ.....”

“Thả lỏng, đừng sợ.”

Lí Căn thuận miệng an ủi, ngón tay không chút do dự càng tiến vào sâu hơn, giống như đang tìm kiếm gì đó, lực đạo nhẹ nhàng ma xát; một lúc lâu sau, không biết đầu ngón tay đụng tới nơi nào, Chu Sĩ Tranh đột nhiên phát ra một tiếng hít sâu, tuy rằng sau đó lập tức đem âm thanh mình chèn ép xuống, nhưng Lí Căn vẫn đang chú ý tới phản ứng bất thường của anh.

“Nơi đó thoải mái sao?” Lí Căn có chút hưng hòng hỏi.

Chu Sĩ Tranh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt bắt lực nhìn cậu, cuối cùng, thúc giục nói: “Nhanh lên.”

Cũng không biết vì cái gì, đối phương càng nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng, Lí Căn càng có loại cảm giác muốn làm trái lại; huống chi, Chu Sĩ Tranh dường như cũng không có thói quen nằm dưới, đối mặt với động tác của cậu phản ứng có chút trức trặc, cho dù cậu muốn nhanh bắt đầu rồi nhanh chóng chấm dứt, chỉ sợ cũng không dễ dàng gì.

Thử một lát, Lí Căn lại thêm một ngón tay vào, anh có chút khó khăn co rúm lại, bởi vì biên độ rất nhỏ nên đau đớn đại khái cũng không mãnh liệt, Chu Sĩ Tranh lộ ra vẻ mặt đang cố kiềm chế, lại càng im lặng hơn, giống như đang nhẫn nại chờ đợi cậu xâm phạm.

Ngón tay Lí Căn vuốt ve bên trong cơ thể đối phương, vừa chạm tới nơi kia, Chu Sĩ Tranh rõ ràng có phản ứng, hô hấp cũng dồn dập hơn; nhìn thấy phản ứng thật sự, Lí Căn không khỏi bùng lên phần khởi, lực đạo cũng tăng mạnh hơn bắt đầu không ngừng ma xát điểm kia, biến tiếng thờ dốc của đối phương thành tiếng khàn khàn vô thức.

Rút ngón tay ra, Lí Căn bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình, trong chớp mắt đối phương không quên lưu lại mấy dấu hôn, đang chuẩn bị đeo mũ thì chợt nghe

đối phương nói: “Không cần. ....”

Cậu nao nao, động tác trên tay cũng ngừng lại.

“Thứ này, không cần. ....” Chu Sĩ Tranh kiểm chế thờ dốc, dứt quãng nói.

Lí Căn ngẫm hiểu ý, nghe lời buông thứ trong tay, quay lại ngồi giữa hai chân đối phương, kéo tay Chu Sĩ Tranh tới đặt lên bộ vị đã bán ngạnh của mình, nhẹ giọng nói: “Sờ em. ....”

Chu Sĩ Tranh không hề do dự, ngược lại anh cầm lấy nơi kia gấp gáp nhu lỏng; động tác tuy rằng thuần thực nhưng bởi vì một vài duyên cớ không thể giải thích, động tác của các ngón tay không còn sự linh hoạt của thường ngày, thậm chí còn có phần thô lỗ. Nhưng mà, chút thô lỗ đó lại kích thích tự cùng cảm quan của Lí Căn.

“Đủ rồi.” Cảm giác hạ thân mình đã trưởng to cực đại, cậu vội vàng nói.

Chu Sĩ Tranh lập tức thả lỏng tay, Lí Căn cầm lấy hai chân đối phương mở rộng hơn, lại vẽ loạn thêm một chút bôi trơn, sau đó đặt hạ thân mình ở lối vào, không chút lưu tình nào tiến nhập vào chỗ sâu nhất. Nếu cọ xát chậm chậm tiến vào, ngược lại càng làm đối phương phải chịu đựng cảm giác da thịt bị xé rách từng chút một, cậu cũng không thích cách làm đó.

Nam nhân dưới thân phát ra một tiếng kêu rên, chân mày nhũn chặt, Lí Căn không vội vàng di chuyển, kiên nhẫn đưa tay lên an ủi hạ thân đối phương, một lát sau, nơi vừa mất đi tinh thần kia dần dần đứng thẳng; Lí Căn cảm nhận vật cứng trong tay, hung hăng bóp nhẹ vài cái, quả nhiên, sắc mặt Chu Sĩ Tranh trở nên đỏ bừng, vẻ mặt đang kiểm chế đau đớn cũng dần dần biến mất, thay vào đó là sung sướng cùng thống khổ song song tồn tại.

“Còn đau không?” Cậu hỏi.

Đối phương không trả lời.

Nhìn vẻ mặt thoáng có chút thất thần cùng khó nhẹn của nam nhân, cậu nghĩ vấn đề mình vừa hỏi có chút dư thừa. Chu Sĩ Tranh hơi khép mắt lại. Người phía trên cúi người xuống, giống như đang nhắc nhở anh sự tồn tại của cậu, lúc tiến vào hoàn toàn liền phát ra tiếng thờ dài mỏng manh.

Chu Sĩ Tranh cắn chặt răng, tận lực nén âm thanh của mình xuống. Nơi chưa từng bị người khác đụng chạm bị mạnh mẽ kéo căng, bị cự vật tiến vào, cảm giác vừa quý dị lại kỳ quái; nơi này nguyên bản chưa từng làm loại sự tình này, không quen cũng có thể lý giải được, đau đớn cũng là đương nhiên, nhưng mà vừa rồi khi Lí Căn dùng tay ma xát, loại khoái cảm mãnh liệt ập tới quả thực làm anh nói không ra lời.

So với thoải mái, nói là cảm giác bối rối không thể khống chế càng chính xác hơn. Đó là cảm giác Chu Sĩ Tranh chưa bao giờ trải qua, trong nhất thời, anh không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có thể căng cứng cơ thể, cố gắng làm chính mình như không có việc gì; nếu biểu lộ khiếp sợ hoặc sợ hãi, có lẽ Lí Căn sẽ dừng lại, mà kia chính là tình huống anh không mong muốn phát sinh nhất.

Tuy rằng không có khả năng biểu hiện như rất lão luyện, nhưng duy trì bình tĩnh thì anh vẫn có thể làm được, điều kiện tiên quyết chính là tận lực không nghĩ tới người đang nằm phía trên mình rốt cuộc là ai nữa.

Hạ thân không ngừng bị vuốt ve, khoái cảm tê dại cuộn cuộn không ngừng dâng lên, nhưng phía sau vẫn vô cùng đau đớn, loại cảm giác mâu thuẫn này làm Chu Sĩ Tranh có chút luống cuống tay chân.

“Sĩ Tranh. ....” Lí Căn đột nhiên kêu anh.

“Àn?” Chu Sĩ Tranh mở mắt ra, nhìn gương mặt gần kề của đối phương.

“Chân. ... đòi qua một chút.” Giọng nói Lí Căn có chút khàn khàn.

Nghe theo chỉ thị của đối phương, Chu Sĩ Tranh khép hai chân lại, quần lên thắt lưng đối phương; loại tư thế này làm anh có chút choáng đầu hoa mắt, không phải là có cảm giác đặc biệt gì, chính là áp dụng tư thế này, hơn nữa Lí Căn đang áp lên người mình, tay anh lại quần trên người cậu, hai người quả thực như đang ngã nhào trên sô pha, gắt gao ôm chặt một chỗ.

“Rất đau sao?” Đối phương nhảy bèn phát hiện ra dị trạng của anh.

“Không có việc gì.” Chu Sĩ Tranh lắc đầu thúc giục đối phương: “Tiếp tục đi.”

Trên mặt Lí Căn xuất hiện một tia vi diệu, tựa hồ đang quan sát anh, nhưng cũng không nhiều lời, áp cả người lên cơ thể anh, cũng không vội vàng di chuyển, ngón tay bắt đầu dao động vuốt ve bộ phận trưởng ngạnh, phía sau thuận theo bắt đầu thông thả động, tựa như đang thăm dò, động tác cũng không kịch liệt, nhưng trong nháy mắt, Chu Sĩ Tranh vẫn đau đến nhũn mày.

Lí Căn vẫn cẩn thận quan sát vẻ mặt anh, thấy thế tựa hồ có xu hướng dừng lại, tay Chu Sĩ Tranh đè gáy cổ đối phương, ép cậu phải cúi đầu, nhanh chóng ngậm lấy đôi môi đang định mở ra kia. Việc đã đến nước này, anh sẽ không cho phép chính mình lùi bước, cũng sẽ không cho phép Lí Căn lui bước.

Chu Sĩ Tranh ôm lấy đối phương, không ngừng hôn môi, cảm nhận được đối phương nguyên bản thông thả chuyển động đột nhiên ngừng lại, hàng chân mày càng nhũn chặt. Anh vội vàng chấm dứt nụ hôn, cảm nhận bên trong cơ thể mình nóng rực dị thường, nơi bị kéo căng quá mức đau đớn đã dần dần

có xu thế chết lặng.

“Có chuyện gì?” Anh hỏi.

“Đợi một chút.” Lí Căn thở hổn hển, trên mặt tại tăng thêm phần khó nhin, khàn giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

“Đừng đợi, nhanh lên!” Chu Sĩ Tranh vươn tay, chạm vào những giọt mồ hôi thấm ướt hai bên gò má, gần như cường ngạnh thúc giục.

Biểu hiện của Lí Căn vô cùng sẵn sóc..... loại sẵn sóc này hoàn toàn xuất phát vì đối tượng là kim chủ mà suy tính, Chu Sĩ Tranh có thể lý giải, nhưng trong thời điểm này, anh thà rằng Lí Căn như dã thú không hề lý trí, toàn bộ nghe theo yêu thích mà hành động.

Nghe anh nói như vậy, cậu do dự một chút liền tuân theo bản năng bắt đầu hành động.

Vật chôn sâu trong cơ thể bắt đầu không ngừng ma sát, đau đớn cũng rõ rệt hơn, đầu óc Chu Sĩ Tranh trống rỗng, cái gì cũng không nói nên lời, chỉ thể nương theo động tác của đối phương mà phát ra tiếng thở dốc. Bởi vì quá đau, hạ thân nguyên bản đã bắt đầu có phản ứng dần dần mềm nhũn xuống, mặt kệ Lí Căn tái vuốt ve thế nào cũng không phản ứng.

Chu Sĩ Tranh nằm trên sô pha, toàn thân đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Anh không biết, hóa ra bị tiếng vào lại đau đớn như vậy, tuy rằng trước đó đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng suy nghĩ cùng thực hành quả nhiên là hai việc khác biệt. Nam nhân trên người liên tục trều sấp, tuy rằng rõ ràng đã phóng nhẹ lực đạo nhưng mà về mặt khao khát hoàn toàn không lừa người ta được, phương thức không lạnh không nóng này không thể thỏa mãn đối phương.

Không biết qua bao lâu, Lí Căn hơi cúi người xuống, động tác đột nhiên nhanh hơn, hơi thở ồ ồ phả trên người anh, tiếp đó động tác ngừng lại; Chu Sĩ Tranh nhất thời cảm giác được một dòng chất lỏng ấm áp đặc sệt từ từ lấp đầy nơi bị tiến vào, không cần nghĩ cũng biết đó là gì.

.....cuối cùng đã xong.

Cho dù lúc ban đầu là anh đề nghị làm chuyện này, nhưng tới lúc này Chu Sĩ Tranh vẫn không thể kìm lòng được mà thở nhẹ một hơi.

Tự mình trải qua cảm giác này, anh thật sự rất khó tưởng tượng, Lí Căn rốt cuộc làm sao để cảm nhận được khoái cảm. Lúc trước cho dù không đụng chạm vào hạ thân của đối phương, khi anh tiến vào Lí Căn lại có vẻ rất có cảm giác, phảng phất như rất thích thú, Chu Sĩ Tranh thật khó có thể hiểu được.

Bất đồng với Lí Căn, khi nằm ở vị trí bên dưới, anh không cảm nhận được nhiều khoái cảm lắm, mặc dù lúc được đối phương dùng tay vuốt ve thực sự có chút cảm giác thoải mái, nhưng sau đó, bị tiến vào, loại khoái cảm này cơ hồ liền tan thành mây khói.

Nơi đó đã sớm đau đến chết lặng, cũng không biết có bị thương hay không. Bất quá, cho dù bị thương cũng trong phạm vi có thể chịu đựng được..... dù sao, đây cũng là chuyện chính anh yêu cầu.

“Sĩ Tranh.....” Tiếng nói Lí Căn từ phía trên truyền tới.

“Ân?” Anh ngẩng mặt lên.

“Anh..... có sao không.....” Đối phương có chút chần chờ hỏi.

“Không sao.” Anh nhìn đối phương, không biết có phải ảo giác hay không, anh cảm thấy trong mắt Lí Căn dường như có một tia áy náy khó cảm nhận: “Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Không chờ anh nói xong, đối phương đã lập tức nói: “Em đi lấy khăn.”

Tuy rằng đã xong, bất quá anh cũng không hỏi Lí Căn có cảm nhận thế nào, có những việc quan sát cũng có thể biết được. Đối phương tựa hồ vì anh căn bản không đạt được khoái cảm có chút không vui, chân mày nhíu chặt, vẻ mặt cũng khó miêu tả được, không giống như cao hứng, cũng không giống mất hứng, thần sắc này rất khó dùng một từ để hình dung.

Bất quá, cơ thể tuy rằng đau đớn, nhưng tựa hồ cũng không bị thương, Chu Sĩ Tranh biết điều này không khỏi thở nhẹ. Đơn giản kiểm tra qua cơ thể, Chu Sĩ Tranh một hồi chỉ trong một vài giây liền tiếp đi.

Lí Căn cầm tới một cái khăn sạch sẽ, động tác cẩn thận, vô cùng nhẹ nhàng thay anh lau chùi cơ thể, cảm nhận cơ thể ấm áp một trận, thần kinh nhanh chóng thả lỏng, Chu Sĩ Tranh nằm ngửa trên sô pha, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Cậu..... có chuyện gì vậy?”

Chu Sĩ Tranh có chút mờ mịt nhìn bốn phía, sau đó ngẩn đầu nhìn người trước mặt, có chút hoang mang hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì.”

Đối phương ngừng một chút, do dự nói: “Lúc này tôi không cần thận thấy được trên người của cậu..... đều là vết thương.”

“Không có gì.” Cậu nói.

Chu Sĩ Tranh cuối cùng cũng phát hiện ra, nơi này chính là một góc sân vận động, cách đó không xa là bể bơi, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu xuyên qua lớp cửa sổ chiếu rọi khắp nơi, cả bể bơi tràn ngập quang mang, óng ánh chói mắt. Thiếu niên trước mặt chỉ mặc một cái quần bơi, thân hình rắn chắc thon dài, còn cậu thì đang mặc đồng phục.

Cậu đột nhiên nhớ lại, chính mình đã nói dối là bị cảm mạo để không cần xuống nước trong tiết học bơi. Thật ra không phải bởi vì chán ghét bơi lội, mà vì chính mình không thể để lộ cơ thể. Nếu như cởi đồng phục ra, những vết thương trên người sẽ bị nhìn thấy; tuy rằng những miếng vết thương dờ tợn vốn cũng đã khép lại, nhưng những dấu vết vẫn còn rất rõ, nếu để thầy giáo nhìn thấy sẽ hỏi đến, sự việc sẽ không ổn.

Người trước mặt..... tên là Lí Căn.

Là chàng trai nổi tiếng nhất trong lớp, thành tích khá bình thường, nhưng về phương diện vận động lại rất nổi trội, diện mạo cũng rất khá, thực làm người ta hoan nghênh. So với cậu hoàn toàn tương phản. Thành tích của Chu Sĩ Tranh tốt lắm, nhưng hoàn toàn không có bằng hữu, tính cách cũng vô cùng hướng nội, không tham gia câu lạc bộ nào, là một người độc lai độc vãng.

Bất quá, đối phương vì cái gì lại muốn tới nói chuyện với mình? Trước đó, cho dù đã ở chung lớp hơn nửa năm, hai người căn bản cũng không nói chuyện lần nào.

Thầy giáo thể dục thổi còi, tuyên bố kết thúc lớp học, để mọi người bắt đầu tiến vào phòng tắm thay quần áo.

Chu Sĩ Tranh cảm lấy quyền sách mình mang đến, đang định rời khỏi phòng thể thao, cổ tay lại bị người bên cạnh giữ chặt.

“Ồ?”

“Chờ một chút.” Lí Căn nắm lấy cổ tay cậu, vẻ mặt có chút lo âu: “Tôi.....”

“Buông tay.” Cậu nói.

Nơi bị nắm truyền tới độ ẩm, nóng rực..... cũng thực không quen. Chu Sĩ Tranh mơ hồ có chút vô thức trừng mắt nhìn cánh tay đang nắm chặt cổ tay mình, có ý muốn rút tay về, nhưng mà, thử vài lần đều không được, khí lực đối phương so với tưởng tượng còn lớn hơn nhiều.

Cậu đành phải nhìn đối phương.

“Vết thương trên người, rốt cuộc là chuyện gì?” Lí Căn tựa hồ có chút khó mở miệng, nhưng vẫn hỏi.

“Không phải chuyện của cậu.” Cậu lạnh nhạt đáp.

Đây là tình cảnh hai người họ lần đầu tiên nói chuyện với nhau.

Sau đó Lí Căn dường như có hứng thú với cậu, hờ hờ ra là đến tìm cậu nói chuyện, ngẫu nhiên sẽ dùng ánh mắt hoang mang đánh giá cậu. Cho dù lúc đầu cũng không tình nguyện nhưng dần dần cậu cũng bắt đầu quen thuộc người này, nhiều lúc nói tới vết thương trên người cũng không còn e sợ như lúc trước nữa, thậm chí còn thản nhiên nói cho Lí Căn biết, những vết thương đó là do cha mình gây ra.

“Bạo lực gia đình?” Lần đầu nghe thấy chuyện này, đối phương rõ ràng thực kinh ngạc.

“Ừ.” Cậu bình tĩnh nói: “Ông ấy thường uống rượu, sau khi về nhà chuyện tiếp theo chính là đánh tôi, bất quá hiện giờ cũng không còn việc gì, cha mẹ tôi đã li dị.”

Cậu cũng không nói nhiều, kỳ thật cậu có thể lý giải được hành vi của cha. Cha làm việc trong một công ty lớn, áp lực rất nhiều, cạnh tranh cũng kịch liệt, ngoài thời gian làm việc ông thường uống rượu ở ngoài, hoặc dùng bạo lực gia đình để phát tiết áp lực; chuyện này có thể lý giải được, thói quen bị đánh đập đau đớn dần dần cũng trở nên chết lặng, ngay cả khi cậu nghĩ những ngày như vậy sẽ còn tiếp diễn, thì mẹ cậu trở về sau nhiều năm làm việc ở nước ngoài cuối cùng cũng phát hiện chuyện này, lập tức đưa ra yêu cầu li hôn.

Sau khi mình nói ra bí mật này, không biết vì sao, ánh mắt Lí Căn nhìn cậu có sự thay đổi. Loại ánh mắt này thoát nhìn hoàn toàn không giống như đang nhìn một người bạn cùng lớp, càng giống như đang nhìn một động vật nhỏ vô cùng đáng thương, có triu mến, cũng có thương hại.

Kỳ dị chính là, Chu Sĩ Tranh cũng không chán ghét ánh mắt này.

Kỳ thật cậu cũng không sợ hãi người cha luôn gây ra bạo lực gia đình, ngược lại càng cảm thấy người cha không thể khống chế bản thân của mình càng thêm đáng thương, trên thực tế cậu cũng không yếu ớt như người khác tưởng tượng. Chính là, việc này không có ai biết tới, nhưng Lí Căn hiểu lắm cậu, xem cậu như một khối thủy tinh mong manh dễ vỡ, cậu cũng không muốn đem sự thật nói ra.

Nếu cậu nói thật, Lí Căn đại khái cũng không còn thân cận cậu như vậy nữa đi.

Chính là, cậu không muốn mất đi đối phương, thậm chí còn luyện tiết âm áp đối phương cho mình.

Tuy rằng lúc đầu đúng là đối phương chủ động nói chuyện với cậu, nhưng mà sau khi nhận thức một thời gian, Chu Sĩ Tranh cũng dần dần tập thành thói quen có người khác tồn tại bên cạnh, thậm chí dần dần có chút ý lại đối phương, đây là chuyện làm cậu rất bất ngờ.

Mới đầu đại khái chỉ là ý lại, sau đó loại cảm giác này dần dần thay đổi, trở nên u tối hơn, rồi đến một ngày, cậu thích Lí Căn.

Sau khi cậu nhận ra điều này, tất cả đều diễn ra như bình thường, Lí Căn vẫn tươi cười đến tìm cậu, hai người cùng nhau đi ăn cơm trưa, tan học cùng nhau chơi bóng; nhưng mà Chu Sĩ Tranh hiểu rất rõ, tuy rằng cậu đã từng nhiều lần muốn tự lừa mình dối người, nhưng kỳ thật tất cả đã không còn giống lúc trước.

Cũng trong thời điểm này, Chu Sĩ Tranh bắt đầu có thay đổi.

Sự thay đổi này bắt đầu từ một chuyện nhỏ, trong lớp có một cậu trai rất huyền não hoạt bát, một ngày nọ tan học cậu bạn vẫn tiếp tục dây dưa với Lí Căn, mà Lí Căn cùng đối phương đùa giỡn vô cùng vui vẻ. Chu Sĩ Tranh đứng từ phía xa xa nhìn bọn họ, vẻ mặt bình tĩnh gần như cứng ngắc, không hề chú ý được nắm tay mình đã siết lại thật chặt.

Thừa dịp mọi người chuyển lớp qua phòng thể thao, Chu Sĩ Tranh tùy tay lấy vở bài tập của cậu trai kia ném vào xe rác ở phía sau trường, tiếp đó vội vàng chạy tới sân thể thao. Cậu nhớ rõ rằng ngày đó phải nộp vở bài tập cho thầy giáo kiểm tra, cậu học sinh kia tìm không thấy vở của mình đành phải chạy đi mua một quyển mới, thừa dịp lúc lên lớp buổi chiều mà sức đầu mề trán sao chép bài tập mọi người hào hứng cho mượn.

Chỉ một hành động nhỏ nhỏ đó của mình đã làm đối phương bối rối như vậy, Chu Sĩ Tranh còn thiếu niên không khỏi có chút đắc ý trong lòng, vui sướng khi người gặp họa.

Từ sau lần đó, một khi có ai đó quá mức thân cận với Lí Căn, Chu Sĩ Tranh sẽ nhịn không được mà làm vài hành động trả thù nho nhỏ, mới đầu chỉ là một vài trò đùa dai, nhưng về sau mức độ ngày càng nghiêm trọng hơn. Có một lần, Chu Sĩ Tranh biết được một cô gái trong lớp tỏ tình với Lí Căn, lừa giận trong lòng cậu lập tức bùng lên, khi hồi phục lại tinh thần mới phát hiện ra chính mình thừa dịp lúc phòng học không có ai đã dùng dao rọc giấy rạch nát mọi thứ trên bàn học của cô gái.

Cậu giấu dao đi, vội vàng bỏ chạy, trong đáy lòng tràn ngập nôn nóng cùng khủng hoảng.

Chu Sĩ Tranh không biết chính mình rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cậu biết chính mình rõ ràng luôn rất lý trí, vì cái gì..... cậu cảm thấy chính mình đang dần dần mất đi khống chế?

Đối với sự bàng hoàng và lo âu của cậu, Lí Căn hoàn toàn không hay biết gì cả, hai người vẫn giống như lúc trước, mỗi ngày ở cùng nhau, Chu Sĩ Tranh sau khi phát hiện được dị thường của mình bắt đầu tự học cách khống chế tình tự của mình, cho dù có ai đó thân cận Lí Căn, thậm chí tỏ tình, cậu cũng chỉ có thể cố gắng tự áp chế cảm giác bất mãn cùng phẫn nộ.

Tựa như phụ thân mất đi khống chế mà có hành vi bạo lực đối với cậu, cậu đã tiến vào tình trạng dần mất đi khống chế, trở nên ngày càng kỳ quái. Lí Căn cái gì cũng không biết, nhưng nếu có thể, cậu muốn đem tất cả mọi việc nói cho đối phương biết..... sự nôn nóng, sự bất an, còn có bất lực..... nhưng mà, cái gì Chu Sĩ Tranh cũng không thể nói ra.

Một khi nhìn thấy đối phương tươi cười, cậu có cảm giác chính mình đang chìm trong ảo giác.

Lí Căn là một người vừa ôn hòa lại cởi mở, cho dù đối đãi với người xa lạ vẫn luôn lịch sự lễ phép, nếu cho cậu ta biết tất cả những việc xảy ra trong lớp là do mình làm, cậu ta sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn mình? Mỗi lần nghĩ tới đây cậu liền không thể nói được gì.

Chu Sĩ Tranh lúc đó chỉ nghĩ mình cần phải dấu đi sự việc này, đồng thời phải duy trì vẻ ngoài giả dối, như vậy Lí Căn sẽ không phát hiện được gì. Nhưng mà, những điều cậu nghĩ thật sự vô cùng tốt đẹp, nhưng thực tế không thuận lợi như tưởng tượng.

Vào một ngày vô cùng đẹp trời, cô gái đáng yêu nhất lớp học tỏ tình với Lí Căn.

Chu Sĩ Tranh vốn tưởng rằng đối phương sẽ giống như bình thường, cự tuyệt cô gái kia, nhưng mà sau khi nhận được lời thú nhận đó, Lí Căn có chút xấu hổ kể lại chuyện này cho cậu nghe, sắc mặt thậm chí còn có chút ửng đỏ, khóe mắt cùng đuôi chân mày tràn ngập ý cười.

“Cậu thích cô ta?” Chu Sĩ Tranh bình tĩnh hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Đối phương lắc đầu, nhưng về mặt lại lộ ra một tia khao khát: “Có thể đi, bộ dáng cô ấy thực đáng yêu, nếu kết giao với cô ấy có lẽ cũng không tệ.”

“VẬY CẬU.....NÓI THẾ NÀO?”

“TÔI CHƯA NÓI GÌ CẢ.” LÍ CẦN CÓ CHÚT NGỰNG NGỪNG KHẼ CƯỜI MỘT CHÚT: “CÔ ẤY NÓI KHÔNG VỘI, LÚC NGHỈ ĐÔNG CÓ THỂ GẶP MẶT, LÚC ĐÓ TRẢ LỜI CŨNG KHÔNG MUỐN.”

NGHE THẤY NHỮNG CÂU NÓI CUỐI CÙNG KIA, TRONG ĐẦU CHU SĨ TRANH CHỈ CÒN MỘT MẢNH HỒN ĐỘN, CẬU CHỈ CẢM NHẬN ĐƯỢC NHỮNG GÌ MÌNH CỐ GẮNG DUY TRÌ TỚI NAY.... CUỐI CÙNG ĐÃ BỊ CẮT ĐỨT.

CẬU KHÉP LẠI QUYỀN SÁCH TRÊN TAY, MỈM CƯỜI NÓI: “CUỐI TUẦN NÀY ĐÃ BẮT ĐẦU KỲ NGHỈ ĐÔNG, CÓ MUỐN TỚI NHÀ TÔI Ở VÀI NGÀY KHÔNG? MẸ TÔI LẠI XUẤT NGOẠI, TRONG NHÀ CHỈ CÒN MÌNH TÔI THÔI.”

“ĐƯỢC.” LÍ CẦN CÓ CHÚT BẤT NGỜ, BẮT QUÁ VẪN VUI VÈ MỈM CƯỜI.

SAU KHI TAN HỌC QUAY VỀ NHÀ, CHU SĨ TRANH ĐI MUA MỘT VẢI THỨ, LÀ NHỮNG DỤNG CỤ CẬU DỰ ĐOÁN SẼ DÙNG TỚI, NGAY CẢ TỦ LẠNH CŨNG NHÉT ĐẦY THỨC ĂN. TRONG CĂN NHÀ TRỐNG RỖNG CHỈ CÓ MỘT MÌNH CẬU, CHU SĨ TRANH CHƯA BAO GỜ CẢM THẤY MAY MẮN NHƯ VẬY, MẸ BƠI VÌ CÔNG VIỆC MÀ NHIỀU NĂM KHÔNG CÓ MẶT Ở NHÀ.

TRONG NHÀ CHỈ CÓ MỘT MÌNH CHU SĨ TRANH..... NÀY Ý TƯ CHÍNH LÀ, MỘT KHI LÍ CẦN BƯỚC VÀO CĂN NHÀ NÀY, SẼ KHÔNG THỂ GẶP GỠ BẤT CỨ AI NGOẠI TRỪ CẬU. CẬU MỘT MỰC PHẢN KHÁNG LẠI KẾ HOẠCH TRONG ĐẦU, ĐẾN KHI CÓ ĐƯỢC QUYẾT ĐỊNH SAU CÙNG, NHỊP ĐẬP TRÁI TIM CŨNG NGÀY CÀNG DỒN ĐẬP HƠN.

CẬU THỰC KHẨN TRƯƠNG, NHƯNG ĐỒNG THỜI CŨNG THỰC PHẦN KHỎI.

MỘT TUẦN SAU, SÁNG SỚM NGÀY BẮT ĐẦU KỲ NGHỈ ĐÔNG, CHUÔNG CỬA VANG LÊN, CHU SĨ TRANH RA MỞ CỬA, GIỐNG NHƯ THỰC CHỜ MONG BẠN HỮU ĐẾN CHƠI NHÀ, NHÌN THIẾU NIÊN TRƯỚC MẶT, CẬU NỖ NỤ CƯỜI SÁNG SUSA HIẾM THẤY.

NHỮNG CHUYỆN XẢY RA SAU ĐÓ, CHU SĨ TRANH RẤT HIẾM KHI HỒI THƯỜNG LẠI, BƠI VÌ ĐÓ CŨNG KHÔNG PHẢI NHỮNG KÝ ỨC TỐT ĐẸP GÌ.

KHÔNG HỀ CÓ LÍ DO GÌ BỊ NHÓT TRONG PHÒNG VÀI NGÀY, LÍ CẦN CUỐI CÙNG CŨNG Ý THỨC ĐƯỢC CHU SĨ TRANH KHÔNG PHẢI ĐANG NÓI GIỜN, ÁNH MẮT HOANG MANG KHÓ HIỂU LÚC ĐẦU DẪN TRỞ NÊN PHẦN NỘ CÙNG OÁN HẬN, BƠI VÌ TÌNH THẦN BỊ BUỘT CHẶT, CẢ NGƯỜI TIÊU TỤY ĐI VÀI PHẦN, BỘ DẠNG CŨNG KHÔNG CÒN SÁNG SUSA NHƯ NGUYÊN BẢN.

RÕ RÀNG CHỈ CÓ BỌN HỌ Ở MỘT CHỖ, CHU SĨ TRANH VỐN NÊN CAO HỨNG MỚI ĐÚNG, CHÍNH LÀ LÍ CẦN KHÔNG CÒN DỪNG ÁNH MẮT THƯƠNG HẠI NHƯ TRONG QUÁ KHỨ NHÌN CẬU NỮA; THAY VÀO ĐÓ CHÍNH LÀ LOẠI TẦM MẮT HỒN LỘN KÈM THEO SỢ HÃI.

CHU SĨ TRANH XÍCH CHÂN TAY CỦA ĐỐI PHƯƠNG BẰNG LOẠI CỒNG TAY TÌNH THÚ MÌNH MUA ĐƯỢC, ĐỂ LÍ CẦN KHÔNG THỂ ĐỘNG ĐÂY, CHỈ CÓ THỂ NẪM TRONG PHÒNG CẬU, MỖI NGÀY TỰ MÌNH UY COM, THẬM CHỈ GIÚP CẬU TA TẮM RỬA, THÁI ĐỘ SO VỚI QUÁ KHỨ HOÀN TOÀN BẤT ĐỒNG, MỘT NGƯỜI BÌNH THƯỜNG LUÔN CƯỜI ĐUA VUI VÈ, TRONG TRƯỜNG HỢP NÀY, LÍ CẦN DẪN DẪN TRỞ NÊN TRẦM MẶC, ĐỜ ĐẦN, VÀI LẦN CÓ Ý ĐỒ TRỎN THOÁT ĐỀU THẤT BẠI, LẠI CÀNG KHÔNG MUỐN NÓI CHUYỆN.

ĐỐI PHƯƠNG NHƯ VẬY, GIỐNG NHƯ LÀ MỘT ĐỘ VẬT NÀO ĐÓ KHOÁT LÓP DA LÍ CẦN, HOÀN TOÀN KHÔNG CÓ GÌ TƯƠNG TỰ LÍ CẦN MÀ CẬU QUEN BIẾT.

CHU SĨ TRANH SUY NGHĨ CẨN THẬN XEM MÌNH CÓ NÊN ĐỂ ĐỐI PHƯƠNG CHẠY ĐI.

KỶ THẬT NHÓT ĐỐI PHƯƠNG MẤY NGÀY NAY, NHƯNG CÁI GÌ CHU SĨ TRANH CŨNG CHƯA LÀM, CHO DÙ RẤT MUỐN CHẠM VÀO ĐỐI PHƯƠNG, NHƯNG MÀ CẨN THẬN NGHĨ LẠI, CHÍNH MÌNH HÀNH ĐỘNG CỨ NHƯ MỘT TÊN BIẾN THÁI, LÍ CẦN CŨNG THỰC CHÁN GHÉT CẬU, DƯỚI TÌNH HUỐNG NHƯ VẬY CẬU CŨNG KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG NHẬN ĐƯỢC PHẢN ỨNG TÍCH CỰC GÌ.

NGAY CẢ NHƯ VẬY, TỪ ĐẦU ĐẾN CUỐI, CẬU ĐỀU KHÔNG NÓI CHO LÍ CẦN BIẾT NGUYÊN NHÂN. SAU ĐÓ CẬU THẢ LÍ CẦN, CẢ KỲ NGHỈ ĐÔNG, HAI NGƯỜI KHÔNG GẶP LẠI LẦN NÀO NỮA.

SAU KHI KHAI GIẢNG, LÍ CẦN XEM CẬU NHƯ NHÌN KHÔNG THẤY, TUY RẰNG CHU SĨ TRANH PHÁT HIỆN ĐỐI PHƯƠNG THÌNH THOẢNG SẼ DỪNG ÁNH MẮT DÒ XÉT NHÌN MÌNH, NHƯNG MỘT KHI ÁNH MẮT HAI NGƯỜI CHẠM VÀO NHAU, LÍ CẦN SẼ LÀM RA BỘ DÁNG KHÔNG CÓ VIỆC GÌ, TRẦN ĐỊNH NHÌN SANG HƯỚNG KHÁC.

KỶ QUÁI NHẤT CHÍNH LÀ, LÍ CẦN HÌNH NHƯ KHÔNG HỀ ĐEM CHUYỆN XẢY RA TRONG KỲ NGHỈ ĐÔNG KỂ CHO BẤT LUẬN KÈ NÀO. TUY RẰNG CÓ CHÚT NGHĨ HOẶC VỀ CHUYỆN NÀY, NHƯNG CẬU CŨNG KHÔNG NGHĨ NHIỀU.

SAU KHAI GIẢNG MỘT THỜI GIAN, MỘT NGÀY NỌ, CẬU GẶP LÍ CẦN Ở SÂN THƯỢNG, ĐÓ LÀ NƠI TRƯỚC KIA BỌN HỌ THƯỜNG XUYÊN LUI TỚI, CHÍNH LÀ SAU KÌ NGHỈ ĐÔNG, KHÔNG BAO GỜ..... NHÌN THẤY LÍ CẦN LÊN ĐÂY NỮA; TRONG KHOẢNG THỜI GIAN NGẮN ĐỘT NGỘT NHÌN THẤY ĐỐI PHƯƠNG, CHO DÙ ĐẠI KHÁI CÓ LẼ LÀ ĐỐI PHƯƠNG MUỐN NÓI CHUYỆN RÕ RÀNG VỚI CẬU MÀ THÔI, NHƯNG CHU SĨ TRANH NHỊN KHÔNG ĐƯỢC CÓ CHÚT KÍCH ĐỘNG.

CẬU NHỊN KHÔNG ĐƯỢC XÚC ĐỘNG DĂNG LÊN TRONG LÒNG MÌNH, MẠNH MẼ HỒN ĐỐI PHƯƠNG. KHÔNG NGỜ CHÍNH LÀ, CẢNH BỌN HỌ HỒN MÔI LẠI BỊ CHỤP ĐƯỢC, SAU ĐÓ ĐƯỢC CÔNG BỐ, TRONG THỜI GIAN NGẮN TẤT CẢ MỌI NGƯỜI TRONG TRƯỜNG ĐỀU BIẾT TỚI CHUYỆN NÀY, SAU ĐÓ LÍ CẦN CHUYỂN TRƯỜNG, BỌN HỌ TỪ LÚC ĐÓ CŨNG ĐẶT DẤU CHẤM HẾT.

SAU ĐÓ, QUA MỘT KHOẢNG THỜI GIAN THẬT DÀI, CHU SĨ TRANH THOÁT KHỎI TRẠNG THÁI KHÔNG THỂ KHỐNG CHẾ ĐƯỢC BẢN THÂN, CŨNG DẦN DẦN KHÔI PHỤC BÌNH TĨNH LÝ TRÍ NGUYÊN BẢN. CHO DÙ MUỐN ĐƯỢC GẶP ĐỐI PHƯƠNG MỘT LẦN NỮA, MUỐN ĐƯỢC NÓI CHUYỆN, ĐƯỢC CHẠM VÀO ĐỐI PHƯƠNG, NHƯNG CẬU CŨNG KHÔNG LÀM NHƯ VẬY, THAY VÀO ĐÓ CẬU QUYẾT ĐỊNH CHỌN LỰA DỪNG THỜI GIAN GIÚP MÌNH QUÊN ĐI NGƯỜI KIA.

NHƯNG MÀ, AI CŨNG KHÔNG THỂ NGỜ ĐƯỢC, RẤT NHIỀU NĂM SAU KHI CHIA CẮT, BỌN HỌ LẠI CÓ MỘT NGÀY GẶP LẠI NHAU.

Lí Căn thay đổi rất nhiều, thậm chí còn không nhớ rõ cậu.

Biết được trong trí nhớ đối phương không hề có sự hiện diện của mình, Chu Sĩ Tranh quả thực đã thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo trong lòng tuy thả lỏng nhưng cảm giác thất vọng vẫn mạnh mẽ trào lên. Rõ ràng đã giam cầm cậu, cường hôn cậu, nhưng căn bản không lưu lại tí dấu vết nào trong trí nhớ đối phương, đối với người kia mà nói, cậu căn bản không có tí quan trọng nào trong lòng Lí Căn.

Dù sao, đối phương cũng không thích cậu. Chỉ cần quên hết những trí nhớ không tốt, đây cũng chính là những điều thực tự nhiên.

*****phân cách của cáo [từ khúc này xưng hô quay về như cũ]*****

“Sĩ Tranh?”

Tựa hồ có người đang gọi tên anh.

Mơ màng mở mắt ra, Chu Sĩ Tranh nhìn qua, ngoài cửa sổ là một mảnh hắc ám, đã tối rồi. Nghe thấy hương vị thức ăn, anh miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đứng dậy, lúc này mới phát hiện chính mình hóa ra đang ngủ trên sô pha, còn là ngủ một hơi đến tận tối mịt.

Nhớ lại những chuyện xảy ra trước đó, anh đột nhiên cảm nhận thất lưng và chân mình truyền đến từng cơn đau đớn khó có thể xem nhẹ, mà nơi khó mở miệng kia cũng ần ần đau.

Anh nâng mắt lên, phát hiện Lí Căn đã mang thức ăn dọn đến trên bàn trà, còn đang bận rộn múc một chén cháo nóng cho anh, động tác vô cùng thuần thục, bộ dáng như một bà chủ gia đình.

“Tĩnh rồi?” Đối phương ngẩng đầu lên hỏi, lộ ra mỉm cười: “Đến, ăn cơm thôi.”

Chu Sĩ Tranh gật đầu, tiếp nhận bát đĩa, chậm chậm ăn bữa tối, ăn được một nửa anh đột nhiên phát hiện ra mắt cá chân mình đã được băng lại, nhất thời có chút kinh ngạc.

Nghỉ ngơi một tuần, vết sưng nguyên bản đã sớm biến mất, chỉ là khi đi lại có chút đau, khi tái khám bác sĩ nói tình trạng khôi phục rất tốt, nhưng vẫn nên tiếp tục bôi thuốc; nhớ lại chuyện tình hai người làm ở sô pha, có lẽ lúc đó làm lệch băng gạc, đại khái là Lí Căn thay băng cho anh đi.

Ăn xong bữa tối, Chu Sĩ Tranh đứng lên trở lại thư phòng.

Bởi vì cơ thể đau nhức, anh thật sự không thể tập trung tinh thần, miễn cưỡng nhìn được vài tờ liền khép sách lại, cả người dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc tắm, Chu Sĩ Tranh phát hiện trên người còn dấu vết Lí Căn lưu lại lúc trưa, không khỏi sờ soạng vài cái, không phải rất đau đớn, nhưng chỉ vì trên người anh rất ít khi xuất hiện những vết này, nhìn thấy quả thật có cảm giác rất mới lạ. Sau khi tắm xong, anh trở lại phòng, phát hiện Lí Căn đang xem một bộ phim truyền hình nhàm chán.

“Sĩ Tranh.....”

“Có chuyện gì.”

Chu Sĩ Tranh ngồi xuống mép giường, đang định lấy khăn lau tóc, thì có cái gì đó mềm mại trườn lên đầu. Động tác nam nhân vô cùng dịu dàng thay anh lau chà mái tóc ướt, đối phương chủ động như vậy, Chu Sĩ Tranh cũng không khước từ, liền ngồi im một chỗ, tùy ý Lí Căn bài bố.

Lau tóc xong, Chu Sĩ Tranh tựa vào đầu giường, chốc chút buồn ngủ, chợt nghe đối phương nói: “Em giúp anh bôi thuốc.”

Anh nghĩ Lí Căn muốn thay anh đổi thuốc ở mắt cá chân, theo bản năng đưa chân bị thương qua, không ngờ, Lí Căn lại vươn tay tới, cời bỏ nút thắt trên áo tắm của anh.

“Em định làm gì.” Chu Sĩ Tranh chụp lấy tay đối phương, bình tĩnh hỏi.

“Bôi thuốc cho anh.” Lí Căn ung dung quơ quơ lọ thuốc mỡ trên tay.

Nhìn dòng chữ nhỏ xíu trên bao bì lọ thuốc, Chu Sĩ Tranh trong phút chốc có chút mất tự nhiên, không phải ngượng ngùng mà là cảm thấy có chút xấu hổ. Sau buổi trưa đó bọn họ đều không nhắc tới chuyện kia, không ngờ không phải Lí Căn không muốn đề cập tới, chỉ là đang chờ thời cơ.

“Không cần.....” Chu Sĩ Tranh dời tầm mắt qua hướng khác.

Lí Căn không trả lời, vẫn bình tĩnh nhìn anh.

Qua một đoạn thời gian dài trầm mặc, Chu Sĩ Tranh buông lỏng tay, thờ dài một hơi trong lòng. Quả nhiên, Lí Căn lập tức nhận ra ám chỉ, lập tức mở áo khoát, quét một ít thuốc mỡ lên đầu ngón tay, xoa nhẹ vài cái lên bộ vị khó nói, sau đó bắt đầu tiến vào trong.

Có lẽ vì thuốc mỡ nên ngón tay tiến vào cũng không quá khô khốc, cảm nhận nơi đó bị dị vật tiến vào, Chu Sĩ Tranh vẫn không quen, cơ thể không khỏi căng cứng.

“Thả lỏng một chút.” Đối phương ôn nhu nhẹ giọng nói.

Những lời này, lúc giữa trưa hình như cũng nghe qua, Chu Sĩ Tranh đột nhiên nhớ lại những chuyện xảy ra khi đó, trong khoảng thời gian ngắn, cả người càng thêm không được tự nhiên. Vô luận thế nào, anh vẫn không có biện pháp làm quen với cảm giác bị đụng chạm ở nơi đó, cho dù là ngón tay cũng khó tiếp nhận được.

Ngón tay thon dài chậm rãi tiến sâu vào bên trong, nơi đó vẫn còn lưu lại dấu vết bị kéo căng lúc trước, không khỏi có chút đau đớn; Chu Sĩ Tranh cắn răng, cảm nhận ngón tay đối phương không ngừng vuốt nhẹ da thịt mẫn cảm bên trong, dường như có chút cố gắng ma xát.

Sau một lúc lâu, không biết Lí Căn chạm tới nơi nào làm Chu Sĩ Tranh chấn động cả người.

“Rất đau sao?”

Anh do dự một chút, lắc lắc đầu.

Lí Căn liếc mắt một cái, ngón tay lại tiếp tục ma xát một chỗ, phảng phất như đang xác nhận cảm xúc của anh, Chu Sĩ Tranh nhìn không được hừ nhẹ một tiếng, trong cơ thể truyền đến một cỗ tê dại vô cùng quỷ dị, nơi bị Lí Căn chạm tới dường như hoàn toàn quên đi tàn dư đau đớn trước đó, tràn ngập khoái cảm kỳ dị, anh ngừng một chút, khàn khàn nói: “Đủ rồi.”

“Chờ một chút.” Đối phương làm lơ không thêm để ý tới lời anh.

“Em . . . . .”

Chu Sĩ Tranh rút cuộc không nói nên lời.

Nguyên nhân chính là vì Lí Căn đã cúi xuống, ngậm lấy tính khí của anh, ôn nhu liếm mát, ý đồ rõ ràng là đang lấy lòng anh. Cho dù chưa có phản ứng sinh lý rõ ràng, nhưng nơi mẫn cảm bị đối đãi như vậy, vẫn như trước sinh ra cảm xúc sung sướng.

“Thực xin lỗi, lúc trưa . . . . em rất thô bạo.” Lí Căn nhả ra, dùng mặt cọ cọ tính khí đã bán ngạnh, mang theo chút áy náy nói: “Cũng làm anh không cảm thấy thoải mái . . . . thật, thật có lỗi.”

Cậu vừa nói chuyện, một bên dùng bàn tay không chịu nhàn rồi ma xát vỗ về phần gốc của tính khí, Chu Sĩ Tranh cảm giác một trận khoái cảm mãnh liệt bùng lên, cơ thể cũng dần nóng lên, cảm giác khoái cảm phảng phất lúc trưa bởi vì đau đớn mà gián đoạn một lần nữa bùng cháy, tốc độ tình dục bị khơi gợi nhanh kinh người.

Chu Sĩ Tranh không cự tuyệt.

Cũng không phải không có lí do cự tuyệt, mà bởi vì Lí Căn tựa hồ không có ý nguyện hỏi ý anh, bằng không, vừa nãy lúc anh bảo đủ rồi, đối phương hẳn đã dừng tay. Hơn nữa, về mặt đối phương cười mỉm nằm úp sấp giữa hai chân mình, vô cùng phiếm tình liếm hạ thân mình, Chu Sĩ Tranh xác định, chính mình không đủ khí lực để đẩy cậu ra.

“Một lần là đủ rồi . . . . .” Lí Căn thì thào, một lần nữa ngậm lấy bộ vị đã đứng thẳng, dùng đầu lưỡi và khoan miệng thuần thực liếm mát.

Kỹ thuật thuần thực như vậy rốt cuộc là theo ai học, kỹ xảo của đầu lưỡi rốt cuộc làm sao luyện được, Chu Sĩ Tranh kỳ thực rất để ý những vấn đề này, nhưng khoái cảm hết lần này tới lần khác ập tới, anh chỉ có thể theo đuổi hành động của đối phương, vất vấn đề này ra sau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chu Sĩ Tranh đưa ra đề nghị như vậy, Lí Căn cũng không thể nào đoán trước được. Cậu cũng không nghĩ Chu Sĩ Tranh có thói quen nằm dưới, cũng không cảm nhận được đối phương sẽ thích cảm giác đau đớn xen lẫn khoái cảm khi bị tiến vào; sau đó chuyện xảy ra cũng chứng minh suy nghĩ của cậu, Chu Sĩ Tranh rõ ràng không thể thích ứng được cảm giác bị tiến vào, thậm chí còn cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng dù vậy lại vẫn muốn cậu tiếp tục làm.

Mới đầu Lí Căn vẫn rất kiên nhẫn, nhưng về sau, không biết vì cái gì, dần dần cậu liền không thể khống chế được.

Đại khái là vì vẻ mặt của Chu Sĩ Tranh đã hoàn toàn cuốn hút lấy cậu đi, trong nháy mắt, Lí Căn hoàn toàn quên mất đây là công việc, còn Chu Sĩ Tranh là kim chủ, hoàn toàn dựa theo phương thức mình thích mà tiến hành, thế là chiếm được hậu quả gì cậu có thể tưởng tượng, cậu đã quên đi việc cần phải

làm Chu Sĩ Tranh cảm thấy vui sướng, đôi phương căn bản hoàn toàn không đạt được khoái cảm.

Chính mình quả thực rất thất trách.

Cậu luôn tự xưng là chuyên nghiệp, lại không ngờ bởi vì nhất thời không thể khống chế mà gây ra kết quả như vậy. Lúc Chu Sĩ Tranh mê man nằm trên sofa, cậu đã tự kiểm điểm mình; có lẽ vì chính mình và đối phương ở chung một chỗ, lại biết đối phương đại khái có hảo cảm với mình, làm cậu thả lỏng quá mức nên mới làm hỏng công việc.

Vì thế, cậu suy nghĩ, cảm thấy chính mình nên làm gì đó, cứ vậy lại thất trách lúc trưa.

Lí Căn ngậm lấy tính khí đối phương, dùng hết khả năng ngậm đến nơi sâu nhất, dùng đầu lưỡi không ngừng ma sát bộ yếu ớt vô cùng miễn cảm lại đang đứng thẳng kia; đối tượng được cậu hầu hạ phát ra một tiếng thờ đóc, ngón tay cũng bất giác túm lấy tóc cậu, cũng không biết là muốn đẩy cậu ra hay muốn để cậu nuốt vào càng sâu hơn.

Trong miệng truyền ra một ít mùi vị thân nhiên, Lí Căn cũng không để ý, ngược lại càng đưa đầu lưỡi cọ sát phần đỉnh vài cái, cơ hồ cùng lúc đó, nơi đó lại càng tràn ra nhiều dịch lỏng hơn.

Lí Căn nhả thứ to lớn kia ra, dùng đầu lưỡi liếm láp, tay kia thì quét thuốc mỡ, tiếp tục dò xét tiến vào bên trong cơ thể Chu Sĩ Tranh, thậm chí có lúc vô ý chuyển động, ý đồ gây ra càng nhiều cảm giác cho đối phương hơn.

“Lí Căn.....” Hô hấp Chu Sĩ Tranh ngày càng dồn dập.

Hai từ này gắng gượng bật ra từ hai khớp hàm

“Àn?” Cậu tùy ý lên tiếng.

“Đủ rồi, dừng lại.”

“Em sẽ cho anh thoải mái.” Hô một đằng cậu trả lời một nẻo.

“Em.....”

Lí Căn đứng dậy, rút ra ngón tay đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể đối phương ra, Chu Sĩ Tranh để lộ gương mặt có chút hoang mang, nhưng mà, trong nháy mắt tiếp theo, Lí Căn rút ra một cái cà vạt che mắt đối phương lại.

“Không cần sợ.” Phát hiện đối phương hơi cứng đờ, cậu vội vàng nói.

“Tôi không có.” Nói tới đây, giọng điệu của Chu Sĩ Tranh đã có chút bất đắc dĩ.

Nhận ra đối phương lại một lần nữa thỏa hiệp với mình, Lí Căn kìm không được nhếch khóe môi. Lúc đầu gặp mặt, cậu nghĩ Chu Sĩ Tranh là một người tính tình lạnh nhạt, nhưng không ngờ đối phương lúc trên giường kỳ thực rất nhiệt tình, nhưng mà không kinh thân bách chiến như cậu tưởng tượng, thậm chí còn vì một vài cử chỉ mờ ám của cậu mà có chút mất tự nhiên.....

Tuy rằng có nhiều điểm khác biệt khi mới gặp nhau, nhưng có lẽ bởi vì đối phương có hảo cảm với cậu nên cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp; rõ ràng Chu Sĩ Tranh nhìn thế nào cũng không giống một người dễ dàng chịu thỏa hiệp, tính tình này nếu tỉ mỉ quan sát trong sinh hoạt cũng có thể nhìn ra.

Có lẽ, người này so với trong tưởng tượng của cậu còn thú vị hơn.

Thuận lợi bịt chặt hai mắt đối phương xong, Lí Căn tiếp tục chuyện tình dang dở lúc này, hôn lên môi đối phương, môi lưỡi giao hòa cùng một chỗ có thể cảm nhận được Chu Sĩ Tranh đã hơi thả lỏng một chút, nụ hôn của cậu cũng dần dần trượt xuống, trở lại nơi mới này mình vừa ngậm vào thật sâu, một lần nữa bắt đầu ngậm lấy chậm chậm mút vào liếm láp.

Tay kia cũng không chút nhàn rỗi, thuận theo lớp thuốc mỡ lúc này, một lần nữa để ngón tay tiến vào cơ thể đối phương, ma sát thật nhẹ, một lúc sau, không biết đụng phải nơi nào, Chu Sĩ Tranh đột nhiên hơi hé môi, tựa hồ có chút khác thường.

Bởi vì đôi mắt đối phương bị che khuất, Lí Căn không thể thấy được nhiều cảm xúc, bất quá loại phản ứng này xem ra cũng không giống như đang khó chịu.

Cậu hơi mỉm cười một chút, thử xoa nhẹ vài cái ở nơi vừa chạm vào khi nãy, cơ đùi Chu Sĩ Tranh thoáng chốc căng cứng, trong miệng cũng phát ra tiếng thờ đóc bất đồng ngày thường.

Nhìn tính khí vẫn còn rất cứng rắn, Lí Căn dứt khoát hé miệng, cúi thân mình càng thấp hơn, ngậm lấy hai túi da căng tròn bên dưới tính khí, dùng sức mút vào, Chu Sĩ Tranh rõ ràng không có sức chống cự lại hành vi này, chỉ khẽ hút một chút đã làm đỉnh đầu tính khí anh hoàn toàn ướt đẫm.

“Nơi này đã ướt sũng cả rồi.....” Cậu dùng đầu ngón tay khều nhẹ lỗ nhỏ miễn cảm, giống như đang giễu cợt.

Chu Sĩ Tranh cắn răng, cái gì cũng không nói, nhưng Lí Căn rất nhanh phát hiện ra hai lỗ tai của đối phương đã hơi ửng đỏ, cũng không biết là thẹn thùng hay xấu hổ tạo thành. Rõ ràng là một nam nhân ba mươi tuổi, trong những hoàn cảnh không tất yếu vẫn luôn biểu hiện xấu hổ, thật sự là..... thật

là.....

Thật là cái gì?

Lí Cẩn hơi ngần ra một chút, phát hiện chính mình tựa hồ cũng không biết nên hình dung thế nào.

“Đừng đùa.” Chu Sĩ Tranh khàn giọng bắt lực nói.

Lí Cẩn không trả lời, dùng hành động của mình đáp lại đối phương. Cậu cúi thấp đầu, ngậm lấy vật kia bắt đầu mút, ngón tay nằm trong cơ thể đối phương lại bắt đầu di chuyển, lần này, cậu không còn không nhẹ không nặng chơi đùa, ngược lại tăng thêm liếm mút cùng lực đạo ma sát.

Chu Sĩ Tranh nằm trên giường, cơ hồ đều siết chặt, chỉ còn kém ưỡn cong lưng như dây cung; Lí Cẩn chú ý tới thất lưng đang run rẩy nhẹ nhàng của đối phương, tựa hồ có chút không thể chịu nổi trước sau công kích mà vọt tới khoái cảm, vì thế lập tức nhả ra vật ướt át trong miệng, bắt đầu tập trung công kích phía sau.

Được hạ thủ lưu tình, nhưng bộ dáng Chu Sĩ Tranh vẫn vô cùng khó nhìn.

Ngón tay không ngừng va chạm vào nơi kia, thường xuyên ấn vào phần da thịt mềm cảm nhất mà xoa nắn, nhào nặn, hai chân Chu Sĩ Tranh mở thật lớn, những lúc khoái cảm quá mức kịch liệt thì ngay cả mu bàn chân cũng kéo căng, tiếng thờ dục dần dần ồ ồ, tựa hồ đối với loại vui sướng xa lạ này không thể quen thuộc, nhưng lại chỉ có thể hoàn toàn tiếp nhận.

Chú ý phản tính khí của đối phương một lần nữa tràn ra chất lỏng trong suốt, Lí Cẩn nghĩ cũng gần tới lúc rồi, liền cúi đầu ngậm lấy nó, lực đạo trên tay cũng tăng thêm, không ngừng ma sát, bị cậu lấy lỏng như vậy, cả người Chu Sĩ Tranh đều kéo căng, cơ bụng rắn chắc bắt đầu co giật, lồng ngực phập phồng, tiếng thờ dục ngày càng nặng nề hơn, ngẫu nhiên còn phát ra những tiếng rên rỉ khàn khàn không thể áp chế.

Trong miệng tràn ngập hương vị tinh dịch, đối phương đã tới cao trào, Lí Cẩn cũng không lập tức ngừng lại, ngược lại tiếp tục liếm sạch sẽ nơi vẫn còn dừng thẳng kia, mãi đến khi liếm sạch vết chất lỏng cuối cùng, nhận thấy cơ thể đối phương đình chỉ run rẩy cậu mới dừng động tác lại, chậm rãi rút ngón tay ra.

Hai mắt Chu Sĩ Tranh vẫn bị che kín, nhìn không được ánh mắt anh, nhưng Lí Cẩn có thể khẳng định, đối phương hiện tại đại khái vẫn còn chìm trong dư vị khoái cảm.

Trong khoảnh khắc có lại ánh sáng, Chu Sĩ Tranh cảm thấy ngọn đèn vô cùng chói mắt. Chiếc cà vạt vốn đang bị kín ánh mắt cuối cùng cũng được giải khai, Chu Sĩ Tranh nằm trên giường, trong khoảng thời gian ngắn, có chút không xác định được những gì vừa xảy ra.

Ngón tay của Lí Cẩn trong cơ thể mình không ngừng va chạm, mà anh cũng vì vậy mà chiếm được khoái cảm. Lúc trưa rõ ràng bởi vì đối phương tiến vào mà cảm thấy vô cùng đau đớn, hiện tại lại vừa vui sướng đến run rẩy, nghĩ thế nào cũng không bình thường.

Chẳng lẽ mỗi lần mình tiến vào bên trong Lí Cẩn, đối phương cũng sẽ cảm giác được loại khoái cảm quý dị này sao?

Quả thực rất khó tin.

Loại khoái cảm này cùng sung sướng khi tiến vào Lí Cẩn căn bản là hai việc khác nhau, cùng là khoái cảm, nhưng anh không thể không chế được cảm giác của chính mình; mặc dù chiếm được khoái cảm thật lớn, nhưng anh không thích cảm giác hoàn toàn mất đi khống chế.

“Thoải mái không?” Đối phương mỉm cười hỏi.

Chu Sĩ Tranh không có cách nào nói ra đáp án trái lương tâm, kiếm lời gạt đầu. Nếu nói không thoải mái, đó là nói dối.... tuy rằng trong lòng có chút mâu thuẫn, nhưng cái anh cảm nhận đúng là khoái cảm.

Anh ngồi dậy, đến lúc này mới phát hiện phần vải dẹt giữa hai chân Lí Cẩn cũng gò lên, hiển nhiên là có phản ứng nhưng chưa được giải phóng.

“Em.....” Anh nhìn chỗ kia, có chút chần chờ.

Đối phương thuận theo ánh mắt đối phương dò xuống liền nhìn thấy, cũng không xấu hổ, cũng không có gì mất tự nhiên, ngược lại nhìn anh cười cười: “Không sao, em có thể tự giải quyết.”

Chu Sĩ Tranh nhìn nam nhân, cái gì cũng không nói.

Chỉ là trong phút trầm mặc ngắn ngủi, Lí Cẩn liền nhanh chóng hiểu được anh ngầm đồng ý, chớp chớp mắt mỉm cười: “Hoặc là, anh nguyện ý giúp em?”

Đối phương nghiêng đầu một chút, liền vươn tay tới, Chu Sĩ Tranh đã sớm làm tốt tâm lý chuẩn bị, nhưng không ngờ được Lí Cẩn lại bắt lấy bàn chân không bị thương của mình dùng sức kéo qua, đặt bàn chân lên khoảng giữa hai chân cậu.

Anh cũng không ngạc nhiên, rất nhanh liền hiểu được đối phương muốn chơi trò gì, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi có chút mất tự nhiên.

Chu Sĩ Tranh cũng không phải chưa từng xem qua phim ảnh, chẳng qua, trong đó đều là những cậu bé đáng yêu làm loại chuyện này, dùng bàn chân trắng nõn ma sát bộ vị kia, lấy lòng nam nhân; chân của anh một chút cũng không non mịn, thậm chí còn có chút thô ráp, không ngờ Lí Cẩn cũng muốn

thử chơi thử phương pháp này?

Anh không đem chân rút về, ngầm đồng ý động tác của đối phương. Lí Căn đại khái cũng phát hiện ra anh phối hợp, khẽ cười một chút.

Trong nháy mắt bàn chân đụng tới bộ vị kia, Chu Sĩ Tranh dừng một chút. .... đây là lần đầu tiên, dùng lòng bàn chân cảm thụ tính khí người khác, cảm giác thực vi diệu, rất quái lạ, làm người ta khó mà quen được. .... Lí Căn nắm lấy mắt cá chân anh, nhấn xuống một chút, thế là lòng bàn chân cùng tính khí cách một lớp vải dệt mỏng manh thiếp lại cùng một chỗ.

Hồ hấp Lí Căn trở nên căng thẳng, bắt đầu dùng tính khí ma sát.

Lòng bàn chân vốn là nơi rất sợ ngứa, bị cậu lộng một hồi như vậy Chu Sĩ Tranh quả thực có điểm đứng ngồi không yên. Ngứa ngứa truyền tới, không chỉ như vậy, thậm chí còn cảm nhận được lòng bàn chân dần dần cảm nhận được cái gì đó uồn ứ. .... không cần nghĩ cũng biết đó là gì, chính là rất khó tin, Lí Căn cư nhiên có thể theo phương thức này đạt được sung sướng.

“Sĩ Tranh. ....” Đối phương trong lúc phấn khởi khàn khàn gọi tên anh.

Anh hơi nhú mi, giương mắt nhìn về phía Lí Căn.

“Anh có thể. ....” Đối phương ám chỉ bóp nhẹ lòng bàn chân anh.

Chu Sĩ Tranh nao nao, hiểu được bắt đầu thuận theo yêu cầu của đối phương, nhẹ nhàng gãi bộ vị kia vài cái, nương theo động tác của anh, hồ hấp của Lí Căn ngày càng nặng nề, hiển nhiên rất có cảm giác. Hiểu được chính mình không làm đau đối phương, Chu Sĩ Tranh tăng thêm lực đạo, cơ hồ là trượt nhẹ trên bộ vị kia.

Sắc mặt Lí Căn nổi lên một tia đỏ ửng, có chút thất thần ngồi chồm hồm tại chỗ, phát ra tiếng hừ nhẹ khàn khàn.

Chu Sĩ Tranh nhớ lại một ít phim ảnh mình từng xem qua, dựa theo phương thức trong đó, không ngừng dùng bàn chân ma sát tính khí đối phương, dùng sức cọ cọ một chút; Lí Căn tựa hồ rất thích phương thức này, vật kia lại càng trướng to hơn, trên đỉnh cũng tràn nhiều dịch hơn.

Sau một lúc lâu, Chu Sĩ Tranh tựa vào đầu giường, dùng ngón chân chạm vào phần gốc tính khí, giống như trêu chọc cổ ý va chạm; tiếp xúc không nặng không nhẹ rất nhanh làm Lí Căn có chút khó nhịn mà đè chân anh lại, chủ động đặt tính khí vào lòng bàn chân anh, lại bắt đầu ma sát.

Không biết qua bao lâu, Lí Căn thờ dòn dập phát ra tiếng hừ hừ, Chu Sĩ Tranh lập tức cảm nhận được lòng bàn chân mình nóng lên, còn có thứ gì đó ấm nóng dính dính phun lên chân mình, tiếp theo thuận theo trọng lực chảy xuôi xuống, thấm ướt sàng đan.

Chu Sĩ Tranh nhìn chất lỏng trắng đục trên tay mình, vừa mới định tìm thứ gì đó lau chân sạch sẽ thì Lí Căn đã giữ lấy mắt cá chân anh, trước một bước rút khăn tay ra, thay anh chà lau bàn chân cùng ngón chân.

Tuy rằng lúc này đã tắm qua, chính là hiện tại. .... cũng chỉ có thể tắm lại lần nữa.

Chờ đến khi anh tắm xong, sàng đan đã được đổi bộ mới, mà Lí Căn không ở trong phòng, có lẽ đã xuống phòng tắm dưới lầu đi. Chu Sĩ Tranh bước tới nằm lên giường, cảm thấy có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, mơ hồ nghe thấy tiếng cửa mở ra.

Chu Sĩ Tranh không mở mắt ra, ý thức được đối phương leo lên giường, tiếp đó nằm xuống cạnh mình, hai người cùng đắp chung một tấm chăn. Cho dù đối phương cũng không thích anh, chỉ vì hợp đồng mà nằm bên cạnh nhưng khi cảm nhận được độ ấm của đối phương, anh vẫn cảm nhận được trong lòng dấy lên một cảm giác khó nói nên lời. .... có lẽ, kia có thể gọi là an tâm.

Lí Căn tựa hồ vẫn chưa buồn ngủ, nằm trên giường một hồi, bắt đầu bật TV, chính là chỉnh âm thanh xuống mức nhỏ nhất, tựa hồ tránh đánh thức anh. Chu Sĩ Tranh vừa định mở miệng, nói đối phương không cần để ý mình thì lập tức bị cảm xúc trên mặt truyền tới làm hoảng sợ.

Đó là một bàn tay, là tay của Lí Căn.

Rõ ràng đang xem TV, tay Lí Căn lại nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt anh, đầu ngón tay xẹt qua hàng mi, cái mũi, cuối cùng rời đi. Chu Sĩ Tranh khó hiểu, nhưng cũng không mở mắt ra. Vì cái gì phải chạm vào anh? Lí Căn rõ ràng xem anh là kim chủ mà đối đãi, đối với người đã ngủ làm ra chuyện như vậy căn bản không có ý nghĩa gì.

Hay là, sợ dĩ đối phương làm như vậy, cũng không phải vì có ý muốn lấy lòng anh, mà xuất phát từ ý muốn cá nhân. Chìm đắm trong hoảng hốt, Chu Sĩ Tranh mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ, trong khoảng thời gian ngắn, đáy lòng cũng không biết có hương vị gì, ngũ vị tạp trần, có vui sướng, cũng có mất mát.

Lí Căn. .... có lẽ cũng không phải hoàn toàn không để ý tới anh. Chính là loại để ý này quả thực quá mức nhột nhạt, cùng với không để ý tựa hồ cũng không kém bao nhiêu.

Hồ hấp người bên cạnh ổn định, phảng phất như vẫn chưa buồn ngủ. Bất tri bất giác, nghe thấy tiếng TV nho nhỏ truyền tới bên tai, Chu Sĩ Tranh chạm rai thiếp ngủ.

Theo mỗi ngày trôi qua, vết thương trên chân Chu Sĩ Tranh cuối cùng cũng khỏi hẳn, thuận lợi trở về trường làm việc, lại qua nửa tháng, học kỳ cuối cùng cũng chấm dứt, kỳ nghỉ đông cũng bắt đầu. Theo kỳ nghỉ đông, mùa tết cũng nhanh chóng ập tới.

Lễ mừng năm mới của Chu Sĩ Tranh những năm trước cũng không có gì đặc biệt, so với bình thường cũng không khác biệt lắm, dù sao anh cũng chỉ có một người, sau khi anh tốt nghiệp mẹ cũng tái giá sống định cư ở nước ngoài, bởi vì khoảng cách quá xa xôi lên mỗi năm chỉ gọi điện thoại thăm hỏi vào dịp lễ tết, kể từ đó, anh vẫn luôn sống cuộc sống độc lập, đối với ngày hội truyền thống này cũng không có hứng thú gì.

Lí Căn vẫn như mọi ngày chạy tới chạy lui, chăm sóc mọi thứ trong nhà rất tốt. Khi gần tới lễ tân niên, bọn họ có một cuộc đối thoại thế này.

“Em muốn về nhà mừng năm mới không?” Chu Sĩ Tranh hỏi.

Đối phương nhất thời không trả lời, chỉ trầm mặc, tựa hồ không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu muốn thì em có thể trở về nhà một chuyến.”

“Chính là..... khế ước.....” Lí Căn có chút do dự.

Anh nhìn ra nét do dự trên mặt đối phương, cũng không ngoài ý muốn. So với mừng năm mới với đối tượng công việc, đối phương hẳn là muốn về nhà một chuyến hơn.

“Không sao.” Chu Sĩ Tranh nhìn Lí Căn, trong một lúc không biết nên hình dung tình tự đang nảy lên trong lòng thế nào, nhưng anh vẫn mạnh mẽ đè ép nó xuống, duy trì vẻ ngoài bất động thanh sắc: “Xong lễ trở về là được.”

Thế là, trước giao thừa một ngày, Lí Căn đón xe lửa rời đi.

Đối phương cứ như vậy ly khai.....

Nhìn bóng dáng cao gầy kia, trong lòng Chu Sĩ Tranh nổi lên một trận buồn bã.

Anh tiễn Lí Căn tới nhà ga xong cũng không vội về nhà, ngược lại lái xe đi mua mấy chai rượu vang cùng ít thức ăn sau đó mới trở về. Lí Căn không ở, căn nhà này lại đột nhiên trở nên trống rỗng, anh chưa bao giờ biết, thiếu bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, hoặc ở phòng khách xem TV, căn nhà lại đột nhiên trở nên im lặng như vậy.

Cũng có thể, anh đã quen có Lí Căn trong cuộc sống; sau khi đối phương rời đi, tuy rằng chỉ trở về cuộc sống một mình trước kia, nhưng ngược lại anh lại không quen.

Đêm nay, Chu Sĩ Tranh uống một ít rượu, chìm đắm bên trong men say, cuối cùng cũng có thể tạm thời quên đi mọi việc, nặng nề ngủ.

Buổi sáng cách một ngày Lí Căn rời đi, Chu Sĩ Tranh không muốn dậy sớm.

Trên giường tựa hồ vẫn còn lưu lại hơi thở của người kia, làm anh có loại ảo giác đối phương không hề rời đi, thế là sau khi thức dậy, anh lại nằm trên giường cả buổi sáng.

Tuy rằng biết đây bất quá chỉ là lừa mình dối người, bất quá Chu Sĩ Tranh cũng chỉ có thể làm như vậy để tiêu khiển giúp chính mình thoát khỏi trống rỗng. Lí căn trước giao thừa một ngày rời đi, đại khái khoảng một tuần sau mới trở về, trong khoảng thời gian này, anh phải sống một mình.

Chu Sĩ Tranh ngồi dậy đi rửa mặt, tùy tiện ăn chút gì đó cho bữa sáng. Bởi vì là kỳ nghỉ nên anh thật sự không có việc gì để làm, đoạn thời gian này trong quá khứ, những ngày nghỉ cơ hồ đều cùng Lí Căn vượt qua trên giường, đột nhiên nhận rồi, anh có chút nhớ lại khoảng thời gian trước kia khi sống một mình, anh thường làm gì.

Tùy tay bật TV, nhìn thấy bộ phim truyền hình Lí Căn thường xem, Chu Sĩ Tranh buông điều khiển. Tuy rằng không hiểu thứ này có gì hay, nhưng không biết vì sao, Lí Căn tựa hồ lại rất thích, thế là Chu Sĩ Tranh xem như đang tiêu phí thời gian, ngồi xem phim truyền hình,

Hôm nay chính là giao thừa, Chu Sĩ Tranh mở tủ lạnh tùy ý tìm kiếm gói bánh mì nướng trong tủ lạnh, coi như là bữa tối. Ban đêm, bên ngoài vang lên tiếng bắn pháo hoa, có vẻ rất náo nhiệt, Chu Sĩ Tranh tắt TV trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau chính là mừng một, đối với Chu Sĩ Tranh mà nói nó hoàn toàn không có gì khác biệt với bình thường.

Buổi chiều, khi Chu Sĩ Tranh đang ở trong phòng ngủ trưa, trong khi mơ mơ màng màng, hình như nghe thấy có tiếng động, nhưng anh cũng không để ý, còn tưởng là âm thanh từ bên ngoài truyền tới. Sau khi tỉnh lại, anh vừa xuống lầu thì thấy Lí Căn vốn nên ở ngoài lúc này đang bận rộn trong phòng bếp, hình như đang chuẩn bị bữa tối.

Anh đứng ở cửa phòng bếp, lần đầu tiên cảm nhận chính mình có chút nói không nên lời: “Em.....”

“Em đã trở về.” Lí Căn cũng không quay đầu lại tiếp tục cắt đồ ăn, giọng điệu thoải mái nói: “Anh đi tắm trước đi, bữa tối còn chờ thêm chút nữa.”

Chu Sĩ Tranh kinh ngạc quay trở về phòng, trong khoảng thời gian ngắn có chút hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Rõ ràng mình đã nói đôi phương có thể xong kì nghỉ đông hãy trở về, vì cái gì Lí Căn chỉ ở nhà hai ngày? Chẳng lẽ Lí Căn căn bản không nghĩ quay về nhà? Hay là, khi trở về bởi vì mình mới quay trở lại. ....

Anh nghĩ mãi cũng không thông.

Tuy rằng trong lòng quả thật vì thế mà cảm thấy vui vẻ, nhưng quan trọng hơn việc đó, anh càng để ý tới lí do vì sao Lí Căn về nhà có hai ngày đã trở lại.

Bởi vì trong quá khứ từng quen biết, Chu Sĩ Tranh biết rõ chuyện gia đình của đôi phương, cùng với chuyện cha mẹ mình li dị hoàn toàn bất đồng, nhà Lí Căn thực sự là một gia đình bình thường vô cùng ấm áp, vì thế anh lại càng khó hiểu lí do Lí Căn đột ngột quay lại.

Nhưng mà, hết thấy cũng không phải giả, ngồi trên bàn ăn vừa ăn bữa tối nóng sốt, Chu Sĩ Tranh cuối cùng có thể khẳng định, đôi phương thực sự đã quay lại. Tuy rằng vẫn ôm chặt nghi vấn về chuyện này, nhưng trước khi anh hỏi, Lí Căn đã tự mình nói ra.

“Cha mẹ em thừa dịp nghỉ đông đã xuất ngoại đi du lịch, vì thế khi em trở về chỉ cùng bọn họ ăn cơm tất niên, hôm sau liền quay lại.” Đôi phương bình tĩnh nói.

Thì ra là thế, thừa dịp nghỉ đông đi du lịch, nhưng mà đó đúng là một cách để tiêu thời gian. .... tình quang chợt lóe lên trong đầu Chu Sĩ Tranh.

“Em thích suối nước nóng không?” Chu Sĩ Tranh hỏi.

Lí Căn rõ ràng bị câu hỏi bất thành linh lăm có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu, trả lời anh: “Thích, sao thế?”

“Thừa dịp nghỉ đông, chúng ta đi tắm suối nước nóng.” Chu Sĩ Tranh nhìn cậu.

Lí Căn sững sốt một chút liền mỉm cười.

“Tốt.”

Bởi vì là năm mới, nên khách du lịch rất nhiều, Chu Sĩ Tranh phải gọi điện nhờ một người quen mới có thể đặt được phòng. Tối hôm nay, Chu Sĩ Tranh phá lệ nhiệt tình, so với bình thường còn kích động hơn nhiều, lý do thì chính anh hiểu rất rõ, cũng biết đôi phương ít nhiều cũng đã nhận ra, chính là cả hai đều không đề cập gì tới vấn đề này.

Cách ngày, hai người thu xếp hành lí, Chu Sĩ Tranh bắt đầu lái xe tới khách sạn suối nước nóng ở một thành phố khác.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Phát hiện cô gái tiếp tân bởi vì phát hiện hai nam nhân lại đặt một phòng mà sắc mặt có chút quỷ dị, Lí Căn cố tình làm như không có gì túm chặt lấy tay Chu Sĩ Tranh, làm ra bộ dáng thân mật, làm cô gái hoảng sợ. Bất quá Chu Sĩ Tranh đối với cử chỉ của cậu giống như không có cảm giác gì, làm thủ tục xong liền kéo cậu lên lầu.

Tiến vào phòng, Lí Căn có chút kinh ngạc. Cậu nhìn một vòng, phát hiện gian phòng cùng bể nước nóng đều xa hoa rộng rãi hơn cậu tưởng tượng nhiều, có thể thấy Chu Sĩ Tranh thực sự đã phải trả một khoảng tiền lớn. Nhất là bể nước nóng, là một bồn gỗ cực lớn, hoàn toàn có thể chứa được cả hai người họ, cảnh trí bên ngoài cửa sổ hoàn toàn trống trải, ngắm cảnh ban đêm nhất định rất tuyệt.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, chưa tới lúc dùng cơm nên hai người liền cởi quần áo, tắm qua một lần sau đó đi tới bể bắt đầu ngâm mình.

Trong phòng tắm hơi nước dày đặc, nhiệt độ trong bể có chút nóng, làm Lí Căn mới vừa tiến vào bể có chút không thích ứng. Cậu cũng không chán ghét ngâm mình trong suối nước nóng, ngược lại rất thích là khác; chẳng qua vì thế chất nên cậu không có cách nào ngâm mình được quá lâu.

Cậu tựa vào một góc, nhìn thoáng qua đôi phương. Không biết vì sao, tuy rằng đúng là đôi phương chủ động dẫn cậu tới, nhưng Chu Sĩ Tranh lại ngồi ở một vị trí cách cậu rất xa, cũng không nhìn cậu. Dựa vào quan hệ giữa hai người hiện giờ mà nói, ngồi xa như vậy có chút không được tự nhiên, nhưng Lí Căn cũng không hiểu vì sao Chu Sĩ Tranh lại muốn duy trì khoảng cách.

Do dự một chút, Lí Căn nhích gần về phía đôi phương.

“Sĩ Tranh. ....”

“Ân?”

Cậu không nói gì, chỉ là dựa vào bên vai đối phương, cố sức tạo ra cảm giác ngoan ngoãn. Chu Sĩ Tranh cũng không lập tức ôm lấy cậu, thậm chí cái gì cũng không nói, chỉ có chút cứng đờ ngồi nguyên một chỗ. Vốn tưởng rằng đối phương không thích dạng này, Lí Căn đang định suy nghĩ nên làm sao để lấy lòng đối phương thì liền nhìn thấy khoe môi Chu Sĩ Tranh hơi nhếch lên một chút, mà độ cong khó có thể nhận ra kia cũng rất nhanh biến mất.

Tuy rằng không phản ứng nhiều, nhưng không thể nghi ngờ Chu Sĩ Tranh thích như vậy.

Hiểu được điểm này, Lí Căn thờ phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên trên người truyền tới cảm giác bị chạm tới, Lí Căn nao nao, chú ý tới cánh tay của Chu Sĩ Tranh đặt lên bên vai mình, cơ hồ có chút do dự cùng nhút nhát mà khẽ chạm lấy bờ vai cậu. Lí Căn không khước từ, thuận theo ý nguyện đối phương rúc vào người nam nhân bên cạnh.

Chu Sĩ Tranh tựa hồ thực thích bộ dáng này, cho dù hai người không tiếp xúc nhiều lắm, chỉ đơn thuần là tựa vào nhau mà thôi.

Hiểu được điểm này, Lí Căn có chút không thể tiếp thu được. Tuy rằng biết đối phương không có ý tứ khác chỉ muốn duy trì khoảnh khắc thân thiết này, nhưng đối với Lí Căn mà nói, cậu thừa rằng Chu Sĩ Tranh cứ giống như cầm thú mà tha cậu tới giường, chứ không muốn cứ chỉ như vậy.

Mặc dù có không ít kinh nghiệm, nhưng kỳ thật cậu không quen thực hiện loại tình ý hàm xúc thân mật này.

Lí Căn nâng mặt lên, cảm thấy bầu không khí trầm mặc này có chút không thích hợp, vừa mới định nói gì đó thì đã bị đối phương chặn môi lại. Chu Sĩ Tranh cũng không nóng vội, bộ dáng cũng không giống như vô cùng khao khát, còn hơn cả hôn môi, kia càng giống như một sự tiếp xúc đơn giản, đối phương chậm rãi còn không đưa đầu lưỡi vào, chỉ dùng đôi môi nhẹ nhàng lại chậm rãi chạm vào cậu.

Loại hôn môi quá mức thuần khiết này, ngay cả những đứa bé trong vườn trẻ cũng không thêm làm đi.

Lí Căn nghĩ trong lòng như vậy, nhưng cũng không đẩy đối phương ra. Dù sao, chỉ cần Chu Sĩ Tranh thích, cũng không phải hành động gì quá sức chịu đựng của cậu thì phối hợp với anh là chuyện đương nhiên.

Nụ hôn cứ như vậy không biết giằng co qua bao lâu, bất tri bất giác, khoảng cách của Lí Căn và đối phương ngày càng gần, nguyên bản là ở vị trí bên cạnh tựa vào nhau, đôi thành ngồi ở giữa hai chân đối phương. Cậu cũng không cảm thấy thẹn thùng, chính là có chút phiền não, nếu Chu Sĩ Tranh muốn làm chuyện kể tiếp trong này thì nên nào sao đây? Cậu xác định, chính mình đã sắp nóng đến choáng váng, cơ hồ không thể chịu nổi nữa.

Nhưng mà, đối phương tựa hồ không phát hiện ra trạng thái của cậu, thậm chí còn tiến thêm một bước ôm lấy eo bắt đầu chậm rãi hôn lên gáy cổ cậu, lực đạo không nặng không nhẹ, làm cậu có chút nhột.

“Sĩ Tranh. ....”

“Có chuyện gì.” Giọng nói đối phương có chút khàn.

“Em muốn về phòng. ....” Cậu nói.

Chu Sĩ Tranh vẫn như mọi lần, không hề kiên trì mà thuận theo lời cậu, hai người rời khỏi phòng tắm. Nhưng mà đối phương so với cậu tưởng tượng còn cấp thiết hơn, hai người thậm chí còn không kịp lau khô thân thể, Chu Sĩ Tranh đã từ phía sau ôm lấy cậu, không ngừng vuốt ve cơ thể cậu, những nụ hôn cũng không ngừng đặt xuống sau cổ.

Bị những nụ hôn nóng bỏng kéo lên hứng thú, hô hấp Lí Căn có chút nặng nề, hạ thân lập tức trương phồng dựng đứng lên.

Hai người tốt xấu gì cũng đã ở chung mấy tháng, xem ra Chu Sĩ Tranh đã hiểu rất rõ những điểm mẫn cảm trên người cậu, tựa như hiện tại, chỉ cần vài nụ hôn cùng vuốt ve, chính mình đã có phản ứng, phảng phất chính mình đã biến đổi theo từng giai đoạn, điểm ấy làm Lí Căn không khỏi có chút thất vọng.

Nói chung, hẳn là cậu làm đối phương thoải mái mới đúng, không ngờ tình huống lại thay đổi ngược lại.

Lại nói tiếp, Chu Sĩ Tranh cùng những người đàn ông cậu từng gặp qua trong quá khứ quả thật có chút không giống nhau. Nhưng người quen biết trong quá khứ, thích nhất là khi tính khí được âu yếm hoặc liếm lộng, cũng thích tiến vào cậu, chuyện này hoàn toàn chỉ vì hưởng lạc, mà Chu Sĩ Tranh hoàn toàn không như vậy.

Có lẽ Chu Sĩ Tranh cũng đồng dạng thích sự sung sướng từ cơ thể, chính là nếu so sánh thì càng có thể trêu chọc Chu Sĩ Tranh hơn, kỳ thật chỉ là một ít gì đó mờ ám không đáng kể, hoặc chỉ là loại tiếp xúc không tính là có ý tứ hàm xúc gì. Từ điểm đó có thể nhận ra Chu Sĩ Tranh đối với sự hầu hạ của cậu cũng không ham thích như vậy.

Nghĩ đến đây, Lí Căn dứt khoát quẳng việc này ra sau đầu, dù sao có nghĩ tiếp thì cũng không được nhiều kết quả hơn.

“Chuyện tâm một chút.” Bên tai truyền tới âm thanh như vậy.

Lí Căn vội vàng ôm lấy cơ thể đối phương, lấy lòng ấn một dấu hôn lên người đối phương, tiếp đó liền bị đẩy ngã xuống giường lớn mềm mại. Bọt nước trên người thấm ướt sũng đẫm, chính là bọn họ cũng không quan tâm nhiều như vậy.

Chu Sĩ Tranh hôn càng dùng sức hơn, trên làn da để lại xúc cảm rõ rệt, loại cảm giác này làm Lí Căn có chút khó nhịn, vươn tay ôm lấy đầu đối phương

đang áp trên ngực mình, ngón tay vuốt ve những sợi tóc cứng cáp, dần dần tiến xuống chạm vào hai gò má.

Thực ấm.

Không, đúng hơn là thực nóng. ....

Tuy rằng đó có thể là nhiệt độ vừa ngâm suối nước nóng lưu lại, nhưng Chu Sĩ Tranh rõ ràng đang vô cùng phấn khởi.

Ngón tay đột nhiên truyền tới cảm giác ướt át, Lí Căn nao nao, ý thực được đúng là đối phương đang liếm ngón tay mình. Có chút nhột, thậm chí thực ướt át, đầu lưỡi vô cùng mềm mại, giống như một loài động vật, Lí Căn nhìn không được dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào đầu lưỡi đối phương, kết quả chính là cả ngón tay đều bị ngâm vào.

Trong phòng chỉ mở một chiếc đèn ngủ nhỏ, tầm nhìn cũng không được rõ; mặc dù vậy Lí Căn vẫn có thể nhìn được ngón tay mình bị liếm qua thân nhiên có một tầng nước trong suốt. Chu Sĩ Tranh đột nhiên ngẩng mặt lên, Lí Căn nhìn đối phương, nhất thời có chút hoang mang.

Chu Sĩ Tranh rốt cuộc là ai?

Cậu đột nhiên cảm thấy chính mình tựa hồ đã từng thấy qua tình cảnh như vậy, không biết là trong tình huống nào, diện mạo Chu Sĩ Tranh có chút mơ hồ dùng ánh mắt bình tĩnh nhưng tràn ngập bi thương nhìn cậu, cậu khẳng định chính mình không nhớ ra được gương mặt kia, chính là không biết vì sao, cậu cảm thấy người đó chính là Chu Sĩ Tranh.

Nhưng mà, ... Lí Căn hoàn toàn nhớ không ra chuyện đó phát sinh lúc nào.

Tầm mắt Chu Sĩ Tranh rất nhanh liền dời đi, tiếp tục khiêu khích cơ thể cậu. Lí Căn chỉ vừa có chút phản ứng, nhưng có thể xác minh được đối phương đã khá nóng.

Nụ hôn vẫn liên tục hạ xuống, những nụ hôn của Chu Sĩ Tranh ngày càng dày đặc, cả gương mặt đều vui giữa hai chân cậu, thậm chí còn vận dụng đùi cậu ra hai bên; Lí Căn theo bản năng phối hợp với đối phương, vật cứng rắn bị đối phương liếm nhẹ vài cái, khoái cảm tê dại đến khó nhận quả thực làm người ta khó mà nhẫn nại nổi.

Nhưng mà, Chu Sĩ Tranh hiển nhiên không tính toán lập tức khẩu giao cho cậu.

Lí Căn phát hiện hai chân mình bị kéo lên cao, đặt trên vai đối phương, dưới thắt lưng được chèn gối, trong khoảng thời gian ngắn, cậu cũng nhận ra được vấn đề, bất quá chờ đến khi Chu Sĩ Tranh dùng đầu lưỡi chạm tới nơi khó mở miệng kia, Lí Căn phát ra một tiếng thở dốc hỗn loạn trộn lẫn giữa ngạc nhiên cùng kinh ngạc.

.....quả thực khó có thể tin. Chu Sĩ Tranh dùng đầu lưỡi tiến vào nơi anh từng dừng lại vô số lần, mang theo chút chần chờ, thông thả rồi lại cẩn thận liếm nhẹ, phát hiện cơ thể Lí Căn vì khản trương mà trở nên cứng ngắc, liền mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chuyện gì cơ, ...” Lí Căn dùng tay che lấy mặt mình, cảm giác nhiệt độ trên mặt tăng cao đến phát hoảng.

“Em thực khản trương, bình thường không như vậy.” Chu Sĩ Tranh tiếp tục nói, ngữ điệu bình tĩnh.

“Anh, ...” Lí Căn á khẩu không trả lời được, muốn phản bác, nhưng lại không biết làm thế nào để phản bác.

Tình huống hiện tại cùng bình thường căn bản không giống, mọi khi Chu Sĩ Tranh cũng không dùng loại phương pháp khúm núm như vậy để khiêu khích cậu; hơn nữa, sao loại sự tình lại xuất phát từ thân kim chủ cơ chứ? Nói chung, nên là cậu chủ động lấy lòng đối phương mới đúng.

Còn có, cho dù Lí Căn không muốn thừa nhận, nhưng quả thực cậu chưa bao giờ trải qua cảm giác bị liếm láp nơi đó; trường hợp không hề mong muốn đột ngột phát sinh, khản trương, xấu hổ, thậm chí mất tự nhiên cũng là đương nhiên.

“Không thoải mái sao?” Chu Sĩ Tranh hỏi, vẻ mặt thực sự nghiêm túc.

Cậu chỉ có thể vô lực lắc đầu, trong lòng thầm cầu nguyện chuyện này mau chấm dứt.

Nhưng mà Chu Sĩ Tranh lại không chế sự nôn nóng của chính mình, anh cẩn thận liếm láp nơi kia; Lí Căn chỉ có thể cắn chặt răng, phát ra những tiếng thở dốc nức nở, cơ hồ sắp bị cảm giác này bức đến phát điên rồi.

Bộ vị kia chưa bao giờ bị đối đãi như vậy hiện tại rất có cảm giác, cậu nguyên bản nghĩ rằng mình đã không còn cái gọi là thẹn nữa, không ngờ khi bị liếm nơi đó, cậu vẫn cảm thấy thẹn, mà cảm giác này lại tiến thêm một bước phát sinh ra một loại khoái cảm khác thường, trộn lẫn giữa lúng túng cùng sung sướng, cậu quả thực không biết nên làm gì.

Lí Căn vươn tay, bắt lấy mái tóc ngắn của Chu Sĩ Tranh, dứt quãng nói: “Không, ... không được, ...”

Chu Sĩ Tranh ngừng một chút, dùng khẩu khí có chút xin lỗi nói: “Thật có lỗi, làm e đau sao? Tôi sẽ nhẹ một chút.”

Đối phương hoàn toàn không tính toán dừng lại.

Mặt Lí Căn ngày càng nóng, quả thực có chút cố gắng đầu đối phương, để chính mình thoát khỏi tình cảnh bị động vô cùng túng quẫn và bối rối này. Nhưng lại ngại vì đối phương là kim chủ, hơn nữa cũng không phải làm cơ thể cậu bị tổn thương, cậu thật sự rất khó có lý do danh chính ngôn thuận để yêu cầu Chu Sĩ Tranh dừng lại.

Động tác của Chu Sĩ Tranh quả nhiên nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng thay vào đó, một ngón tay bắt đầu xoa nắn ở nơi bị nước bọt thấm ướt, ý đồ muốn tiến vào; bởi vì không có nhiều chất lỏng bôi trơn nên có chút khô khốc, Lí Căn nhíu mi, cảm giác được Chu Sĩ Tranh đồng thời dùng ngón tay và đầu lưỡi chạm tới nơi đó, ngay cả thất lưng cũng thoáng run rẩy.

Đương nhiên không phải vì đau đớn, mà bởi vì khoái cảm.

Cảm giác xa lạ làm tinh thần cậu hoàn toàn thất chặt, khó có thể thả lỏng được, nhưng mà lúc này khoái cảm đồng thời cũng làm cậu vô thức dần mất đi lý trí. Bộ vị ân mật được đầu lưỡi mềm mại ướt át cẩn thận yêu thương, cho dù vẫn cảm thấy xấu hổ, nhưng cơ thể lại phản bội cậu, hưởng thụ sung sướng.

Ngón tay nhanh chóng trượt vào cơ thể cậu, thử di chuyển nhẹ nhàng một chút; ý thức được đầu lưỡi đối phương cuối cùng cũng chịu rời đi, Lí Căn không khỏi thở nhẹ. Nhưng mà, động tác của Chu Sĩ Tranh đột nhiên trở nên vội vàng, không chỉ co giật một ngón, một ngón nữa cũng tiếp tục tiến vào.

Tiểu huyết còn chưa kịp thả lỏng đã bị mạnh mẽ kéo căng, Lí Căn lập tức hút ngậm khí, nhíu chặt mi.

Chu Sĩ Tranh đại khái không nhìn nổi nữa, cậu hoàn toàn có thể hiểu được, vì thế vươn tay cầm lấy bộ vị đang chờ vận sức phát động, thuận thực xoa bóp, lại không ngờ chỉ mới đụng vài cái, đã bị Chu Sĩ Tranh kéo ra.

Cậu có chút hoang mang nhìn nam nhân. Động tác của mình cũng không thô lỗ, đâu có lộng đầu đối phương, vì sao lại muốn kéo tay cậu ra? Tuy rằng có nghi hoặc, nhưng khi ngẩng mặt lên nhìn thấy biểu tình của Chu Sĩ Tranh, cậu lập tức hiểu ra. Chu Sĩ Tranh không cần cậu chạm tới, không phải bởi vì không thoải mái, mà bởi vì quá mức thoải mái. Đường nét kiên cường trên gương mặt đối phương tràn ngập ẩn nhẫn cùng tình dục, thậm chí còn có vài phần khó nhìn, hiển nhiên là đang đắm chìm trong cảm nhận cậu vừa mang tới lúc này; nếu còn lại bị cậu vuốt ve nhiều hơn Chu Sĩ Tranh có lẽ sẽ sớm kết thúc, vì tránh tình trạng như vậy nên đối phương mới không cho cậu đụng chạm.

“Bắn ra..... cũng không sao.....” Cậu khàn khàn nói.

Chu Sĩ Tranh không trả lời, chỉ lắc lắc đầu, rút hai ngón tay nguyên bản đang nằm trong cơ thể cậu, cúi người xuống đặt tính khí ở nơi đã bị anh liếm ướt sũng, có chút khó khăn tiến vào.

..... Đau.

Lí Căn hít sâu một hơi, ngón tay bắt được bả vai đối phương, cho dù tận lực thả lỏng, nhưng cảm giác đau đớn vì bị kéo căng vẫn không hề biến mất; quý dĩ hơn chính là hạ thân nguyên bản cứng rắn không vì đau đớn mà giảm đi, Lí Căn cảm thấy chính mình bắt đầu ma sát, ý đồ đòi đi lực chú ý.

Loại phương pháp này ít nhiều cũng có chút hiệu quả, ít ra trong khoảng thời gian cậu tập trung vào phần dưới cơ thể, Chu Sĩ Tranh đã có thể thuận lợi tiến nhập.

“Đau không?”

Tiếng nói trầm thấp của Chu Sĩ Tranh vang lên bên tai, vì hơi thở nóng hổi làm lỗ tai có chút nhột, Lí Căn ngừng một chút, nhỏ giọng nói: “Nhẹ một chút.....”

Rõ ràng lúc này vội vàng như vậy, nhưng khi sau khi chân chính tiến vào, đối phương lại không hề lập tức chuyển động, ngược lại vươn cánh tay, chậm rãi vuốt ve mái tóc cùng hai gò má cậu; hai nơi này đương nhiên không phải vị trí nắn cảm, bị chạm tới cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mà cảm xúc vô cùng gần gũi này không thể bỏ qua.

Bởi vì cử chỉ của đối phương quá mức buồn nôn nên Lí Căn cảm giác gương mặt mình nóng bừng. Không phải then thùng, cũng không phải xấu hổ, chính là..... rất không tự nhiên.

“Sĩ Tranh.....” Cậu gọi tên đối phương một chút, ý đồ nhắc nhở đối phương nên tiếp tục.

Động tác trên tay nam nhân dừng một chút, dùng đầu ngón tay chạm lên môi cậu, tựa hồ ám chỉ gì đó; Lí Căn thoáng chần chờ một chút liền chủ động hôn qua; chỉ cần có thể ngăn chặn lại loại phản ứng không biết làm sao này, muốn cậu làm gì cũng được.

Thấy cậu chủ động hôn, Chu Sĩ Tranh theo bản năng nhắm mắt lại, trong bóng tối thường thức hương vị nụ hôn này.

Đầu lưỡi ướt át giao triền, đôi môi thiếp cùng một chỗ hơi tách ra, răng nanh ngẫu nhiên sẽ ma sát một chút, nhưng những lúc ngoài ý muốn cũng có cảm giác rất thú vị.

Tuy rằng khi tiến vào có chút khó khăn, nhưng hiện tại hạ thân anh đã được giam bên trong một cái lồng mềm mại vô cùng áp áp, tùy ý đối phương khi nhẹ khi nặng nề thở dốc mà cảm nhận được khoái cảm khi bị cắn nuốt thật chặt. Nếu bây giờ bị co rúm lại, đại khái không cần vài giây, chính mình cũng sẽ phát tiết ra đi.

Chu Sĩ Tranh liên tục hôn môi, vừa chú ý âu yếm tính khí đối phương, trên đỉnh vật cứng cáp đã có chút ướt át, cậu dùng đầu ngón tay cọ xát phần lỗ

nhỏ, còn chạm nhẹ vài cái, Lí Căn liền bắt đầu run rẩy, bộ dáng như không thể chịu đựng nổi, sau đó lại còn dùng đôi mắt như được tắm một mảng nước dầy đặc nhìn anh, tựa như đang cố tình muốn dụ dỗ.

“Sĩ Tranh.....”

Đối phương gọi tên anh.

Rõ ràng chỉ là một việc bé xiu, nhưng đối với Chu Sĩ Tranh mà nói nó càng làm cơ thể anh nóng hơn so với một nụ hôn.

Lí Căn chủ động vòng hai chân quấn trên lưng anh, gót chân chậm chậm cọ xát, phảng phất như đang thúc giục; Chu Sĩ Tranh cúi người, thuận theo ý nguyện đối phương bắt đầu đóng đưa, cũng không biết vì duyên cớ gì, Lí Căn hôm nay tựa hồ không thể thả lỏng, ngay cả rút ra cũng tiến vào đều có chút khó khăn.

“Nhanh lên.....” Thậm chí như vậy đối phương vẫn không ngừng thúc giục.

Chu Sĩ Tranh do dự một lát, liền thuận theo lời đối phương tiếp tục luật động, hưng hăng đắm sâu vài lần, anh mới phát hiện có chút bất thường, liền dừng động tác lại. Lí Căn dùng một cánh tay che khuất mặt, tiếng thở dốc cũng khe khẽ, Chu Sĩ Tranh cẩn thận quan sát, mới chú ý tới khóe mắt đối phương có hơi ửng đỏ, vành mắt lại vô cùng ẩm ướt.

Cậu..... khóc?

Chu Sĩ Tranh mới vừa định hỏi, đã bị đối phương bất thành linh ôm chặt lấy làm có chút nao nao.

“Còn muốn.....”

Lí Căn nhỏ giọng nói, Chu Sĩ Tranh chưa bao giờ nghe qua đối phương dùng ngữ điệu yếu đuối như vậy nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn, có chút không phản ứng được.

“Dùng sức một chút cũng không sao, nhanh lên.....”

Lí Căn cơ hồ vứt bỏ việc che dấu tình tự và cảm xúc của mình, tuy bị tiến vào quả thật có đau đớn, nhưng cũng bởi vì không đủ bôi trơn, chỗ sâu trong cơ thể cũng bị ma sát mạnh mẽ hơn, khoái cảm cũng dâng lên mãnh liệt, hưng phấn của cậu hoàn toàn bị khơi mào.

Chu Sĩ Tranh lập tức hiểu được, tiếp tục tiến công thật mạnh mẽ, Lí Căn phát ra vài tiếng rên rỉ thưa thớt, hai chân mở thật lớn, ngón chân cuộn siết lại, tựa hồ vì vật cứng một lần nữa bắt đầu ma sát mà cảm thấy vô cùng khó chịu.

Anh chế trụ thất lưng đối phương, không chút lưu tình, hết lần này tới lần khác đều tiến tới nơi sâu nhất, lực đạo cũng không thả nhẹ, nơi hai người giao hợp phát ra tiếng nước tí tách mỏng manh, còn có tiếng vang của cơ thể khi va chạm, nhận thấy đối phương không ngừng co rút hút chặt lấy mình, Chu Sĩ Tranh cảm giác một trận tê dại sung sướng lui thẳng lên não, suýt chút nữa vì thế mà tước vũ khí đầu hàng.

Phản ứng Lí Căn cùng phản eo của anh không ngừng cọ xát, dường như đang biểu đạt yêu cầu cùng khát vọng, sắc mặt ửng đỏ, thậm chí có chút mờ mịt; nhìn đối phương sa vào bộ dáng này, Chu Sĩ Tranh hưng hăng co giật, cho dù dục vọng cơ thể đang đạt được thỏa mãn, trong một khoảng thời gian ngắn, lại có một loại cảm giác mất mát không thể hiểu nổi.

Hốc mắt Lí Căn dần dần ướt át, phát ra những tiếng rên vô nghĩa, hạ thân cứng rắn cũng chậm rãi chảy ra bạch trọc, cả người run rẩy, cơ bụng không ngừng co rút; không biết qua bao lâu, Chu Sĩ Tranh cũng phát tiết ra, tính khí thô to chôn sâu nhanh chóng bị mị thịt mềm mại gắt gao quấn chặt, dòng chất lỏng ấm nóng không ngừng tràn vào cơ thể đối phương.

Hô hấp vẫn chưa bình ổn trở lại, Chu Sĩ Tranh chôn mặt trong lồng ngực đối phương, không có chút khát vọng muốn mở miệng. Trên người cả hai đều dính dính cùng mồ hôi nhưng vẫn ôm chặt cùng một chỗ, giống như người yêu của nhau..... bất quá, đây cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Chờ đợi hơi thở cả hai bình ổn lại, Chu Sĩ Tranh đứng lên, vào phòng tắm tìm khăn mặt, dùng nước thấm ướt rồi vắt ráo mới đem ra; anh định thay đổi phương chà lau cơ thể, không ngờ Lí Căn lại tiếp nhận khăn mặt, bắt đầu tự lau cơ thể mình.

Trong phòng tràn ngập hương vị sau trận ái tình, Chu Sĩ Tranh mở cửa sổ để thông gió, cũng không định mở hết, dù sao bây giờ cũng đang là mùa đông, nhiệt độ không khí rất thấp, nếu Lí Căn cảm mạo hoặc sinh bệnh sẽ không tốt lắm.

Chu Sĩ Tranh liếc nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời đã muốn tối sầm.

Tối đây vào khoảng giữa trưa, trừ bỏ ngâm mình, thời gian còn lại của bọn họ đều vượt qua trên giường. Thành thực mà nói, Chu Sĩ Tranh đối với việc này cũng không có gì bất mãn, dù sao chỉ cần đối tượng là Lí Căn, cho dù bị nhốt tại căn phòng này không ra ngoài, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Lí Căn lau người xong liền đi vào phòng tắm. Anh vốn tưởng đối phương định tẩy rửa cơ thể, không ngờ một lúc sau, Lí Căn lại cầm khăn ướt đi ra, cẩn thận lau chà số chất lỏng lưu lại trên cơ thể anh.

Chu Sĩ Tranh ngồi trên mép giường, cảm nhận khăn mặt mềm mại ẩm áp lướt qua bắp chân cùng mắt cá, tiếp đó là đùi, bắp đùi, ngực, bụng, đương nhiên còn có bộ vị giữa hai chân..... động tác của Lí Căn vừa cẩn thận lại ôn nhu, về mặt Chu Sĩ Tranh hẳn có chút thả lỏng.

Lí Căn phục vụ vô cùng chu đáo, không chỉ lau cơ thể cho anh, ngay cả lưng cũng không buông tha; gáy cổ bị khăn mặt ẩm áp lướt qua, có cảm giác ẩm áp lại nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng mà, không biết vì sao, lau được một nửa, động tác của Lí Căn lại đột ngột dừng lại,

“Lí Căn?”

Đối phương không đáp lại.

Chu Sĩ Tranh có chút khó hiểu quay đầu lại.

Chỉ thấy Lí Căn ngẩng ngốc đứng tại chỗ, dùng ánh mắt phức tạp cùng khó có thể tin nhìn anh, dứt quãng nói: “Anh là..... cái kia, Chu Sĩ Tranh?”

Cho dù là bản thân Lí Căn cũng không ngờ mình trong tình huống này lại đột ngột nhớ ra.

Sau gáy Chu Sĩ Tranh có một nốt ruồi nhỏ, bình thường đều bị tóc che phủ, bởi vậy cậu không hề chú ý tới điểm này; nhưng ngay lúc này, khi tóm tóc Chu Sĩ Tranh qua nhìn thấy gáy cổ anh, cậu đột nhiên nhớ lại, đây cũng không phải lần đầu tiên mình nhìn thấy nốt ruồi này.

Khi Chu Sĩ Tranh còn trẻ để tóc rất ngắn, nốt ruồi đen đặc biệt nổi bật trên gáy cổ trắng nõn; cậu luôn nhìn nốt ruồi kia, nhiều lúc, trong lòng sẽ có loại xúc động muốn chạm vào, nhưng mà chuyện này cậu chưa bao giờ để Chu Sĩ Tranh biết.

Dù sao, sau đó cũng đã xảy ra chuyện như vậy. Cho dù bị giam cầm vài ngày, trừ bỏ đột nhiên bị sợ hãi cùng bối rối, cậu kỳ thật cũng không hận Chu Sĩ Tranh; bởi vì Chu Sĩ Tranh hiển nhiên cũng không biết, về mặt của mình lúc đó tràn ngập đau thương, tựa hồ muốn dùng hết toàn lực để cầu xin cậu chú ý, rồi lại sợ hãi bị cậu chán ghét.

Mới đầu cậu cũng không biết đối phương vì cái gì lại giam cậu lại, mãi đến sau này mới loáng thoáng hiểu được Chu Sĩ Tranh đối với cậu. .... có ý niệm không nên có với bằng hữu trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Anh thay đổi thật nhiều.

Thiếu niên diện mạo đáng yêu tính tình có chút ngượng ngùng hướng hội thời quốc trung đã hoàn toàn biến mất; thay vào đó là Chu Sĩ Tranh của hiện tại, đã trở thành một người đàn ông trưởng thành. ....

Tướng mạo của anh so với quá khứ khác biệt rất lớn, chỉ có ngũ quan mơ hồ còn lưu lại chút hình dáng trong quá khứ, khí chất cũng hoàn toàn khác biệt. Trong quá khứ khi nói chuyện giọng điệu của anh giống như miếng bông mềm nhũn, nhưng hiện tại ngữ điệu vững vàng, đường cong mềm mại trên gương mặt thiếu niên đã rút đi trở nên kiên cường.

Dù sao Chu Sĩ Tranh cũng không còn là thiếu niên nữa. ....

“Em nhớ lại.” Đối phương thấp giọng nói, giống như thờ dài, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình vui sướng khi nhận ra nhau, ngược lại còn có phần mệt mỏi: “Vì cái gì lại nhớ lại? Không phải em đã muốn quên hết rồi sao.”

“Em cũng không biết.....” Nhìn thấy đối phương không có chút nào vui vẻ, Lí Căn chỉ có thể trả lời như vậy.

Lần cuối hai người gặp mặt, Chu Sĩ Tranh đã cưỡng hôn cậu, cũng chính vào lúc đó, cậu cuối cùng cũng có thể chân chính xác nhận đối phương quả thực thích mình. Sau đó, ảnh chụp hai người hôn môi bị công bố, xảy ra chuyện như vậy, cha mẹ Lí Căn lập tức quyết định để cậu chuyển trường, quyết định này vô cùng vội vàng, cậu thậm chí còn không có cơ hội để gặp mặt Chu Sĩ Tranh một lần cuối.

Đương nhiên cậu cũng không thích Chu Sĩ Tranh, cũng không có biện pháp nào để đáp lại tình cảm đó..... chính là dù sao Chu Sĩ Tranh cũng là bằng hữu của cậu, cho dù phải rời đi, cậu cũng không muốn không nói lời nào mà biến mất. Nhưng mà cuối cùng cũng phải rời đi, hết năm này tới năm khác trôi qua, cuối cùng Chu Sĩ Tranh cũng rời khỏi trí nhớ cậu, chỉ để lại một bóng dáng mờ nhạt.

Nếu không phải hai người bởi vì một kế ước mà gặp lại..... thì kết thúc của bọn họ có lẽ là dần dần mờ nhạt đi trong trí nhớ.

“Lúc anh lựa chọn em, cũng đã nhận ra sao?” Lí Căn hỏi ra nghi vấn luôn tồn tại trong lòng mình.

Chu Sĩ Tranh gật gù đầu, giọng điệu vẫn vững vàng như cũ: “Liếc mắt một cái liền nhận ra. Tôi không nghĩ em sẽ làm loại công việc này.”

“Nói cách khác, nếu không có tôi trong danh sách, anh cũng sẽ tìm người khác?”

“Đúng vậy.” Chu Sĩ Tranh ngắn gọn đáp.

Không viết vì sao, nghe thấy đối phương trả lời như vậy, trong lòng Lí Căn lại có cảm giác nhẹ nhàng thở ra. Cậu không có tí oán thán nào về công việc này, chẳng qua, hai người gặp lại nhau xuất phát từ trùng hợp hay cố ý tạo thành, cậu đột nhiên ý thức mình có khuynh hướng thích về trước hơn.

“Bởi vì thích em, nên mới chọn?” Cậu trực tiếp hỏi.

Lúc này Chu Sĩ Tranh không trả lời, trở nên trầm mặc. Từ vẻ mặt của đối phương, Lí Căn nhìn ra một chút chần chờ cùng do dự, nhưng cuối cùng Chu Sĩ Tranh vẫn mở miệng.

“Có lẽ.”

“Có lẽ?”

Chu Sĩ Tranh thở dài: “Đã qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn nhớ em, chuyện này ngay cả bản thân tôi cũng thấy rất kỳ quái.”

Quả thật là như vậy. Nói chung, cũng hiếm có người cứ nhớ mãi không quên đối tượng mười mấy năm trước. Huống chi, tình hình của bọn họ lúc đó, ngay cả mối tình đầu cũng không bằng; cho tới bây giờ, Lí Căn vẫn không hiểu được, vì sao lúc đó Chu Sĩ Tranh lại thích mình, thậm chí có thể nói là thích đến mức cố chấp, không ngần ngại giam cầm cậu vài ngày, sau đó lại không có lí do để cậu chạy thoát.

Hai người lúc đó rõ ràng chỉ là bằng hữu đơn thuần. .... vô luận cậu tự hỏi bao nhiêu lần vẫn không thể lí giải, cũng không hiểu được.

“Tôi cũng không biết đến tận cùng có phải là thích hay không. Chẳng qua, cho tới giờ tôi vẫn muốn em. Loại cảm xúc này còn hơn cả thích, hoặc có lẽ đúng hơn là một loại chấp niệm.”

Tiếng nói Chu Sĩ Tranh bình thản dị thường, cũng không giống như đang thú nhận, chính là đang tự thuật một chuyện thực bình thường, dường như nó chẳng hề liên quan tới anh nên mới có thể bình tĩnh như vậy.

“Bất quá, tôi cũng hiểu được đối với em tôi có tồn tại hay không cũng không quan trọng, tôi không có khả năng có được em. Vì thế sau khi xác nhận em đã quên tôi, cho dù có quan hệ xác thịt tôi vẫn tận lực không can thiệp đến chuyện của em, cũng không giải thích với em. ....”

Từ lúc hai người bắt đầu cuộc sống ở chung tới bây giờ, cả hai vẫn luôn duy trì hình thức bình ổn khi ở cùng nhau, cho dù nói chuyện, nhiều lắm cũng chỉ là một vài chuyện vô nghĩa, trên thực tế là tán hươu tán vượn; Lí Căn vốn nghĩ đó là vì quan hệ của cả hai là kim chủ cùng trai bao, vì thế không cần xâm nhập vào cuộc sống của anh nhiều, hiện tại xem ra, có lẽ không phải như thế.

Loại quan hệ không có chiều sâu này, nếu nói là hi vọng thì Chu Sĩ Tranh không muốn duy trì.

Bởi vì anh biết hai người không có hi vọng gì, cũng không có tương lai, vì thế Chu Sĩ Tranh lựa chọn dùng phương thức này để ở chung, coi như cả hai chỉ là lữ khách qua đường ngắn ngủi lướt qua cuộc sống của mình, sau khi đoạn quan hệ này chấm dứt, đoạn trí nhớ ở cùng nhau cũng dần dần phai màu mà trôi đi.

Có lẽ đối phương so với tưởng tượng còn bi quan hơn, Lí Căn nghĩ như vậy.

“Bất quá đến đây là kết thúc đi.”

“A?”

Sau đó Chu Sĩ Tranh không nói gì nữa. Lí Căn nhìn ra đối phương không có ý muốn nói chuyện nữa, liền thức thời không truy vấn nữa. Hai người cùng nằm trên giường lớn, rõ ràng mấy chục phút trước cơ thể mới giao triền thân mật như vậy, hiện tại lại duy trì một khoảng cách vĩ diệu, Lí Căn không khỏi cảm thấy mất tự nhiên.

Mãi đến ngày hôm sau, hai người rời khỏi khách sạn sưởi nước nóng trở về nhà Chu Sĩ Tranh, Lí Căn mới hiểu được ý nghĩa câu nói cuối cùng của anh.

“Em có thể thu thập đồ đạc đi được rồi.”

“Cái gì. ....”

“Tôi đã liên lạc với quản lý. Tiền bồi thường hợp đồng tôi sẽ thanh toán, em không cần tiếp tục ở lại đây.” Chu Sĩ Tranh ngồi trên sofa, dùng ánh mắt bình tĩnh dị thường nhìn cậu.

Ngạc nhiên qua đi, Lí Căn nhú mi.

Tuy rằng phát triển tới nước này hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nhưng vẫn nằm ngoài dự đoán của Lí Căn. Cậu biết rõ ràng đối phương thích mình, rồi lại đem cậu đẩy ra; hơn nữa loại quyết định này cũng không phải do hai người cùng quyết định, mà chỉ mình Chu Sĩ Tranh tự chủ trương, điểm ấy làm cậu vô luận thế nào cũng khó mà ngoan ngoãn thuận theo.

“Anh.....”

“Cứ như vậy đi.” Chu Sĩ Tranh hiếm khi đánh gãy lời cậu nói.

Lí Căn không khỏi có chút buồn bực.

Bởi vì nhận ra cậu, tự tiện bắt đầu mối quan hệ, lại tự tiện chấm dứt; người này thoát nhìn bình tĩnh lý trí, kỳ thực so với bất kỳ ai lại càng chuyên quyền độc đoán hơn. Lí Căn nghĩ như vậy. Kỳ thật dựa theo lời đối phương chấm dứt đoạn quan hệ khế ước này cũng không có gì không tốt, dù sao cậu cũng nhớ ra Chu Sĩ Tranh trong quá khứ, hai người từng là bằng hữu, còn tiếp tục công việc như vậy có lẽ cũng rất xấu hổ đi.

Chính là Chu Sĩ Tranh cũng đã nghĩ trước cậu về điểm này, thậm chí còn liên lạc với quản lý, ngay cả chuyện tiền bồi thường cũng đàm xong, điểm này làm cậu cảm thấy không thoải mái. Chẳng lẽ Chu Sĩ Tranh cảm thấy một khi cậu nhớ ra anh, sẽ lập tức gián đoạn công việc này sao?

“Chu Sĩ Tranh.....”

“Chuyện gì.”

“Vì sao không tiếp tục.” Lí Căn nhìn đối phương, trên mặt vô thức lộ ra một tia hoang mang: “Nếu không thể nói chuyện yêu đương, có được xác thật không phải cũng giống nhau sao? Huống chi, chúng ta cũng không phải chưa làm qua.”

Nếu là mình nhất định sẽ làm như vậy. Tuy rằng chưa có kinh nghiệm hẹn hò thực tế, nhưng mà nếu đối tượng là người mình thích thật sự, một lòng muốn có được thì vô luận là thủ đoạn gì, mặc dù là phương thức mình không thích nhất định cũng sẽ làm.

Cho dù chỉ là quan hệ thể xác, cho dù chỉ có thể tham lam thân cận được một lát..... không phải Chu Sĩ Tranh vì muốn như vậy mới bao dưỡng cậu sao?

“Tôi không phải một người dễ dàng thỏa mãn.” Chu Sĩ Tranh dùng một chút, lộ ra vẻ mặt giống như miễn cưỡng cười, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười: “Kì thật em đại khái cũng phát hiện tôi là một người 『mất tự chủ』. Lúc học quốc trung, tôi nhốt em trong nhà vài ngày, em còn không sợ sao?”

Lí Căn không trả lời.

Sợ? Đương nhiên sợ..... nhưng so với sợ hãi, lại càng nhiều hoang mang cùng khó hiểu hơn. Bởi vì không thể lý giải được, Chu Sĩ Tranh mới cảm thấy lo sợ và muốn lùi bước; lý giải được đối phương kỳ thật thích mình, muốn giữ lấy mình thì cậu đột ngột cảm thấy loại e ngại này hoàn toàn tiêu thất.

Vì thế sau ngày đó, cậu mới có thể tới sân thượng gặp mặt đối phương. Có lẽ Chu Sĩ Tranh cảm thấy đó chỉ là lần gặp mặt ngẫu nhiên, nhưng trên thực tế không phải như vậy.

“Cho dù là hiện tại, tôi vẫn luôn nhẫn nại. Muốn để em trở thành của tôi, muốn em lưu lại bên cạnh tôi, nhưng đó là chuyện không có khả năng. Khế ước chỉ có hạn định một năm, cho dù tiếp tục đoạn quan hệ này, một năm sau em cũng sẽ rời đi.”

Lí Căn để ý đối phương có chút nôn nóng nhắm chặt mi, nhưng rất nhanh liền thả lỏng.

“Hơn nữa, tôi cũng không xác định chính mình rốt cuộc có phải thích em hay không. Có lẽ khoảng thời gian dài tới bây giờ chỉ là chấp niệm, bởi vì tôi chưa bao giờ thật sự có được em, nói không chừng tôi chỉ là muốn thỏa mãn dục vọng muốn chiếm giữ của mình, cũng không phải là thực sự thích em.” Chu Sĩ Tranh nói xong, khẽ cắn môi dưới, dùng ánh mắt bình tĩnh gần như lạnh như băng nhìn Lí Căn: “Như vậy em đã hiểu rõ chưa.”

“Không rõ.”

“Ồ chung với người từng giam cầm mình, em không sợ hãi sao?”

“Sẽ không.” Lí Căn tùy tiện nói.

Chu Sĩ Tranh thoáng chốc lộ ra vẻ mặt không thể hiểu được, giống như nghe thấy những từ ngữ mình không giải thích được: “Vì cái gì?”

Vì cái gì..... nào có lý do gì a.

Cho dù từng bị giam cầm, từng vì thế mà cảm thấy sợ hãi, nhưng đây đều là những việc rất lâu trước kia, trong trí nhớ mơ hồ của cậu sớm đã không còn ấn tượng; hiện tại nhớ lại nhiều lắm cũng chính là thời gian hai người làm bằng hữu. Một khi nhớ được gương mặt đối phương, những kỉ niệm trong trí nhớ như sống lại, nảy lên trong đầu.

Nhiều năm như vậy, tuy rằng cậu đã quên đi nhiều chuyện, nhưng không phải cái gì cũng không nhớ. Ít nhất cậu vẫn còn nhớ được năm đó Chu Sĩ Tranh tính cách ngại ngùng lộ ra tươi cười, phán đoán kia cũng không phải hư cấu, bọn họ lúc đó quả thực có đoạn thời gian vô cùng vui vẻ.

“Em cảm thấy..... anh hẳn sẽ không tổn thương em.”

“Cái gì làm em nói như vậy.” Chu Sĩ Tranh chẳng ừ hừ gì liền phản bác lại.

“Bởi vì khi đó, anh không phải cái gì cũng không làm lại để em đi sao?” Lí Căn mỉm cười một chút: “Nếu là em, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua đối tượng bị chính mình giam cầm... nhưng mà cái gì anh cũng không làm, ngay cả hôn một chút cũng không dám.”

“Đó là bởi vì.....” Chu Sĩ Tranh tựa hồ muốn giải thích.

“Anh sợ bị em chán ghét nên cho dù dục vọng muốn chiếm lấy mãnh liệt, nhưng cuối cùng anh vẫn để em ly khai.” Lí Căn nói tiếp lời đối phương, tự tiện nói ra suy nghĩ của mình. Nhìn thấy đối phương để lộ biểu tình giật mình đến ngây người, cậu cảm thấy chính mình dù có nói sai, đại khái cũng chỉ sai một nửa còn lại là chính xác.

Nói chung đối mặt với đối tượng từng giam cầm mình đúng là trốn cũng không kịp; nhưng mà không biết vì sao nhìn Chu Sĩ Tranh hiện tại cậu lại thấy đối phương vì chính mình chiếm giữ dục vọng cùng cảm tình mà phiền não kì thực rất thú vị.

Sau kì nghỉ đông năm đó, lúc hai người chạm mặt ở trường học, tuy rằng Lí Căn giả vờ như không thấy Chu Sĩ Tranh nhưng thực tế, cậu luôn lặng lẽ quan sát đối phương. .... đó là lần đầu tiên cậu hiểu được ý tứ của ánh mắt đối phương nhìn mình.

Chu Sĩ Tranh là đồng tính luyến.

Chu Sĩ Tranh đại khái là thích cậu. ....

Tầm mắt đối phương vẫn luôn đuổi theo mình, loại tầm mắt bao hàm sợ hãi cùng si mê, thực cô quái nhưng lại làm người ta khó có thể bỏ qua, từ điểm này rồi cuộc cũng cũng có được hai kết luận. Bỏ qua những chi tiết nhỏ, Lí Căn nghĩ phần chính chính là như vậy, bất quá, nhiều đó cũng đủ rồi.

Lí Căn đột nhiên mỉm cười.

“Em cười cái gì.” Chu Sĩ Tranh hỏi.

“Thật sự rất kỳ quái.” Lí Căn dừng ý cười không được, đại khái là thật sự cảm thấy buồn cười: “Rõ ràng người thích em là anh, nhưng người muốn duy trì quan hệ thể xác lại là em.”

“Điểm này..... tôi cũng không thể lí giải.”

“Công việc này đối với em mà nói cũng không có gì bất bẻ, kỹ xảo trên giường của anh không tồi, hơn nữa tính tình không kém, cũng không khó hầu hạ, em vì sao phải từ bỏ công việc này?” Lí Căn nói như đương nhiên.

“Nhưng tôi thích em. ....” Chu Sĩ Tranh từ bỏ.

“Anh thích em, em tiếp tục công việc của mình, hai việc này không hề có mâu thuẫn.”

“Quả thật cũng không mâu thuẫn, nhưng mà.....” Chu Sĩ Tranh khép miệng lại, tựa hồ không biết nên nói tiếp thế nào, cũng không biết làm sao để biểu lộ được suy nghĩ của mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt bất lực.

Lí Căn nhìn đối phương, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy Chu Sĩ Tranh đang lâm vào phiền não giống như thiếu niên chịu bạo lực gia đình trong quá khứ, cơ hồ có chút chọc người ta yêu thương; tưởng tượng chính mình làm đối phương hoang mang phiền não như vậy, Lí Căn trong lòng liền nảy sinh một cảm giác khó hiểu, loại cảm giác này hoàn toàn không phải chán ghét, thậm chí còn có chút khoái trá.

Cậu đột nhiên đưa tay sờ lên gương mặt đối phương, dùng khẩu khí vô cùng ôn nhu nói: “Bây giờ nói tạm biệt, đại khái chính là thật sự không bao giờ..... gặp lại nữa. Anh hẳn là rất rõ, gặp lại người mình thích trong tình cảnh như vậy, loại trùng hợp này cả đời không có khả năng phát sinh lần thứ hai.”

“Tôi biết.”

“Nếu anh vẫn kiên trì quyết định này, như vậy em sẽ thu thập hành lí rời đi.”

Chu Sĩ Tranh im lặng một lát, đột nhiên hỏi: “Lí Căn..... em nhớ rõ tôi sao?”

“Đại khái không thể.” Lí Căn thoải mái đáp, thậm chí ần ần một chút ác ý: “Dù sao cũng đã định trước là đối tượng cần phải quên đi, cũng không còn cơ hội gặp lại, qua một thời gian sẽ quên. Anh trong cuộc sống của em, cho dù từng để lại một chút dấu vết, nhưng cũng chỉ là vậy mà thôi, không nhiều hơn.”

Cậu đứng dậy đang định rời đi thì phát hiện góc áo mình bị kéo lại.

Cúi đầu thì thấy bàn tay nam nhân bắt được góc áo cậu, ngón tay có chút run rẩy.

Không thể để cậu rời đi như vậy.

Không thể.....

Trong lòng nghĩ như vậy, Chu Sĩ Tranh liền theo bản năng níu lấy góc áo đối phương. Anh không ý thức được động tác này xuất phát từ một người đàn ông trưởng thành mà nói có chút buồn cười, chính là cứ theo trực giác mà kéo đối phương lại, ngăn cản đối phương rời khỏi tầm mắt của anh.

“Chu Sĩ Tranh?”

Đối phương phát ra tiếng nói mang theo một chút ý cười cùng nghi hoặc.

Loại thời điểm này nên làm thế nào, Chu Sĩ Tranh cắn chặt răng, bắt lấy góc áo đối phương dùng sức túm chặt, chính mình cũng không biết, chỉ có thể cúi đầu nhìn mặt đất, dùng hết toàn lực để tự hỏi. Nên làm thế nào để lưu người này lại? Nên làm sao mới có thể làm người này có ánh nhìn khác? Anh không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy với đối phương, cũng không muốn vĩnh viễn chỉ là kim chủ.

Bởi vì khế ước nên sẽ có kỳ hạn, đây cũng không phải thứ anh theo đuổi.

“Không.....” Anh nghe được tiếng nói yếu ớt của mình.

“Không?” Đối phương vô cùng hào hứng lặp lại.

“.....Không cần đi.” Chu Sĩ Tranh khó khăn nói.

Nhưng không thể tưởng tượng được chính là sau khi nói ra những lời này, giống như có thứ gì đó đột nhiên biến mất. Phảng phất như thứ gong xiêng luôn đeo nặng trên người mình cuối cùng cũng được cởi bỏ, anh đột nhiên cảm giác có chút thoải mái, những lưỡng lự trong quá khứ dường như chưa bao giờ tồn tại.

Từ mười mấy năm trước, những lời này vẫn luôn nằm trong lòng anh, chưa bao giờ được nói ra miệng; bởi vì cho dù nói ra đối phương cũng không chắc chắn sẽ lưu lại, nhưng để nói được, ngay cả dũng khí nói ra tâm mình anh cũng không có..... cho tới bây giờ, anh cuối cùng cũng có thể cố dồn hết dũng khí nói ra.

Cho dù thích đối phương thế nào, có vọng tưởng có được đối phương cỡ nào, Chu Sĩ Tranh dồn tất cả vào hi vọng cuối cùng, kỳ thật cũng chỉ là một câu “không cần đi”.

“Được.” Lí Căn nói.

Đối phương đồng ý dứt khoát như vậy làm Chu Sĩ Tranh không khỏi ngẩn đầu nhìn mặt đối phương.

Gương mặt kia ngoài ý muốn mang theo ý cười.

Chu Sĩ Tranh cơ hồ lập tức hiểu được nguyên nhân đối phương đáp ứng: Lí Căn cũng không phải yêu thích anh, cũng không phải thương hại, chính là đơn thuần có thích thú đối với anh đang lâm vào phiền não mà thôi, bởi vì công việc này cũng không bài xích cho nên mới nguyện ý lưu lại.

Nói thẳng ra, Lí Căn chính là cảm thấy hảo ngoạn mà thôi.

Bị đối phương xem là trò chơi, Chu Sĩ Tranh cũng không tức giận, ngược lại có chút cao hứng không thể nói rõ. Ngay cả là trò chơi cũng tốt, chỉ cần Lí Căn để ý anh, có hứng thú với anh, chỉ như vậy là đủ rồi.

“Nếu có một ngày, tôi mất đi không chế giam em lại.....”

Anh ngừng một chút, đột nhiên không biết nên làm sao nói tiếp. Trên lí trí anh hoàn toàn có thể hiểu được, chính mình có lẽ sẽ một lần nữa giam cầm Lí Căn, có lẽ lần này sẽ không thả đối phương, nhưng mà anh không biết làm thế nào để nói ra chuyện này.

“Loại sự tình này, đến lúc đó nói sau.” Lí Căn không chút nào để ý nói. Loại phốt lờ này hoàn toàn không giống giả.

Chu Sĩ Tranh không khỏi hỏi: “Em thật sự không sợ sao?”

“Cũng không phải vấn đề sợ hay không. Cho dù anh nhốt em lại, cũng chỉ vì thích em, chỉ nghĩ như vậy thì một chút em cũng không sợ.” Lí Căn cười đến có chút ngây thơ. “Em cũng thực tò mò nếu mình tiếp tục lưu lại bên cạnh, anh rốt cuộc sẽ biến thành bộ dáng thế nào.”

Mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người này cư nhiên lại biến thành bộ dáng này, càng đáng sợ hơn chính là cho dù Lí Căn đã hoàn toàn thay đổi, so với người kia trong trí nhớ mình khác biệt thật lớn, nhưng Chu Sĩ Tranh vẫn không thể thuyết phục chính mình buông tha người này.

Trong trí nhớ anh, Lí Căn là một người đơn thuần lại âm áp, nhưng đó chỉ là do Chu Sĩ Tranh hiểu sai. Từ sau khi sự kiện kia phát sinh có thể nhìn ra được, Lí Căn hoàn toàn bất đồng với người bình thường, người bình thường bị giam vài ngày sao có thể làm như không hề phát sinh việc gì, nhưng Lí Căn chính là như vậy.

Có lẽ, Lí Căn kỳ thật có thể hiểu anh.

Cho dù anh hành động như một người điên trong mắt người khác, rõ ràng chỉ là tình cảm yêu thích đơn thuần lại làm những hành động người bình thường sẽ làm, sự bình tĩnh kéo dài cho tới giờ cũng là kết quả anh cố gắng kiềm nén chính mình, nhưng mà..... Lí Căn lại có thể lí giải được tình tự không thể kiểm soát của mình, lí giải cố chấp cùng cảm tình của mình.....

“Anh vì sao lại lộ ra vẻ mặt này?” Lí Căn nhìn anh, tựa hồ có chút khó hiểu.

“A?” Chu Sĩ Tranh sững sốt một chút.

“Em hẳn là không nói gì kỳ quái đi.”

Chu Sĩ Tranh lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy đối phương có lẽ không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đơn thuần cảm thấy thú vị mà thôi; chẳng qua không hề cố kỵ thành toàn cho anh.

Anh buông ánh tay đang giữ chặt đối phương, rất nhanh tiếp cận hôn lên môi đối phương. Nụ hôn bất thành linh xảy ra, lại có chút thô lỗ, nhưng Lí Cẩm lại dùng thái độ đương nhiên đáp lại, đầu lưỡi nhiệt tình dây dưa, trao đổi nước bọt trong miệng.

Nụ hôn này đối với Chu Sĩ Tranh mà nói so với trong quá khứ ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, anh thậm chí có thể nhận ra ý thức trong đầu mình là một mảnh hỗn loạn, cơ hồ không thể suy nghĩ.

Một lát sau anh mới chú ý tới vẻ mặt Lí Cẩm, không tự chủ được buông lỏng cánh môi.

Đối phương thoát nhìn không có nhiều cảm xúc lắm, phẳng phai như thói quen, nhưng cũng không có biểu hiện phản cảm. Rõ ràng đã nhận ra anh, bị anh hôn, thậm chí thân cận lại không có hành động gì kháng cự, tuyệt không có khả năng là thái độ chuyên nghiệp, chỉ có một lí do, Lí Cẩm đối với sự việc năm đó thật sự không thêm đề ý.

.....Chính mình cho tới bây giờ chưa từng bị chán ghét.

Ý thức được điểm này, trong lòng anh dâng trào một cổ tình tự vui sướng.

Cho dù mối quan hệ chỉ có thể xuất phát từ hợp đồng, cho dù đối phương không có khả năng yêu thích anh, nhưng cũng không sao cả. Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ không khống chế được, có lẽ cuối cùng Lí Cẩm vẫn sẽ rời đi, có lẽ cái gì anh cũng không có được, bất quá, kia đều là chuyện tương lai.

Anh hiện tại đã không thể quản được nhiều chuyện như vậy.

Cho dù chỉ có thể duy trì mối quan hệ này một năm, cho dù Lí Cẩm chỉ muốn cùng anh ngoạn trò chơi một hồi, này cũng đã không còn quan trọng; quan trọng là... anh không muốn người này rời đi, cũng không muốn trải qua một lần chia lìa nữa... tưởng tượng nếu chia tay sẽ không thể gặp lại đối phương, anh liền không thể kiên quyết để Lí Cẩm rời đi.

Dù sao nếu phải chia lìa với Lí Cẩm thì sự tình lại càng tồi tệ hơn.

Như vậy liền thuận theo tự nhiên đi.

—— QUYÊN SÁCH HOÀN ——

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phiên Ngoại 1 – Propose

Thình thoảng Lí Cẩm lại muốn biết Chu Sĩ Tranh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Tuy rằng không nghĩ dùng kẻ ước để duy trì quan hệ, nhưng sau khi kẻ ước chấm dứt Chu Sĩ Tranh tiếp tục đưa ra yêu cầu gia hạn. Đối với dạng khách nhân hào phóng như vậy, công ty quản lí đương nhiên là vô cùng hạnh phúc, mà Lí Cẩm sau khi do dự một lát cũng đồng ý.

Nguyên nhân cùng với lần đầu đáp ứng cũng giống nhau, Chu Sĩ Tranh không khó hầu hạ, cuộc sống được bao dưỡng cũng không tồi. Bất quá, sau khi kẻ ước năm thứ hai chấm dứt, Chu Sĩ Tranh lại tiếp tục yêu cầu gia hạn, vì thế cuối cùng Lí Cẩm cũng hiểu được đối phương suy nghĩ cái gì.

Thay vì để cậu rời đi, Chu Sĩ Tranh thả lỏng phương thức này để lưu cậu lại. Hai năm ở chung, Chu Sĩ Tranh đối với cậu hiện tại cũng hiểu rất rõ, biết cậu sẽ không từ chối mới đưa phương thức như vậy.

Hai người ở trong căn nhà này, mỗi đêm đều ngủ cùng một chiếc giường, tới sáng Lí Cẩm sẽ rời giường chuẩn bị bữa sáng sau đó gọi Chu sĩ Tranh dậy, cho dù quan hệ kẻ ước, nhưng cuộc sống lại giống như hai người yêu thực sự. Cậu đã quen sinh hoạt như vậy, hơn nữa cũng không muốn quay về cuộc sống phải hầu hạ nữ nhân như quá khứ, vì thế mới đồng ý kẻ ước mới.

Ngày qua ngày, Lí Cẩm cũng lo lắng đối phương tốt cùng đến lúc nào sẽ mệt mỏi.

Nhưng mà, bất ngờ chính là qua hai năm, Chu Sĩ Tranh thủy chung không có dấu hiệu phiền chán cậu; yêu cầu ở trên giường vẫn chưa từng giảm bớt, vẫn vô cùng nhiệt tình; loại cảm tình hay cố chấp tựa hồ không hề bị cuộc sống bình thân làm phai mờ, ngược lại vẫn cứ tồn tại, cho tới giờ, cậu ngẫu nhiên sẽ thân thiết với Chu Sĩ Tranh một chút, đối phương vẫn như trước cảm thấy không được tự nhiên mà dòi tầm nhìn.

Ngây thơ..... rồi lại nhiệt tình. Nếu cả hai thật sự là người yêu, cậu hẳn sẽ cảm thấy vô cùng hài lòng.

Nhưng vấn đề chính là điểm này..... mặc dù cùng nhau sinh sống một thời gian dài như vậy, cậu vẫn không biết chính mình tốt cùng có thích Chu Sĩ Tranh hay không, nhiều lắm chỉ có thể khẳng định mình không chán ghét đối phương.

“Sĩ Tranh.....”

Cậu phát ra tiếng nói khàn khàn, hiếm khi có lúc cấp bách.

“Chuyện gì?”

Cho dù anh muốn làm gì, cũng nên xem trường hợp một chút.....” Cậu mím môi, nhin xuống tiếng thờ dốt đã tràn tới bên môi.

Bốn phía là một mảnh tối đen, chỉ có màn ảnh lớn phía trước phát ra ánh sáng, nam nữ diễn viên trên bộ phim đang lớn tiếng cãi nhau, hiệu quả thanh quan vô cùng mãnh liệt. Cho dù trong rạp chiếu phim người xem cũng không nhiều, mà bọn họ ngồi ở một góc không có ai, nhưng cũng không phải Chu Sĩ Tranh có thể muốn làm gì thì làm.

Mới đầu chỉ là nắm tay.

Tuy rằng không hiểu cử chỉ này có gì thú vị, bắt quả Chu Sĩ Tranh hiển nhiên thích đem mười đầu ngón tay giao triển nhau trong bóng tối, Lí Căn liền mặc kệ đối phương.

Cậu đối với bộ phim này không có hứng thú gì, nhìn thấy tên gọi cũng biết lại là một bộ phim tình cảm nhằm chán, có lẽ Chu Sĩ Tranh cũng cảm thấy như vậy mới cố tình ở nơi này đứng chặn cậu, thậm chí sắp đến gần tranh thủ không ai phát hiện hôn lên hai má cậu.

Này cũng nằm trong phạm vi Lí Căn dễ dàng tha thứ, dù sao chỉ là một ít thân mật mờ ám, không ảnh hưởng gì, nhưng mà khi Chu Sĩ Tranh đưa tay đặt lên đùi cậu, thậm chí còn không ngừng xâm nhập lên hướng bắp đùi, cậu cuối cùng cũng ý thức được đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Cách một lớp vải dệt mỏng, bàn tay Chu Sĩ Tranh nắm lấy tính khí cậu, vuốt ve như đang trêu chọc, cả người cũng nhích lại gần, hôn lên môi cậu ngay cả đầu lưỡi cũng vờn qua.

Đầu lưỡi Chu Sĩ Tranh vô cùng linh hoạt, Lí Căn cơ hồ rất nhanh liền rơi vào tay giặc chìm đắm trong mớ tình cảm mãnh liệt, hạ thân bị vuốt ve vài cái liền trở nên cứng rắn, môi lưỡi giao triển không dứt, tiếng nước mờ ám chìm trong âm thanh của bộ phim.

Một lát sau Chu Sĩ Tranh cầm lấy tay cậu kéo tới bộ vị giữa hai chân mình. Nhận thấy bộ vị kia đã sớm bành trướng cứng rắn, trên mặt Lí Căn có chút nhiệt, nhưng vẫn thuận theo đối phương bắt đầu đụng chạm.

Bởi vì đang là mùa đông, hai người đều mặc áo khoát ngoài, nếu dùng tay giải quyết, hoàn toàn có thể dùng áo khoát làm bia chắn trong trường hợp hiện tại, nhưng mà hiển nhiên Chu Sĩ Tranh cũng không phải chỉ muốn như vậy, bằng không tay y cũng không mò tới phía sau, gần như khát cầu mà vuốt ve thắt lưng Lí Căn, tựa hồ càng muốn tiến thêm một bước mà cởi phẳng quần lót của cậu.

“Không cần.....” Cậu nói: “Không cần ở trong này.”

Chu Sĩ Tranh không nói gì chỉ chăm chú nhìn cậu; mặc dù trong rạp chiếu phim nhưng nương theo chút ánh sáng mong manh, Lí Căn vẫn thấy được ánh mắt đối phương phản chiếu khát vọng cùng khẩn cầu. Từ sau khi cậu nhớ lại Chu Sĩ Tranh rốt cuộc là ai thì anh trước mặt cậu liền thay đổi; không hề dè dặt như lúc trước, mà rất nhiều cảm xúc đều có thể lớn mật biểu hiện ra ngoài, tựa như bây giờ vậy.

Mà một Chu Sĩ Tranh thành thực..... kỳ thực cũng không chán ghét.

Hướng chi, đối phương chỉ biểu hiện khát cầu của mình chứ không phải cưỡng cầu, điểm ấy càng làm cho người ta khó xử. Cảm nhận được chính mình bắt đầu mềm lòng, Lí Căn nhìn xung quanh, thờ dài trong lòng.

“Đừng nhúc nhích, cũng đừng lên tiếng.” Cậu thấp giọng nói.

Chu Sĩ Tranh nhú mi, ý thức được cậu muốn làm gì, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Lí Căn cúi xuống đưa tay kéo vạt áo lên che lại, chôn mắt giữa hai chân đối phương, ngón tay linh hoạt kéo quần lót xuống, ngậm lấy khí quan bành trướng bên trong vào miệng, tận hết khả năng nuốt vào thật sâu, gian nan dùng cả khoang miệng mà xát.

Bộ vị khó nhin bị ngậm chặt liếm lộng như vậy không có nam nhân nào có thể thờ ơ được, Chu Sĩ Tranh đương nhiên không ngoại lệ. Màn hình vẫn còn chiếu phim, nhưng anh đã không còn lòng dạ nào nhìn tình tiết bộ phim đang phát triển, ánh sáng mong manh, anh có thể nhìn thấy nửa mặt đối phương, ánh mắt khép hờ, đang chuyên chú liếm mát tính khí mình.

Tính khí khẩn cảm bị liếm đến ướt sũng, bị khoang miệng mềm mại cùng đầu lưỡi không ngừng âu yếm, Chu Sĩ Tranh nhin xuống dục vọng muốn phát tiết, ngón tay ôn nhu lại lưu luyến chạm vào gò má có chút lạnh của đối phương.

Bị anh đụng nhẹ, Lí Căn thoáng ngừng lại, giương mắt nhìn anh, đáy mắt tràn ngập hoang mang khó hiểu. Nhưng mà khó hiểu này nhanh chóng trôi đi,

đường như chưa hề tồn tại, đối phương lại tiếp tục liếm láp khí quan, đầu lưỡi không ngừng ma sát phần đỉnh, liếm sạch chút chất lỏng trong suốt anh vô thức tràn ra.

Cho dù chiếm được khoái cảm cùng an ủi tạm thời, nhưng Chu Sĩ Tranh lại càng khó nhận nại.

Anh muốn nhiều hơn. ....

Đối phương đưa tính khí anh tiến nhập vào chỗ sâu, đẩy nhanh hơn tốc độ tựa hồ tính toán tốc chiến tốc thắng; Chu Sĩ Tranh phát hiện gương mặt Lí Căn có chút đỏ, đại khái làm trong tình cảnh này cũng cảm thấy thẹn đi, tưởng tượng tới đối phương cũng cảm thấy ngượng ngùng, trong khoảnh khắc không kịp đề phòng một trận khoái cảm tê dại từ hạ thân truyền tới, anh theo bản năng dùng sức ấn đầu đối phương xuống.

Lí Căn phát ra tiếng kêu nhỏ, tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng cũng không thôi lui, thế là chất lỏng liên chảy xuôi hết vào trong khoang miệng; Chu Sĩ Tranh đắm chìm trong khoái cảm, mê loạn vuốt ve hai gò má cùng đôi môi đối phương, mãi đến khi chạm phải một chút chất lỏng dính dính, anh mới hồi phục lại tinh thần, ý thức được chính mình vừa làm cái gì.

Lí Căn duy trì tư thế cúi người, tựa như không có gì đáng kể lau miệng, nuốt hết số chất lỏng bạch trọc trong miệng.

“Thật xin lỗi. ....” Anh nhẹ giọng nói.

“Không sao.” Lí Căn cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Một lúc lâu say, Lí Căn trầm mặt thay anh chỉnh lí lại quần tây, đột ngột đứng dậy, mạnh mẽ kéo tay anh, hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim.

“Lí Căn?” Anh thử gọi một tiếng.

Đối phương không lên tiếng trả lời, thậm chí dường như không hề nghe thấy tiếng anh gọi, chỉ kéo anh đi ra ngoài; dù sao cũng là hai người đàn ông nắm tay nhau, trên đường không khỏi có người chăm chú nhìn họ, bất quá Lí Căn làm như hoàn toàn không nhìn thấy, điềm nhiên như không kéo anh đi một đoạn đường, đi tới nơi đỗ xe ở một hẻm nhỏ.

Lí Căn từ túi áo khoác của anh tìm được chìa khóa, mở cửa xe, kéo cửa sau ra đẩy anh vào trong. Mãi đến lúc này Chu Sĩ Tranh rốt cuộc mới hiểu được đối phương muốn làm gì, Lí Căn đẩy mạnh anh vào xong, chính mình cũng chui vào, nằm sấp trên người anh, thẳng dùng đầu gối cọ cọ nơi vẫn còn lưu lại chút khoái cảm giữa hai chân anh.

“Em cũng muốn.” Lí Căn trực tiếp nói.

Vừa rồi thay Chu Sĩ Tranh khẩu giao, cậu cũng không phải không hề có cảm giác, ngược lại cậu cũng có chút nôn nóng; sau đó đến khi Chu Sĩ Tranh bởi vì không khống chế được khoái cảm mà ép buộc cậu nuốt chất lỏng đó vào, loại cảm giác hưng phấn này lại càng gia tăng mãnh liệt, Chu Sĩ Tranh từ trước tới nay luôn dè dặt sẵn sàng lại trở nên kịch liệt như vậy, chỉ nghĩ tới thôi cũng làm cậu cảm thấy phấn khởi.

Nơi mới vừa được phát tiết qua vẫn còn vô cùng mẫn cảm, chỉ cần cọ xát vài cái sẽ lập tức cứng rắn lần nữa; Chu Sĩ Tranh trên mặt vẫn không có chút cảm xúc gì nhưng sắc mặt có chút đỏ lên, chủ động đưa tay lên thăm dò Lí Căn. Cảm nhận được hạ thân mình được an ủi, Lí Căn hít sâu một hơi, cúi đầu hôn đối phương.

Cậu không muốn kéo dài cũng không muốn chậm lại, cho dù trời đã khá tối, xung quanh bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi ngang, nhưng cậu không chút do dự cởi quần, bắt lấy bàn tay đối phương, vội vàng liếm ướt hai ngón tay; Chu Sĩ Tranh nhìn thấy hành động bức thiết của cậu, phối hợp đưa ngón tay tới phía sau cậu, dò xét tiến vào, huyết khẩu bị kéo giãn làm Lí Căn phát ra tiếng thở hổn hển, nằm sấp thân mình dựa vào trong lòng ngực dày rộng của đối phương.

Đối phương tựa hồ cũng cảm giác được cậu gấp gáp, động tác của ngón tay so với bình thường càng vội vàng hơn; bởi gì không có gì bôi trơn, cho dù đã sớm hình thành thói quen nhưng động tác cũng miễn cưỡng gây ra chút đau đớn, hai ngón tay tiến vào cũng đã là cực hạn, không thể chứa đựng nhiều hơn.

Lí Căn chịu đựng đau đớn, đồng thời tự an ủi hạ thân chính mình đã sớm tiến vào cực hạn, khoái cảm cùng thống khổ đan xen, tầng tầng tích lũy, phảng phất không có điểm dừng; cậu đã sớm mất đi năng lực suy nghĩ, nhưng khi phát hiện Chu Sĩ Tranh rút ngón tay ra cậu không khỏi mờ mịt ngẩng mặt lên.

“Sao vậy?”

“Không đủ trơn.” Chu Sĩ Tranh bình tĩnh nói: “Em chuyển người lại đi.”

Chuyển. ....chuyển qua?

Trong đầu Lí Căn là một mảnh mơ hồ, đang định hỏi rõ thì đối phương đã mạnh mẽ kéo cậu đứng lên để cậu xoay ngược lại hướng vừa nãy. Vừa mới dùng cánh tay chống đỡ cơ thể, đầu đã bị Chu Sĩ Tranh từ phía sau vận bung ra, địa phương ẩn phía sau bị nhìn không sót chút gì.

Một thứ mềm mại ướt át gì đó chậm rãi liếm láp ở lối vào chật hẹp của cậu.

“Chu Sĩ Tranh. .... thả ra, em không cần. ....”

Cậu muốn chạy trốn, nhưng mà thùng xe quá mức chật hẹp, phần eo của cậu cũng bị gắt gao chèn ép, hoàn toàn không còn không gian giấy dựa. Nhiệt độ trên mặt đột ngột tăng cao, bên tai truyền tới tiếng liếm lộng khe khẽ, ý thức được đối phương đang làm gì, tuy rằng cảm thấy thẹn nhưng lại rất khó tin, hạ thân đang đứng thẳng lại càng thêm cứng rắn.

Không hề để ý tới cậu phảng kháng, động tác Chu Sĩ Tranh kiên định lại bình tĩnh, Lí Cẩn vô thức thờ dốc, cảm giác được nơi kia liên tục bị liếm lộng, dùng ngón tay khếch trương, cuối cùng cũng bắt đầu thả lỏng, Chu Sĩ Tranh cuối cùng cũng thả lỏng cánh tay đang chèn ép cậu.

Lí Cẩn dựa vào trên ghế, nâng eo lên để thuận tiện cho nam nhân tiến vào.

Chu Sĩ Tranh cũng không để cậu chờ đợi lâu lắm, cơ hồ là cùng lúc xuyên xỏ vào tiểu huyết đã được anh liếm mát mà hơi hé ra, tiến nhập thật sâu vào bên trong. Lập đi lập lại liên tục hành động tiến vào, rút ra, cứ trùng lặp như vậy, đồ vật kia quấy nhiễu bên trong cơ thể mình, vị trí mẫn cảm bị hung hăng ma xát, Lí Cẩn khẽ nhăn môi, thất thân phát ra những tiếng rên rỉ không có ý nghĩa, kim lòng không được phối hợp với đối phương, mở lớn đùi, để đối phương càng dễ dàng xâm nhập hơn.

Cách đó không xa đột nhiên truyền tới tiếng đùa giỡn.

Lí Cẩn hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn thấy ở đầu hẻm đột ngột xuất hiện một đám người, tựa hồ đang nói đùa. Mặc dù cửa kính xe có dán giấy cách nhiệt, bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy gì ở trong, nhưng khi chú ý tới những người đó đang đi về hướng này, Lí Cẩn không khỏi căng cứng thân mình.

Động tác của Chu Sĩ Tranh căn bản chưa từng dừng lại, chiếc xe lay động với biên độ rất nhỏ, huyết khẩu mềm mại hết lần này tới lần khác bị cự vật cứng rắn ma xát không ngừng xỏ xuyên, loại cảm giác quá mức thoải mái làm cậu căn bản không có biện pháp mở miệng nói đối phương dừng lại; bởi vì bị tiếng vào quá mức kích thích, trước đó tuy rằng đã bắn ra một lần nhưng vẫn cứng rắn đứng sừng sững.

Dưới ánh mắt cầu xin của cậu động tác trêu sáo của Chu Sĩ Tranh cuối cùng cũng dừng lại.

Những người đó tiến tới gần xe, mắt thấy sẽ lướt qua, một người đó đó vô tình liếc mắt qua một cái, cả người Lí Cẩn lập tức buột chặt, cho dù biết người kia cũng không phải chân chính nhìn mình nhưng cơ thể vẫn vô thức phản ứng, nơi bị tiến vào không ngừng co rút, bụng dưới tràn ngập cảm giác khó nhịn không ngừng tăng vọt, một dòng chất lỏng trắng đục bắn lên trên nóc xe, không thể kiềm được mà xấu hổ.

“Thực hưng phấn?” Ngữ điệu Chu Sĩ Tranh bình thản, không giống như đang hỏi, giống như trần thuật hơn.

“Được rồi.” Cậu không thể nhịn được nữa nói.

Lí Cẩn phát hiện những người đó cuối cùng cũng rời đi mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cho dù cậu có lớn mật cùng coi mờ cỡ nào thì cũng tuyệt đối không có nghĩa cậu muốn bị người khác nhìn thấy quá trình chuyện này phát sinh. Chu Sĩ Tranh cúi người xuống hôn cậu, tiếp tục động tác lúc trước cuối cùng bắn ra bạch trọc ở bên trong.

Khi về đến nhà đã khá khuya.

Trên người cả hai đều là dịch bắn cùng mồ hôi, sau khi tắm qua, Lí Cẩn nằm phịch trên giường. Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, cậu nằm trên giường lớn mềm mại, đột nhiên cảm thấy có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, cảm nhận giường lún xuống, phía sau xuất hiện độ ấm. Bởi vì là mùa đông nên nhiệt độ như vậy cũng không làm người ta chán ghét, ngược lại rất thoải mái. Mùa hè sẽ không như vậy, cho dù Chu Sĩ Tranh muốn ôm cậu nhưng chỉ cần một ánh mắt, đối phương sẽ thức thối buông tay.

Giống như một con đại khuyển ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ ồn ào, hơn nữa chỉ nghe lời chủ nhân.

Mà cậu chính là người chủ nhân kia.

Lại nói tiếp thì điểm ấy thật sự rất kỳ quái, rõ ràng đối phương mới là kim chủ, nhưng từ khi cậu nhớ lại, thái độ của đối phương hoàn toàn thay đổi; trở nên rất tôn trọng cậu, luôn quan sát sắc mặt cậu, bộ dáng sợ hãi bị chán ghét, vừa đáng thương, vừa đáng yêu, dường như đã biến trở về thiếu niên ngại ngùng rất nhiều năm về trước.

Bởi vì cảm thấy đáng yêu nên Lí Cẩn cũng từng tiến vào Chu Sĩ Tranh, lúc cuối cùng còn cố ý bắn dịch ra trên mặt đối phương, cố ý làm anh khó xử; nhưng mà lúc đó Chu Sĩ Tranh mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng không hề lộ ra vẻ mặt chán ghét, chỉ trầm mặc dùng tay chùi dòng chất lỏng tiếp đó đưa vào miệng mình liếm sạch sẽ.

Cậu cũng không biết nên làm gì với người này. Cho dù cố ý làm nhục, hoặc làm ra những chuyện đối phương nhất định không thích, hoặc cố tình gây sự, Chu Sĩ Tranh cũng chỉ dùng cặp mắt bình tĩnh kia nhìn cậu, hơn nữa còn tiếp nhận toàn bộ.

Nếu đó chính là tình yêu mà người ta vẫn thường nói thì đúng là đáng sợ.

Lí Cẩn tuyệt đối không hi vọng chính mình cũng biến thành như vậy.

Nam nhân phía sau nhích lại gần, ôm chặt cậu, nhiệt độ cả hai giao hòa, gắt gao dán lại cùng nhau, Lí Cẩn cơ hồ có loại ảo giác, phảng phất như cậu cùng Chu Sĩ Tranh đã hợp thành một thể, nhưng rất nhanh, ý tưởng bé xiu này lập tức bị cậu quăng ra sau đầu.

“Chu Sĩ Tranh.”

“Ân?”

“Khế ước này phải tiếp tục đến khi nào.” Cậu gãi gãi đầu, trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết nên dùng từ nào: “Cho dù.... sinh hoạt cùng nhau, nhưng tình huống này cũng không thể cứ tiếp tục đi tiếp nữa.....”

Kỳ thật cậu muốn hỏi chính là hứng thú của Chu Sĩ Tranh đối với cậu đến tột cùng sẽ kéo dài đến lúc nào. Cậu biết rõ, thế gian này không có cái gì là tồn tại mãi mãi, tình yêu của Chu Sĩ Tranh hay đúng hơn là cố chấp cũng không ngoại lệ, vì vậy cậu thực hoang mang, đến tột cùng cần bao lâu nữa đối phương mới buông tha cậu.

Chẳng qua, Chu Sĩ Tranh không phát hiện được vấn đề chân chính cậu muốn biết, ngược lại còn thành thật trả lời.

“Cho dù cả đời như vậy cũng không sao.”

Cậu sững sờ một chút: “Đây là câu hôn?”

“Không phải.” Tiếng nói Chu Sĩ Tranh từ phía sau truyền tới, trầm thấp mà chắc chắn: “Không phải câu hôn, bởi vì em sẽ không đồng ý.”

“Không phải câu hôn, vậy là gì?” Cậu đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

“Là khế ước cả đời.” Ngữ điệu Chu Sĩ Tranh vô cùng bình tĩnh: “Tôi nguyện ý bao dưỡng em cả đời.”

Lí Căn im lặng.

Cậu không thể thừa nhận, loại hình thức này quả thật cậu có khả năng tiếp nhận. Bởi vì khế ước mà sống cùng nhau, muốn tách ra thì chỉ cần giải trừ khế ước, nhìn qua cũng không khác biệt với hôn nhân lắm, kỳ thật vẫn có những điểm khác biệt..... có lẽ một ngày nào đó, cậu sẽ bị Chu Sĩ Tranh làm cảm động và bắt đầu dây dưa tình cảm với nam nhân này, bất quá kia cũng không phải chuyện hiện tại sẽ phát sinh.

Bởi vậy, nếu Chu Sĩ Tranh thật tâm muốn cậu lưu lại quả thật cũng chỉ có biện pháp này.

Khế ước cả đời, đến tột cùng cái giá phải trả hết bao nhiêu tiền? Lí Căn không biết số tiền chính xác, chỉ biết nó nhất định là một khoản tiền không nhỏ. Nhưng mà có thể nghĩ được chính là, cho dù phải bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy, đối phương cũng muốn lưu cậu lại.....cảm tình có lẽ rất khó ước đoán, khó phỏng, cũng rất khó lường ước, nhưng tựa hồ cũng không phải không thể dùng phương pháp khác để so sánh.

Chu Sĩ Tranh đại khái thực lòng thương cậu.

Vì thế cho dù chỉ có thể dùng phương pháp này cũng muốn lưu cậu lại.

Lúc suy nghĩ ra điểm này, Lí Căn vô thức hơi cong lên khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phiên Ngoại 2 – Chấm Dứt Hợp Đồng

Khi Lí Căn tỉnh lại Chu Sĩ Tranh đã đi mất.

Cậu gãi gãi đầu mình đứng lên khỏi giường, đối phương đại khái đã đi làm, trong trường hình như có chuyện gì đó, gần đây Chu Sĩ Tranh luôn đi sớm về muộn, hai người ngay cả thời gian ăn tối cũng không gặp mặt, thời gian gặp nhau chợt giảm, cho dù là Lí Căn cũng không thể không cảm thấy có chút kỳ quái,

Đối phương gần nhất bề bộn nhiều việc, lấy cá tính của cậu mà nói nên cảm thấy may mắn mới đúng, dù sao có thể miễn làm việc nên cảm thấy vui vẻ, bất quá Lí Căn lại vô thức cảm thấy có chút mất mát. Căn nhà to như vậy chỉ còn lại một mình cậu, Chu Sĩ Tranh phần lớn thời gian cũng không ở nhà, cậu cảm thấy nhàm chán, nhưng dựa vào quan hệ khế ước giữa hai người lúc này, cậu cũng không thể oán giận gì.

Hơn nữa, Chu Sĩ Tranh cũng trở nên có chút kỳ quái, mỗi ngày về rất khuya, cơ hồ là vội vàng tắm rửa xong liền lên giường ngủ, hai người ngay cả nói chuyện cũng không được mấy câu, cảm giác so với dĩ vãng hoàn toàn sai biệt, Lí Căn không khỏi cảm thấy buồn bực, rõ ràng trước đó vẫn luôn dùng ánh mắt luyến mộ lặng lẽ nhìn mình, vì cái gì thoắt chốc đều thay đổi hết.

Tuy rằng biết đối phương vì công tác bận rộn, bất quá một đêm nọ, Chu Sĩ Tranh cả người nồng mùi rượu trở về, Lí Căn có chút hoài nghi.

Cậu biết rõ, Chu Sĩ Tranh không có trường hợp xã giao, mấy năm nay trường hợp say rượu có thể đếm trên đầu ngón tay. . . . . ý thức được chính mình có suy nghĩ khác thường, Lí Căn có chút buồn cười. Đại khái là ngồi xem phim truyền hình vào buổi trưa, hơn nữa lại ở nhà một mình, cậu cư nhiên giống như một bà vợ bị chồng bỏ ở nhà nên suy nghĩ lung tung.

Kỳ thật bất luận Chu Sĩ Tranh đi nơi nào, gặp ai, vì cái gì uống rượu, hoàn toàn không phải chuyện của cậu. Bọn họ chính là chỉ dựa vào khế ước ở cùng một chỗ, trên thực tế quan hệ gì cũng không có. Nghĩ như vậy, liền cảm thấy thông suốt, nghĩ đến đêm nay Chu Sĩ Tranh đại khái cũng sẽ không trở về ăn tối, Lí Căn xoay xoay thắt lưng, quyết định ăn mì gói cho bữa tối.

Ăn xong, nấu nước tắm, tiếp đó đứng giờ xem phim, lúc gần mười giờ, Lí Căn nghe thấy tiếng xe vang ngoài cửa.

.....Chu Sĩ Tranh đã trở lại.

Cậu tắt TV, làm theo chức vụ mà đứng dậy đi ra, mở cửa đón đối phương.

“Sĩ Tranh?”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Lí Căn nhìn qua lập tức sửng sốt. Dưới ánh đèn u ám, Chu Sĩ Tranh đi lại tập tễnh, bên cạnh là một nam nhân săn sóc nâng đỡ anh, hai người cơ hồ vô cùng thân mật rúc vào nhau. Cậu còn chưa kịp nói gì thì nam nhân xa lạ kia liền nhìn thấy cậu, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi khách khí.

Lí Căn giật mình, theo bản năng cũng mỉm cười.

“Xin chào.” Đối phương hướng cậu chào hỏi.

“Xin chào..... cái kia.....”

Ánh mắt Lí Căn dừng lại trên người xa lạ trong chớp mắt, sau đó liếc nhìn qua Chu Sĩ Tranh tựa hồ là khép mắt lại.

.....Anh xảy ra chuyện gì? Thoạt nhìn tựa hồ lâm vào trạng thái mê man.

“Chu Sĩ Tranh uống rượu.” Đối phương khẽ cười một chút, thực tự nhiên dùng giọng điệu vô cùng quen thuộc để nói về một người đàn ông đang say rượu kia: “Thật sự rất có lỗi, chúng ta nói chuyện tới quên cả thời gian; trễ như vậy mới đưa anh ấy về, cậu nhất định rất lo lắng đi.”

Lí Căn trầm mặt một chút đáp lại: “Không sao.”

Cho dù trì hoãn cậu cũng mơ hồ cảm giác được, thái độ đối phương không hề bình thản như vẻ bề ngoài; người xa lạ này hẳn là đồng sự hoặc là một người làm cùng chỗ làm với Chu Sĩ Tranh, mà Chu Sĩ Tranh đồng tính luyện ái cũng là chuyện tình mọi người đều biết, chẳng lẽ đối phương không vừa mắt điểm này sao?

.....không, có lẽ không phải.

Lí Căn nghĩ, nếu là như vậy đối phương sẽ không thân mật đỡ Chu Sĩ Tranh như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một khả năng, người này không vừa mắt..... kỳ thật chính là cậu.

Cậu từ tay đối phương đỡ lấy Chu Sĩ Tranh, không để ý tới ánh mắt đối phương lưu luyến bóng dáng Chu Sĩ Tranh, bình tĩnh cảm ơn cùng nói tạm biệt, tiếp đó đóng cửa lại. Nâng nam nhân đã say đến không còn biết trời trăng gì đến nằm trên sofa, Lí Căn thu hồi tươi cười, kinh ngạc nhìn Chu Sĩ Tranh đang nhắm chặt hai mắt, mày nhăn lại, tựa hồ có chút khó chịu.

Khuôn mặt này cũng không có xem.

Cho dù đã gần ba mươi lăm tuổi, nhưng đối phương không có chút nào là nếp nhăn của tuổi già, bởi vì phần lớn đều không hề thay đổi về mặt, bởi vậy hơi thở luôn mang theo vài phần ôn trọng. Loại hình nam nhân này hấp dẫn các nam nhân cùng tính hướng, tựa hồ cũng là chuyện đương nhiên.

Ngay khi Lí Căn vươn tay muốn chạm vào gò má đối phương, cậu mới đột ngột ý thức được chính mình rốt cuộc đang làm gì, trên mặt lộ ra nụ cười tự giễu, cuối cùng thu hồi tay lại.

Bởi vì cảm nhận được có người khác tranh giành nên mới nổi lên dục vọng chiếm giữ; chính mình quả thực giống như tiểu hài tử, cho dù là món đồ chơi mình không thích, cũng không muốn để người khác chạm tới, loại ý tưởng này thực buồn cười.

Cậu sờ mặt mình, thờ dãi một hơi.

Không biết có phải vì ở chung một thời gian dài hay không, hai người luôn sinh hoạt như tình nhân, trong lúc đối phương không nhận ra, cậu đã dần dần tập thành thói quen, cũng tiếp nhận chuyện đối phương yêu mình là sự thật; bất quá bởi vì Chu Sĩ Tranh cho tới nay luôn không hề muốn rời xa cậu, vì thế Lí Căn ít khi nghĩ tới chuyện đối phương sẽ thay lòng đổi dạ.

Kỳ thật cẩn thận ngắm lại, Chu Sĩ Tranh thích người khác cũng là chuyện rất bình thường.

Hai người bọn họ chỉ ở cùng nhau vì khế ước, cậu chưa bao giờ nói qua mình thích Chu Sĩ Tranh, chính là đơn phương bị động tiếp nhận thành ý cùng

cảm tình của đôi phương, cho dù Chu Sĩ Tranh khoan dung rộng lượng tới mức nào, thì tình cảm này chung quy cũng bị thời gian làm phai màu, trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Cảm tình này vẫn là một vấn đề nan giải của Lí Căn.

Không phải cậu từng chịu thương tổn gì trong tình yêu, chẳng qua chuyện này đối với cậu mà nói, thực xa lạ cũng rất xa vời, cậu hoàn toàn không biết gì cả. Có lẽ khi còn trẻ ngây thơ có thể ý thức được thích rồi cuộc là dạng gì, bất quá theo thời gian trôi qua, cậu đã dần trở thành một người mất đi cảm tình, những thứ này từng nằm trong tâm tay cậu nhưng hiện tại đã biến đi rất xa.

Chu Sĩ Tranh thích cậu, thật sự chính là tự tìm phiền toái. Lí Căn nghĩ như vậy lại bắt đầu thờ dài.

Sáng sớm hôm sau.

“Thật xin lỗi.” Chu Sĩ Tranh ngồi trên bàn ăn, lời nói ngay thẳng có chút áy náy.

“Vì sao phải áy náy?”

Lí Căn đặt bát canh bí đỏ xuống, tự mình ngồi xuống chỗ đối diện. Có lẽ bởi vì suy rượu cảm thấy khó chịu, hoặc là duyên cớ khác, biểu tình Chu Sĩ Tranh có chút cứng ngắc, so với dĩ vãng không giống nhau.

“Bởi vì uống rượu, có nhiều chuyện không nhớ rõ lắm, đại khái đã gây ra nhiều phiền toái cho em.” Chu Sĩ Tranh nhìn cậu một cái, có chút do dự hỏi: “Tối hôm qua.... tôi có làm gì không?”

Đối phương lẽ phép như vậy, theo lẽ thường mà nói Lí Căn chắc hẳn sẽ tiếp nhận lời xin lỗi của đối phương, sau đó sẽ nói không có gì; nhưng mà nghe được lý do đối phương giải thích, cậu lại cảm thấy được một tia cảm giác không được tự nhiên trước kia không hề có. Cậu giấu đi cảm xúc của mình, làm như không có việc gì nói: “Anh uống rượu xong liền ngủ, không làm gì đặc biệt, cũng không say khướt.”

Điểm này cũng là sự thật.

Tối hôm qua Chu Sĩ Tranh ngủ luôn trên sô pha, dáng người cả hai cũng tương đương nên khiêng đối phương lên tận lầu hai đối với Lí Căn mà nói có chút khó khăn, sau đó Lí Căn dứt khoát cầm xuống gối đầu và chăn bông, trực tiếp cho đối phương ngủ ở phòng khách. May mắn thời tiết gần đây đã chuyển ấm, Chu Sĩ Tranh trước giờ cũng rất khỏe mạnh nên không sinh cảm mạo.

“Vậy là tốt rồi.”

Chu Sĩ Tranh đáp lại, hai người yên lặng không nói gì nữa ăn xong bữa sáng.

Ăn xong, Chu Sĩ Tranh thay áo sơ mi cùng quần tây, bộ dáng tính toán muốn xuất môn; Lí Căn thử dò hỏi: “Anh muốn ra ngoài?”

“Mấy hôm trước tôi đã nói qua cuối tuần có diễn thuyết của giáo sư thỉnh giảng, tôi phải đi một chuyến.” Chu Sĩ Tranh vừa thất cà vạt vừa nói.

Lí Căn nhớ lại một chút, cuối cùng trong mơ màng cũng có chút ấn tượng. Chu Sĩ Tranh quả thật có báo trước chuyện này với mình, chính là trong khoảng thời gian ngắn cậu không nhớ ra. Cậu dừng lại một chút, một câu không thể không chế chuồn ra khỏi miệng: “Giáo sư thỉnh giảng?”

Chu Sĩ Tranh có chút kinh ngạc nhìn cậu, nhưng vẫn bình ôn trả lời: “Tối hôm qua là anh ta đưa tôi về, em hẳn cũng nhìn thấy đi, là giáo sư thỉnh giảng năm nay mới đảm nhiệm, chủ nhiệm muốn tôi phụ trách tiếp đãi.”

Hai người nói vài câu, Chu Sĩ Tranh nói mình có lẽ tới buổi tối mới trở về, Lí Căn đứng ở cửa, nhìn đối phương vội vàng hôn tạm biệt lên mặt mình, tùy ý cầm lấy chìa khóa xe xuất môn. Rõ ràng loại hành động thân mật này vẫn chưa hề biến mất, nhưng mà cậu cảm thấy có gì đó cải biến, đáy lòng có cảm giác vừa cổ quái lại nan giải.

Chu Sĩ Tranh rời đi, trong căn nhà rộng thênh thang chỉ còn lại mình cậu.

Lí Căn mở máy tính, xem tin tức một chút, mà xui quýt khiến lại vào trang web trường đại học của Chu Sĩ Tranh, quả nhiên nhìn thấy chi tiết cuộc diễn thuyết kia. Người diễn thuyết có đăng ảnh trên web, đúng là nam nhân tối qua đưa Chu Sĩ Tranh về.

Gần đây, Chu Sĩ Tranh thường xuyên về muộn, rồi lại không hề nói rõ ràng đã đi đâu, chẳng lẽ chính là ở cùng nam nhân này? Đối phương là giáo sư thỉnh giảng, chủ nhiệm bảo Chu Sĩ Tranh tiếp đãi đối phương cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà bởi vì công tác cho nên sau khi tan tầm cũng phải ở cùng một chỗ sao? Mà Chu Sĩ Tranh muốn thế nào? Anh có nhận ra người kia là đồng loại không? Hay là anh căn bản đã phát hiện lại giả vờ như cái gì cũng không biết.....

Chu Sĩ Tranh có cảm giác với nam nhân kia sao? Cho nên mới không hề kháng cự động tác tứ chi thân mật, thậm chí lúc say rượu còn để đối phương đỡ mình về nhà.

Lí Căn nhú mi, nhìn hình ảnh nam nhân xa lạ, nhìn thật lâu thật lâu.

Sau một lúc lâu, cậu đứng dậy khỏi sô pha, bắt đầu thu thập đồ đạc.

Tối đó, Chu Sĩ Tranh theo đúng lời mình nói, thời điểm bữa tối liền trở về. Lí Căn ngồi trên sô pha, bên cạnh là một đồng thùng giấy cùng vali, ánh mắt chăm chú nhìn nam nhân vừa vào phòng, không nói tiếng nào. Chu Sĩ Tranh nhìn thấy tình cảnh trong phòng khách, gương mặt lập tức hiện lên một tia bối rối, sau đó khôi phục bình tĩnh.

“Em đang làm gì?” Ngờ khi đối phương bình ổn nhưng vẫn không giấu được một tia vô thố.

“Thu thập đồ đạc chuẩn bị chuyển nhà.” Lí Căn bình thản nhìn anh mỉm cười: “Anh đã có tình yêu mới, như vậy khế ước này cũng nên chấm dứt đi.”

“Cái gì tình yêu mới ..... không phải.....” Chu Sĩ Tranh sững sốt, đại khái là muốn giải thích, nhưng lại không biết nói sao, cuối cùng chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin cùng tuyệt vọng nhìn cậu.

Hai người trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lí Căn hỏi: “Anh là đang thử em sao?”

Chu Sĩ Tranh vội vàng trả lời: “Đúng vậy.”

Đối phương trả lời thẳng thắn như vậy, làm Lí Căn ngược lại có chút không biết nên nói sao.

Bởi vì cảm thấy đối phương có tình yêu mới nên cậu theo bản năng quyết định rời đi, dùng cả buổi chiều để đóng gói hành lý của mình, chỉ còn kém gọi người tới đem đi; chính là cho tới giờ cậu mới thực sự hiểu được, Chu Sĩ Tranh giả vờ tha để bắt thật, chứ không phải cố ý bên ngoài. .... chính là mình không thông minh hiểu lầm anh.

Càng đáng sợ hơn chính là, cậu phát hiện chính mình cũng không phải là thật sự vô cảm.

Cho dù trong hiện thực có thể tự nhiên nói ra lời không thích đối phương, nhưng luôn để ý tới những biến hóa cũng không phải là giả. Mấy ngày nay Chu Sĩ Tranh về muộn, hai người trao đổi vô cùng ít ỏi, cậu cũng không phải không có tí cảm giác nào, nhưng cũng không biết nên làm sao nữa.

Nếu chính mình có thể dối trá một chút, giống như nữ diễn viên thần tượng trên phim, nhào tới ôm lấy Chu Sĩ Tranh mà nhiệt tình thú nhận thì tốt rồi; cho dù đó chỉ là những ngôn từ giả dối, đối phương nhất định cũng sẽ tin tưởng đi.

Ở nhà đóng gói hành lý, chờ Chu Sĩ Tranh trở về suốt cả buổi chiều, cậu vẫn cảm thấy khó chịu cùng không hài lòng mà không hề có lý do gì. Mãi đến lúc này cậu mới phát hiện có lẽ chính mình đã không muốn rời xa nơi này, hiểu được cậu lập tức cảm thấy một trận rùng mình.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào.....

Đối với căn nhà này, còn có bắt đầu sinh ra ý lại vào nam nhân này?

Có một số việc không tự mình trải qua vĩnh viễn cũng không phát hiện được, mãi đến khi quyết tâm rời đi Lí Căn mới ý thức được, nếu có thể lựa chọn chính mình hóa ra không hề muốn đi.

“Anh hi vọng em rời đi không?” Cậu hỏi.

“Không.” Chu Sĩ Tranh trả lời thật nhanh, lại dùng giọng điệu như khẩn cầu nói: “Không cần đi.....”

Cậu ngồi trên sô pha, không đứng dậy, thậm chí không nhìn về phía Chu Sĩ Tranh: “Em hi vọng sự tình này sau này sẽ không phát sinh.”

“A?” Chu Sĩ Tranh hiếm khi lộ ra vẻ mặt hoang mang.

“Không được cùng nam nhân kia một mình ra ngoài.” Lí Căn không dám nhìn về hướng đối phương, cố gắng dùng một hơi nói hết những tâm sự trong đáy lòng của mình: “Thời gian khế ước đã hết, từ hôm nay trở đi, em với anh cái gì cũng không phải.”

Chu Sĩ Tranh ngơ ngác nhìn cậu, nét mặt không dám tin, trong mắt tràn đầy kích động cùng khiếp sợ. Đối phương từ trước đến nay luôn là một người đàn ông ôn trọng lại thành thực, hiếm khi có dịp lộ ra vẻ mặt này, nhưng mà Lí Căn không hề chú ý tới vẻ mặt khác thường của đối phương, thậm chí còn không dám mở mắt.

“Khế ước đã chấm dứt, nhưng em sẽ lưu lại.” Lí Căn cúi đầu, không ý thức được trong giọng nói mình có thêm một tia bất ổn: “Anh..... hiểu không?”

May mắn, chỉ trong phút chốc Chu Sĩ Tranh đã dùng một cái ôm thật chặt đáp lại cậu.

Cứ như vậy đi. Lí Căn trầm nghĩ, đồng dạng cũng ôm lấy đối phương, cảm nhận được cánh tay đối phương run nhẹ, trong lòng không khỏi nóng lên. Có lẽ cậu quả thực không hiểu làm sao thích một người, cũng không biết làm thế nào để bắt đầu một tình yêu, nhưng bất luận thế nào, được đối phương đáp lại, cảm xúc thỏa mãn mãnh liệt dâng lên trong lòng hoàn toàn không phải giả dối.

Tuy rằng cảm thấy chính mình chưa từng thay đổi, nhưng trên thực tế cậu đã sớm không thể li khai khỏi người này..... tựa vào lòng ngực ấm áp của nam nhân, cậu phát ra một tiếng thở dài giống như thỏa mãn lại dường như tiếc nhận.

—— TOÀN VĂN HOÀN ——

Bạn đang đọc truyện *Chích Thị Nhất Trùng Du Hí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.